B, Bira

TOM ROBBINS

İngilizce'den Çeviren: Aysun Babacan

AYRINTI

2. BASIM

THOMAS EUGENE ROBBINS

Amerikalı roman ve hikâye yazarı (d. 1936). Robbins, "Oyunculluk, uçanlık değil bilgeliktir" görüşünü ön plana çıkarıp çılgınlık derecesinde oyuncul romanlar yazmaktadır. Romanları, hayatın daha ciddi yanlarını inkâr etmez; "her şeye rağmen mutluluk" ilkesinin savunuculuğunu yapar. Bu ilkenin içerdiği mesajı, romanlarındaki karakterlerin felsefeleri ve aynı zamanda da incelikli yazı biçemiyle iletir. Edepsiz kelime oyunları, alakasız sonuçlar, zıtlık içeren ifadeler, ara sözler Robbins'in anlatımının belli başlı özellikleridir. Romanları yalnızca edebi uzlaşımları değil, insanoğlunu tatmin etmenin en iyi yolu hakkında toplumda yer alan varsayımları da sorgular. Robbins, panteizm, mistik Doğu dinleri ve Yeni Fizik gibi çeşitli kaynaklardan alternatif düşünceleri bir araya getirir. Robbins genellikle Thomas Pynchon, John Barth ve Kurt Vonnegut gibi postmodern yazarların edebi takipçisi olarak değerlendirilmektedir. O da bu yazarlar gibi modern hayatın saçmalığını teslim ederken, uyum göstermek adına bireysel anlatımından fedakârlık etmez ve eserlerinde üstkurmaca öğeler kullanır. Çoğunlukla okura doğrudan hitap eder, eserin akışıyla ilgili yorumlarda bulunur ve romanlarında bir karakter olarak varlık gösterir. Ancak çoğunlukla kara komedi türünde yazan ve modern dünya hakkında kasvetli öngörülerde bulunan yakın tarihteki öncellerinin aksine, eserlerinde iyimser bir tona ve genellikle uçarı bir mizaha yer verir. Robbins, *Another Roadside Attraction* (1971) [*Dur Bir Mola Ver*, Çev. Fatma Taşkent, Ayrıntı Yay., 1997] ile çoğu eleştirmenin övgüsünü kazanmıştır. Ancak bu roman, 1973'e kadar popüler bir başarı elde edememiş, bu tarihten sonraysa kült haline gelmiştir. Robbins'in eserlerinin daha sonra büyük başarı kazanması, genelde insanların hayatlarındaki sevinç düzeyini yükseltmeyi başaramayan toplumsal uzlaşımları pervasızca sorgulayıp alaya alan romanlarının, özellikle gençler ve sıra dışı insanlar tarafından beğenilmesine bağlanmaktadır. *Even Cowgirls Get the Blues* (1976) adlı romanında ise Robbins, Sissy Hankshaw adında, ellerinin başparmakları yirmi üç santim uzunluğunda olan, otostop tutkunu, çekici bir kadın kahramanı anlatır. Sissy, mankenlik yaptığı New York ile bir grup feminist kadın kovboy tarafından devralınmış bir kozmetik sağlık çiftliğinin bulunduğu South Dakota arasında mekik dokur. Sissy'nin seyahatleri anlatılırken, bir yandan da insanın evrenle ilişkisi ve bireysel özgürlüğün önemi gibi temalar irdelenir. *Still Life with Woodpecker*'da (1980) [*Ağaçkakan*, Çev. Fatma Taşkent, Ayrıntı Yay., 1999]Robbins'in daha önceki eserlerinin karmaşık konularının aksine basit bir hikâye vardır; bazı eleştirmenlere göre de kitap yavaş ilerler ve fabl benzeridir. Kitapta, çevreci modern bir prenses ile onun "metafizik bir kanun kaçağı" olan âşığının öyküsü anlatılır. Robbins kitabında, bireysel romantizmin ve kişisel tekamülün, toplumsal eylemcilikten daha önemli olduğunu savunur; "iyi de kötü kadar adi olabilir" düşüncesine inanarak dogmayı reddeder. *Jitterbug Perfume* (1984) [*Parfümün Dansı*, Çev. Belkıs Çorakçı Dişbudak, Ayrıntı Yay., 1995] adlı romanında çeşitli karakterler mükemmel parfümün ve ölümsüzlüğün sırrının arayışı içinde, zamanın ve mekânın ötesine geçer. Bu roman da hem okurlar hem de Publishers Weekly, Kirkus Review, San Francisco Chronicle, Washington Post gibi ciddi yayın organları tarafından çok beğenilmiştir. The San Diego Union'da Robbins için şöyle denmiştir: "Bazı yazarlar bir sürü para kazanır, bazılarıysa edebiyat kurumu tarafından klasikleştirilir; ama okurları tarafından, Tom Robbins kadar sevilen yazar pek azdır. Hayranları onun kitaplarını bugünlerde pek az kitabın yaratabildiği bir coşku ve adanmışlıkla kucaklar... Robbins'in sözcüklerle oynama, metaforik uçuşlar yapma hevesi yapıtlarına taşkın bir hava getirse de, o oyunlarını çok ciddiye alan bir yazardır."

Skinny Legs and All (1990) [*Sıska Bacaklar*, Çev. Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Half Asleep in Frog Pajamas* (1994) [*Sirius'tan Gelen Kurbağa*, Çev. Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yay., 2001]; *Fierce Invalids Home From Hot Climates* (2000) [*Sıcak Ülkelerden Dönen Vahşi Sakatlar*, Çev. Nuray Yılmaz, Ayrıntı Yay., 2007]; *Villa Incognita* (2003) [*Villa Meçhul*, Çev. Şebnem Kaptan Göktaş, Ayrıntı Yay., 2009] ve *Wild Ducks Flying Backward* (2003) [*Geriye Uçan Yaban Ördekleri*, Çev. Aysun Babacan, Ayrıntı Yay., 2009] yazarın diğer kitaplarıdır.

Ayrıntı: 577
Edebiyat Dizisi: 172

B, Bira
Tom Robbins

Kitabın Özgün Adı
B is for Beer

İngilizce'den Çeviren
Aysun Babacan

Yayına Hazırlayan
Ömer Türkeş

Son Okuma
Gökçe Çiçek Çetin

© 2009 by Tom Robbins

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan
oz
Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85

Birinci Basım 2011
İkinci Basım 2011
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-597-5
Sertifika No.: 12156

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No.: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Tom Robbins

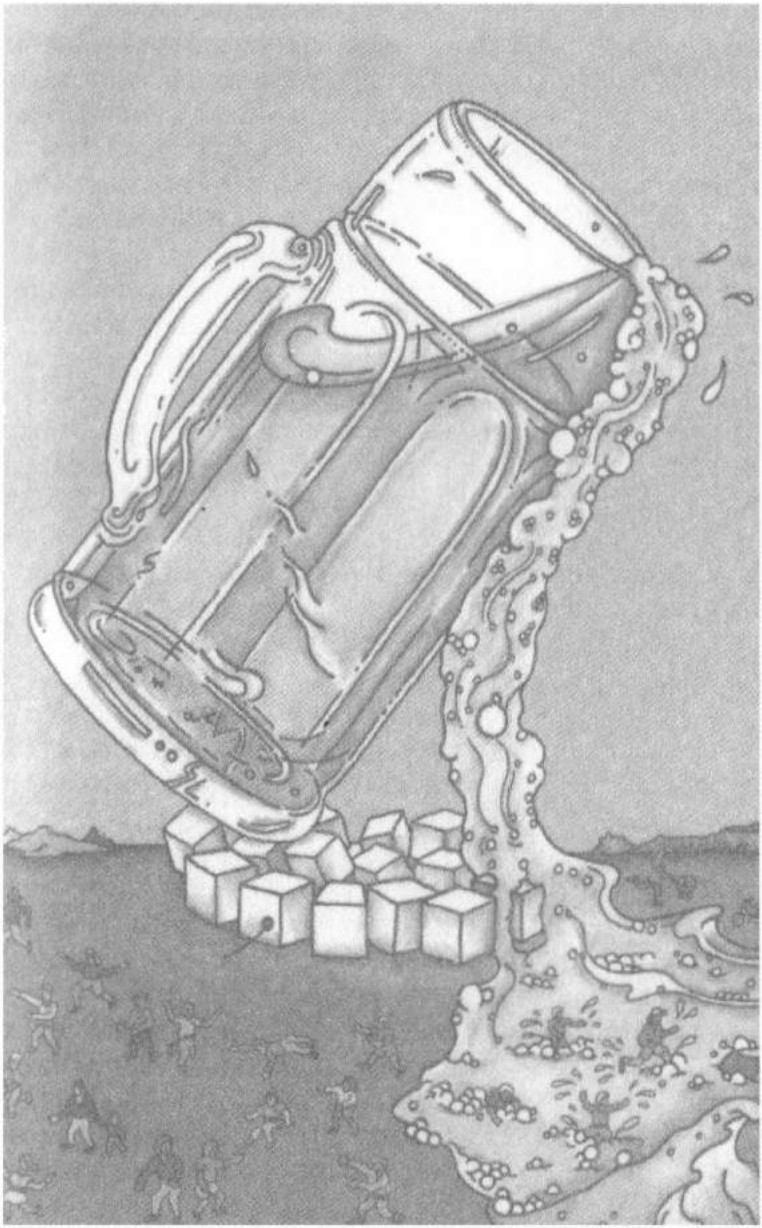
B, Bird

EDEBİYAT DİZİSİ

GÜLÜNESİ AŞKLAR/*Milan Kundera* ◢ KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ/*Peter Handke* ◢ YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU/*Mario Vargas Llosa* ◢ BİZ/*Yevgeni Zamyatin* ◢ KESİK BİR BAŞ/*Iris Murdoch* ◢ YENİ TANRILAR/*Alberto Vasquez-Figueroa* ◢ İNFAZA ÇAĞRI/*Vladimir Nabokov* ◢ EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?/*Woody Allen* ◢ ÇALI HOROZU/*Michel Tournier* ◢ BANYO/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ BALKON/*Jean Genet* ◢ GÜNEŞ İMPARATORLUĞU/*J.G. Ballard* ◢ BEYAZ ZENCİLER/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ SİYAH MADONNA/*Doris Lessing* ◢ KAPANDA ÜÇ KAPLAN/*G. Cabrera Infante* ◢ ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN/*Marge Piercy* ◢ ANARŞİNİN KISA YAZI/*Hans Magnus Enzensberger* ◢ FOTOĞRAF MAKİNESİ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ GÜLÜN GÜNLÜĞÜ/*Ursula K. LeGuin* ◢ HOTEL DU LAC/*Anita Brookner* ◢ AZİZLER ve ÂLİMLER/*Terry Eagleton* ◢ VEDA YEMEĞİ/*Michel Tournier* ◢ ORLANDO/*Virginia Woolf* ◢ UTANÇ BİTTİ/*Anja Meulenbelt* ◢ YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI/*J. G. Ballard* ◢ KARANLIĞIN SOL ELİ/*Ursula K. LeGuin* ◢ AĞ/*Iris Murdoch* ◢ WATT/*Samuel Beckett* ◢ EKOTOPYA/*Ernest Callenbach* ◢ GECEYİ ANLAT BANA/*Djuna Barnes* ◢ İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ CUMA/*Michel Tournier* ◢ AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI/*Lawrence Durrell* ◢ GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA/*Anja Meulenbelt* ◢ MURPHY/*Samuel Beckett* ◢ MASAL MASAL İÇİNDE/*Kbimaira/John Barth* ◢ ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI/*Robert M. Pirsig* ◢ PARFÜMÜN DANSI/*Tom Robbins* ◢ SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI/*J. G. Ballard* ◢ FRANSIZ TEĞMENİN KADINI/*John Fowles* ◢ BEYAZ OTEL/*D.M. Thomas* ◢ MYRA/*Gore Vidal* ◢ DALGALAR/*Virginia Woolf* ◢ ATLANTİK ÖTESİ/*Witold Gombrowicz* ◢ HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ◢ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ◢ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ◢ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ◢ EŞEKARISI FABRİKASI/*Iain Banks* ◢ ROCK LANETİ/*Iain Banks* ◢ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ◢ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ◢ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ/*Søren Kierkegaard* ◢ KONFIDENZ/*Ariel Dorfman* ◢ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ◢ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL P./*Brian O'Doherty* ◢ NIETZSCHE AĞLADIĞINDA/*Irvin D. Yalom* ◢ KIZILAĞAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ◢ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ◢ KUTSAL BÖLGE/*Carlos Fuentes* ◢ KALPSİZ AMANDA/*Jurek Becker* ◢ 62-MAKET SETİ/*Julio Cortázar* ◢ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ◢ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ◢ DUR BİR MOLA VER/*Tom Robbins* ◢ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ◢ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ◢ LILA/*Robert M. Pirsig* ◢ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ◢ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ◢ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ◢ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ◢ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ◢ PORNOGRAFİ/*Witold Gombrowicz* ◢ MERCIER İLE CAMIER/*Samuel Beckett* ◢ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/*Märta Tikkanen* ◢ BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ◢ DOĞMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ◢ RÜYA SAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ◢ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ◢ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ◢ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ◢ AĞAÇKAKAN/*Tom Robbins* ◢ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ◢ BAKAKAİ/*Witold Gombrowicz* ◢ PORTNOY'UN FERYADI/*Philip Roth* ◢ $10^{1/2}$ BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ◢ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ◢ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ◢ ADA/*Aldous Huxley* ◢ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ◢ MÖSYÖ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ◢ BAŞUCU OĞLANI/*Alison Fell* ◢ YARATIK/*John Fowles* ◢ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ◢ ZENCİLER/*Jean Genet* ◢ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ◢ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ◢ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ◢ TANRI'NIN AĞZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ◢ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/*Connie Palmen* ◢ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sabato* ◢ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ◢ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ◢ DİŞİ ADAM/*Joanna Russ* ◢ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ◢ ALDATMA/*Philip Roth* ◢ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard* ◢ ACABA NASIL?/*Samuel Beckett* ◢ MANTISSA/*John Fowles* ◢ KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ◢ BENJAMIN: DAR GEÇİTTEKİ AYDIN/*Jay Parini* ◢ METEORLAR/*Michel Tournier* ◢ ARKADAŞLIK/*Connie Palmen* ◢ AŞK VESAİRE/*Julian Barnes* ◢ SİRİUS'TAN GELEN KURBAĞA/*Tom Robbins* ◢ BAYAN GULLIVER CÜCELER ÜLKESİNDE/*Alison Fell* ◢ GELECEKTEN ANILAR/*William Morris* ◢ BENİMLE TANIŞMADAN ÖNCE/*Julian Barnes* ◢ İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ◢ İYİ İŞ/*David Lodge* ◢ YİTİK RUHLAR IRMAĞI/*Connie Palmen* ◢ TERAPİ/*David Lodge* ◢ ÖLÜRKEN/*Jim Crace* ◢ GÜZELLİK HIRSIZLARI/*Pascal Bruckner* ◢ SÜPER KENT/*J.G. Ballard* ◢ SISKA BACAKLAR/*Tom Robbins* ◢ BETON ADA/*J.G. Ballard* ◢ İLK AŞK, SON TÖRENLER/*Ian McEwan* ◢ GILLES İLE JEANNE/*Michel Tournier* ◢ BİR KOMÜNİSTLE EVLENDİM/*Philip Roth* ◢ KIZILDERİLİNİN ŞARKISI/*James Welc* ◢ SİNEMA MÜDAVİMİ/*Walker Percy* ◢ KARANLIKLARIN EFENDİSİ/*Ernesto Sabato* ◢ METROLAND/*Julian Barnes* ◢ BİZİ NEDEN TERK ETTİN SAYIN BAŞKAN?/*François Vigouroux* ◢ DÜŞÜNCE BALONLARI/*David Lodge* ◢ MİLENYUM İNSANLARI/*J.G. Ballard* ◢ MÜNECCİM KRALLAR/*M. Tournier* ◢ BEYAZDAKİ KARA/

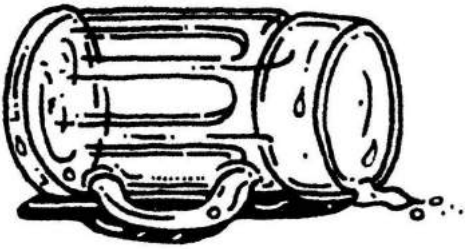
Maggie Gee ◢ KAYBOLUŞ/*G. Perec* ◢ HINÇ AYLARI/*P. Bruckner* ◢ LİMON MASASI/*J. Barnes* ◢ BÜYÜCÜ/*J. Fowles* ◢ GÜNDOĞUMUNA YOLCULUK/*J. Barnes* ◢ OKLUKİRPİ/*J. Barnes* ◢ FISKADORO/*D. Johnson* ◢ HAYALETLERİN GÖÇÜ/*P. Melville* ◢ ÖLEN HAYVAN/*P. Roth* ◢ SICAK ÜLKELERDEN DÖNEN VAHŞİ SAKATLAR/*Tom Robbins* ◢ PASTORAL AMERİKA/*P. Roth* ◢ ABANOZ KULE/*J. Fowles* ◢ ARTHUR VE GEORGE/*J. Barnes* ◢ VAHŞET SERGİSİ/*J. G. Ballard* ◢ VİLLA MEÇHUL/*Tom Robbins* ◢ ASKER GRAMAFONU NASIL TAMİR EDER?/*Saša Stanišić* ◢ *FARMAKON/Dirk Wittenborn* ◢ *NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN/D. Lodge* ◢ GERİYE UÇAN YABAN ÖRDEKLERİ/*T. Robbins* ◢ BİR SAHTEKÂR OLARAK HAYATIM/*P. Carey* ◢ İNTERNETTE BALIK AVLAMAK/*Nasreen AKHTAR* ◢ LANCELOT/*Walker Percy* ◢ ÖLÜ BİR DİLDE AŞK/*Lee Siegel* ◢ VAHŞİ İNSANLAR/*Dirk Wittenborn* ◢ GÜNEŞİ DURDURACAĞIZ/*F. Bouillot* ◢ SHYLOCK OPERASYONU/*Philip Roth* ◢ KAYBEDENLERİN BELLEĞİ/*Michel Ragon* ◢ SAVAŞ ARTIĞI/*Ha Jin* ◢ YAZAR, YAZAR/*D. Lodge*

Bu sefer de Blini için...

Tom Robbins

B, Bird

1

Babanız neden birayı bu kadar çok seviyor diye merak ettiniz mi hiç? Geceleri uykuya dalmadan önce, babanızın neden bira içtikten sonra bazen öyle "tuhaf" davrandığını düşündüğünüz oldu mu? Hatta ineklerden gelmediğini gayet iyi bildiğiniz biranın nereden geldiğini merak etmiş de olabilirsiniz. İşte Gracie de bunları merak ediyordu.

Bir öğleden sonra, "Anneciğim" diye sordu Gracie, "babamın içtiği şeyin adı ne?"

"Kahveyi mi kastediyorsun, tatlım?"

"Kahve değil. Cık! Hani o sarı ve çişe benzeyen öteki şey..."

"Gracie!"

"*Sen* de çiş diyorsun ama."

"Tuvalet ihtiyacından söz ederken, belki. Ama insanların içtiği içecekler hakkında böyle şeyler söylemiyorum."

Gracie kıkırdadı. O sırada giysileri çamaşır makinesine koymakla meşgul olan annesi ona bakmadan bir tahminde bulundu: "Galiba, biradan söz ediyorsun, bir tanem."

"Hah!" diye bağırdı Gracie. "Doğru ya. *Bira*. Hani televizyonda sürekli gösterip durdukları şey." Sesini kalınlaştırdı. " 'Lezzeti daha çok! 'Şişkinlik hissi yok!' 'Lezzeti daha çok!' 'Şişkinlik hissi yok!' " Yine kıkırdadı. "Yaşlı aptal adamlar için Pepsi gibi bir şey mi?"

Bayan Perkel gülümsedi. Ama bu gülümseme o kadar cılız, o kadar silikti ki bir kedi yavrusu bile onu bir tekmeyle Milwaukee'ye kar-lar gönderebilirdi. İşine ara verip çamaşır odasının penceresinden dışarı bakmaya koyuldu. Bulutlar bile kocaman kirli çamaşır yığınlarına benziyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; ne de olsa Perkel ailesi Seattle'da yaşıyordu.

Çisentiyi, o ince ince yağan yumuşak yağmuru cadıların kızamık döküntüsü sananlar vardır, bilir misiniz? Çisenti dediniz mi, Seattle dünyanın merkez üssüdür. Güz mevsiminde nemli, gri bir isilik gibi her şeyin üzerine öyle bir yapışır ki kent adeta ıslak bezi uzun zamandır değiştirilmeden bırakılmış ve sonra gazete kâğıdına sarılıp yuvarlanmış bir bebeği andırır. Bir de bugünki gibi insanı ısıran bir rüzgârı da yanına almışsa, Seattle'lılar kendilerini berbat bir Çin lokantasında sıkışıp kalmış gibi hissederler: Hani o hep serin, ucuz aydınlatmalı, garsonların kaba, eriştelerin hamur gibi, duvarların biraz fazla yeşil olduğu ve her şans kurabiyesinden gizemli bir şiir çıksa bile, en iyi kazağınızın üzerine mutlaka çay dökülen lokantalardan. Bayan Perkel'in hissettikleri de herhalde bunun gibi bir şeydi; çünkü gökyüzündeki o cıvık domuz köftelerine (yoksa dertop edilmiş bebek bezlerine mi desek?) bakıp iç geçirdi ve Gracie'ye döndü: "Biranın ne olduğunu merak ediyorsan gidip babana sormalısın."

Gracie ayaklarındaki yumuşacık, tüylü tavşancık terliklere aldırmadan parmak uçlarına basarak küçük odaya girdi. Babası yeni plazma televizyonlarında futbol maçı izliyordu ve bu, eğer Washington Üniversitesi bu sefer de yeniliyorsa babası huysuzlanıyor demekti. Ay, ay, ay! Gracie, yine istemeden kötü bir söz duymuştu. Demek ki Washington Üniversitesi kaybediyordu. Ne var ki Moe Amca'sının da maçı seyretmeye ve elbette bu arada babasından birkaç şişe bira otlanmaya geldiğini görünce rahatladı.

Moe Amca sporu pek ciddiye alan biri değildi. Kendisine filozof derdi. Filozofun ne demek olduğunu biliyorsanız anlarsınız. Bir düzine üniversite bitirmiş, bir yerde çalıştığına pek rastlanmamış ve kafası uçurulmadan gidip gelinebilecek her yeri gezip görmüş biriydi. Bayan Perkel "delinin teki" diyordu ona; ama Gracie, amcasını severdi. Suratının bir gün öncesinin bulaşıklarının yığıldığı bir lavaboyu, bıyıklarınınsa ölü bir serçeyi andırmasından rahatsızlık duymazdı.

Gracie ürkek ürkek Bay Perkel'in dirseğine dokundu. Sorusunu sorarken sesi utangaç ve tizdi. "Babacığım, biranın tadına bakabilir miyim?"

"Olmaz" diye homurdandı başını yana çeviren babası. Gözlerini ekrandan ayırmamıştı. "Bira yetişkinler içindir."

Gracie, Moe Amca'ya döndü; tıpkı tahmin ettiği gibi ona gülümseyip başıyla yanına gelmesini işaret ediyordu. Moe Amca bira kutusunu Gracie'ye uzattı ve işte tam da bu şekilde, babasının arkası dönükken, küçük Gracie hayatında ilk kez biradan bir yudum aldı.

"Öggh!" diye buruşturdu suratını. "*Acı* bu."

"Susuzluğunu daha iyi giderir böylesi, tatlım."

"Peki, onu acı yapan şey ne, Moe Amca?"

"Ne mi? Biraya acılık veren şey, şerbetçiotudur."

Gracie yine suratını buruşturdu. "Yani şerbetçiye gidip otlu bira mı alınıyor?"

"Yok, bir tanem, bira şerbetçiden alınmaz. Otlu bira diye bir şey de yoktur. Şerbetçiotu en katı vejetaryenlerin bile yemediği

tuhaf bir bitkidir. Çiftçiler bu bitkinin çiçeklerini kurutup toz haline getirirler ve adına 'şerbetçiotu' derler. Ha bir de şu var: Yalnızca dişi çiçekler bira yapımında kullanılır. Erkeklerin onu bu kadar çekici bulmasının nedeni belki de budur. Çiftleşme dürtüsü yani."

"Moe!"

Amca, Gracie'nin babasını hiç takmadan devam etti: "En sonunda" dedi, "bira yapımcıları şerbetçiotunu alıp maya, arpa ve suyla karıştırdığında ve bu karışımı mayalanmaya, yani fermantasyon yoluyla çürümeye bıraktıklarında işçilerin coşkusuyla öyle gazlı, altın parıltısıyla öyle görkemli, şeytantüyü varmışçasına öyle baştan çıkarıcı ve öyle mükemmel bir ferahlatıcı iksir çıkar ki ortaya, ruhunu ele geçirip insanı tüy gibi hafif bir ortamın içine itiverir. Orada, Baudelaire'in deyişiyle, tüm insan dürtüleri havada uçuşup birbirine karışır."

"Çocuğa saçma sapan şeyler anlatmayı bırak. O daha beş yaşında."

"Altı sayılır" diye şakıdı Gracie.

"İtalya'da ve Fransa'da, Gracie'nin yaşındaki çocuklar bir yere girip bira ısmarlayabiliyor ve alabiliyorlar."

"Öyle mi! O halde o insanlar kafadan hasta."

"Belki de; ama onların ülkesinde alkolle ilgili sorunlar, güvenli ve aklı başında Amerika'dakinden çok daha az."

Bay Perkel anlaşılmaz bir şeyler homurdandıktan sonra dönüp, Washington Üniversitesi'nin son hıyarlığına kaş çatmaya devam etti. Moe Amca soğutucudan bir bira daha alarak Gracie'ye doğru kaldırdı ve takdir bekleyen bakışlarla, "Birayı eski Mısırlılar icat etmiştir" dedi.

"Hangi şu mumyaları yapanlar mı?"

"Aynen öyle. Gerçi bununla benim anlattığım arasında bir bağlantı yok. Daha doğrusu, umarım yoktur. Mesele şu ki Mısırlılar limonata da icat edebilirlerdi; ama onlar bira icat etmeyi tercih ettiler."

Gracie bu konu üzerine kafa yorarken Moe Amca bira kutusunun üzerindeki metal açma halkasını çekti. Kopan parçanın ar-

dından havaya fışkıran incecik sıvı parçacıklarını küçücük bir köpük birikintisi takip etti. Moe Amca kutuyu kafaya dikip biradan büyük bir yudum aldı ve acınası bıyıklarındaki köpükleri eliyle silerek konuşmaya devam etti: "İcatlardan söz etmişken, bu teneke kutuların 1811 yılında icat edildiğini ama metal açma halkalarının 1855'e kadar icat edilmediğini biliyor muydun? Harbiden doğru. Aradaki 44 yıl boyunca, aç insanlar domuz eti ve kuru fasulyelerine ulaşmak için çekiç ve keski kullanmak zorunda kalmışlar. İyi ki o yıllarda birayı kutuda satmıyorlarmış; sence de öyle değil mi?"

O sırada maçta devre arası olmuştu ve Bay Perkel ayağa kalkıp banyoya gitti. Biranın kocaman ve güçlü adamları köpek yavrusu gibi sık sık işettiğini siz de fark etmişsinizdir.

"Julia Child adını hiç duydun mu? Hani şu meşhur aşçı? 1948'te Paris'e taşındığında, yanında bir kasa Amerikan birası götürmüş. Fransız hizmetçisi hayatında bir kez bile teneke kutuda bira görmediği için, boşalan kutuları tuvalete atıp sifonu çekmiş. Tabii ki sonunda tuvalet taşmış. Tesisatçının tıkanan boruları açması tam üç gününü almış."

Gracie güldü. Küçük odanın sağına soluna saçılmış boş bira kutularına bakarken bunları tuvalete atıp sifonu çekerek babasına komik bir oyun oynamayı aklından geçirdi. Güzel olmaz mıydı yoksa? Bunu biraz daha düşünmeliydi.

Moe Amca ona yine birasını uzattı. Önce tereddüt etti; ama maceracı bir küçük kızdı o. Sonunda bir yudum daha aldı. Bu kez "öggh" dememişti ama tadı hiç de ilkinden daha iyi değildi.

"Senin gittiğin çocuk doktoru büyük ihtimalle bundan bahsetmez –İrlandalı değilse tabii– ama biranın besleyici değeri de vardır. Biranın Çince'deki karşılığı 'sıvı ekmek'tir." Moe Amca konuşmasına ara verip birasından biraz daha içti. "En kötü birada bile altı çeşit vitamin vardır: tiyamin, riboflavin, pantotenik asit, piridoksin, biyotin ve... neydi, hah buldum, siyanokobalamin. Söyleyebilir misin: siyanokobalamin?"

"Sino... siyo... siyobaliman... si..."

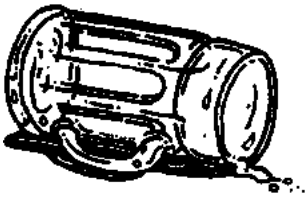
"Tamam, tamam, yeterince yaklaştın. Bildiğim kadarıyla bunların hepsi B vitamini ailesinin üyeleri; ama söylerken insanın çenesini zorlayan bu küçük şeylerin sağlık açısından ne gibi faydaları var, hiç bilmiyorum."

Gracie bunların sağlığa faydalarıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Bildiği kadarıyla vitaminler biradan bile daha "öggh" şeylerdi.

Neredeyse fısıldayarak, "Bak sana ne söyleyeceğim" dedi Moe Amca. "Pazartesi günü annene seni Woodland Parkı'na götüreceğimi söyleriz. Ama biz gizli gizli otobüse binip Redhook Bira Fabrikası'na gideriz. Onların düzenlediği tura katılırız; sen de böylece biranın nasıl yapıldığını kendi gözlerinle görmüş olursun. Müthiş eğitici, tatlım, müthiş eğitici! Turdan sonra, seni gizlice mahzene sokarım; orada barmenin maymunların susuzluğunu nasıl giderdiğini görürsün. Hayvanat bahçesine gitmekten daha zevkli."

Zevkten (yoksa biradan mı) geğiren Gracie seke seke küçük odadan dışarı çıktı. Doğum gününü bekliyordu ama günler o kadar yavaş geçiyordu ki daha altısına basmadan kocaman bir genç kıza dönüşeceğinden korkmaya başlamıştı; ne var ki artık dört gözle beklediği bir şey vardı.

2

Pazar günü kilise okulunda, Gracie sınıfın arka sıralarında kendine bir yer buldu. Zaten mümkünse hep arka sıralara oturmaya çalışırdı; çünkü burnu çok hassastı ve öğretmenin nefesi o kadar kötü kokuyordu ki bir çıngıraklıyılanı bile felç edebilirdi. Anlatılanları dinlediği söylenemezdi; hatta dalıp gidiyor ve doğum günü için istediği yavru köpek ve pembe cep telefonuna ilişkin hayaller kuruyordu. Ama birden öğretmenin eski Mısırlılar hakkında bir şeyler söylediğini duyar gibi oldu.

Gracie gündüz düşleri makinesindeki "duraklat" düğmesine bastı ve başını kaldırdı. Öğretmeni bir soru yöneltmişti: "Söyleyin bakalım, Mısır kralı o yaşlı Firavun neden İsrailoğulları'nın bütün erkek bebeklerinin ırmakta boğdurulmasını emretmişti?"

Artık tam anlamıyla uyanıktı ve Gracie bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Elini kaldırdı ve hevesle cevap verdi: "Büyüyüp de Mısır'daki bütün biraları içmesinler diye."

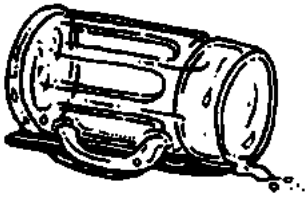
Öğretmen, kendi sorusunu kendi cevaplamadan önce, Gracie'ye çok uzun ve çok tuhaf bir bakış attı. O arada burnundan soluduğu dumanlar Kızıldeniz'i ikiye ayırıp Musa'yı bir sürü dertten kurtarabilirdi. Öğretmen ders bittikten sonra kilisenin dışındaki merdivenlerde Bayan Perkel'i kenara çekti ve arada bir Gracie'ye bakarak kısık sesle bir şeyler söyledi.

Pazar günü Bay Perkel arkadaşlarıyla golfe gittiğinden, annesiyle birlikte yediği öğle yemeğinin ardından Gracie odasına gönderildi. Hapis cezası. Ama Gracie buna pek aldırmadı; zaten öğleden sonraları zamanının çoğunu odasında geçirir, müzik dinlerdi (bazen de dans ederdi. Repertuarında muhteşem figürleri olan bir kızdı). Ama o gün biraz huzursuzdu; içinden bir ses babası golften gelince daha ağır bir cezaya çarptırılacağını söylüyordu. (Golfün ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Sıçrayamayan insanlar için basketbol, düşünemeyenler içinse satranç demektir golf.) İşin kötüsü, ne hata işlediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gelgelelim, o akşam bütün aile Picora'da pizza yemeğe gitti ve Gracie'nin ne yaptığına dair tek bir söz bile edilmedi. Belki de Pazar okulu öğretmeninin nefesi Bayan Perkel'in beynindeki hafıza bölümünü dondurmuştu.

Her neyse, pek rahatlayan Gracie o gece yüzünde gizemli bir gülümsemeyle uyuyakaldı. Gülümsüyordu; çünkü sabah Moe Amca'yla birlikte dışarı çıkıp macera yaşayacaklardı. Gülümsüyordu; çünkü iyi ki eski Mısır'da İsrailoğulları'ndan gelme bir erkek bebek değildi.

3

Birden fazla dünya olduğunu hissettiğiniz ya da düşündüğünüz oldu mu hiç? Size de bazen sanki her sabah uyandığınız bildik bir dünya ve bir de onun sağında ya da solunda, bir türlü ulaşamadığınız, içinde bir türlü tarif edemeyeceğiniz veya tam olarak tanımlayamayacağınız ilginç şeyler yaşanan (kimisi harika, kimisi ürkütücü) bir başka dünya varmış gibi geliyor mu? Hello Kitty tiktak saatinizin zamanın kurallarına uymadığı, anne ve babalarımızın bütün gün çalışmadığı, ağaçların, kayaların, hatta ayakkabıların kendi başlarına gizli bir yaşama sahip olduğu bir başka dünya varmış gibi? Bu duygunuzdan kimseye söz etmezsiniz, hatta bunu fazla düşünmemeye çalışırsınız çünkü bu size çok aptalca gelir; ama yine de, hani yatağınızda yatarken ya da zifiri

karanlıkta bir sokaktan geçerken öyle bir an gelir ya; siz hiç o anın inkâr edilemeyecek kadar gerçek olduğunu hissetmiyor musunuz?

Neyse, işte o meşhur Seattle çisentisi, az önce tarif ettiğimiz o dur durak bilmeyen ince gri yağmur, şekillerin birbirinden ayırt edilmesini güçleştiren o pus, yani insanın tam da içine işleyen o çisenti Bizim Dünyamız ile Diğer Dünya arasındaki gölgeyi eritme yeteneğine sahiptir. En azından böyle olduğuna inananlar var. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, buna inananların çoğu ya yaşlı Yerliler ya hippiler ya mantar avcıları ya da Gracie Perkel gibi çocuklardır.

Pazartesi sabahı yine acayip çisentili, örümcek ağı misali havada örülen sessiz yağmur neredeyse bir sis kadar yoğundu. Normalde bu denli rutubetli ve karanlık günlerde Gracie yatak odasının penceresinden dışarıyı seyreder, meleklerin işaretlerini, Kocaayağı, yosun saçlı hortlakları, sihirli tanrıları ya da yarı görünür yabani tilki hayaletlerini görmeye çalışırdı. Oysa bugün yatağından zıpkın gibi fırlayıvermişti. Nedenini siz biliyorsunuz zaten.

Gracie, badi badi banyoya gidip yüzüne su çarptı ve "hızlı kaka" dediği (en fazla iki part) tuvaletini yaptı ve diş fırçasını dişlerinin üzerinden o kadar çabuk geçirdi ki bırakın bakterileri öldürmeyi onları gıdıklayamadı bile. Üstünde pijaması, merdivenin tırabzanından kayıp kahvaltı masasına oturduğu gibi bir parça çilekli turtayı ağzına attı.

Aslında bu kadar telaşa düşmesine hiç gerek yoktu. Gracie, Moe Amca'sının sabah saat ondan önce yataktan kalkamayacağını gayet iyi biliyordu. Moe Amca erken kalkmanın sağlığa zararlı olduğuna, hem sinirleri hem karaciğeri bozduğuna inanırdı. Yine de, Gracie işleri ağırdan alamayacak kadar heveslenmişti. Son zamanlarda hayat ona çok sıkıcı geliyordu (çocuk yuvasına yalnızca salı, çarşamba ve perşembe günleri gidiyordu); bu yüzden, delinin teki diye anılan bir aile büyüğüyle gezintiye çıkma fikri onu heyecandan titretiyordu.

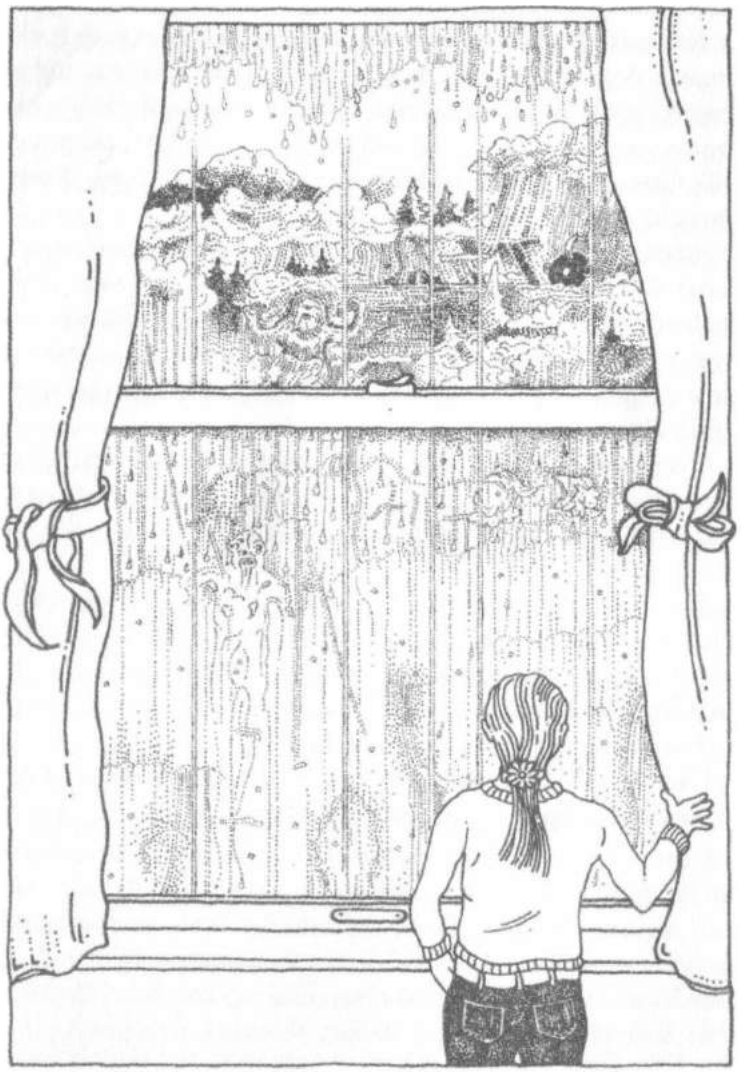
Gluk, gluk-gluk-luk! Gracie az önce bardağına konan sütü tam ağzına götürmek üzereydi ki telefon "gluk"lamaya başladı. Bayan Perkel mutfak duvarında asılı telefonun ahizesini kaldırırken biraz da alaycı bir ses tonuyla, "Vay, vay, vay, bu bizim sevgili filozofumuz değil mi?" dedi. Önce bir sessizlik oldu. Gracie sütünü içmiyor, bardağı öylece ağzına dayamış, annesini dinliyordu. "Yapma ya, bu çok kötü" dedi annesi. Söyleyişindeki samimiyetsizlik Gracie'nin gözünden kaçmamıştı. "Hay aksi, bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Süt bardağını tutan el olduğu yerde donakalmıştı. Sorun neydi acaba? Bardaktan boşanırcasına yağmur yağsa bile Moe Amca planlarını ertelemez veya iptal etmezdi. Hayatında bir kez bile şemsiye taşımamakla, yağmurluk giymemekle övünen Moe Amca için yağmurlu bir gün, kutlama yapmak için sadece yeni bir sebep olabilirdi.

"Peki, ben ona bu üzücü haberi veririm" dedi Bayan Perkel. Telefonu kapatıp Gracie'ye döndü. "Moe Amca maalesef bugün seni parka götüremeyecekmiş, tatlım. Ayağını incitmiş, doktora gitmesi gerekiyormuş."

"Yaaa!" Gracie bir yudum bile almadığı bardağını masaya bıraktı. O kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki görgü kurallarını unutmuş, geçmiş olsun bile dememişti. Uzun bir duraklamadan sonra nihayet kaygılı ama incecik, hafif bir ses tonuyla sordu: "Nasıl incitmiş ayağını?"

Ellerini beline koyan Bayan Perkel başını iki yana sallayarak gülümsedi ve "Ayağına bira kutusu düşürmüş" dedi.

4

Eğer her turtanın en büyük amacı yenmek ve zevk vermekse, Perkel'lerin evindeki turta boşuna var olmuştu. Gracie kahvaltısından bir lokma bile almadan sofradan kalktı. Odasına seğirttiği gibi kapısını kapadı ve kendini yatağın üzerine attı. Başını beyaz yastığa o kadar derin gömmüştü ki boynundan aşağısının bir Mısır mumyası olduğunu sanabilirdiniz (gerçi Mısır konusuna bir daha girmesek iyi olur). Sonunda yastık, bahçede yağmur yemişçesine ıpıslak oldu.

Fazla mı abartıyordu dersiniz? Yaşadığı hayal kırıklığı bu kadar büyük olabilir miydi? Hayır, Gracie sulu göz kızlardan değildi. Hem zaten hayal kırıklığına da o kadar yabancı sayılmazdı; ne de olsa onu bir yere götüreceğine, onunla oyun oynayacağına, ona bir şeyler alacağına sonsuz –sonsuz! sonsuz!– kereler söz verip de

tam o zaman geldiğinde hepsini unutan bir babanın kızıydı. Gracie'yi bu kadar üzen, onun bu kadar ağrına giden şey yaşadığı hayal kırıklığından çok duyduğu utanç ve aşağılanmaydı.

Sadece beş yaşındaydı (tamam, neredeyse altı sayılırdı) ama aptal değildi. Hiçbir bira kutusunun üzerine düşerek bir adamın ayağını yaralayacak kadar ağır olmadığını biliyordu. Artık annesi miydi, Moe Amca mıydı yoksa ikisi birden miydi bilmiyordu ama birileri onu hafife alıp yalan söylüyordu. Sevdiği birisi onunla fena halde dalga geçiyordu ve kuşkusuz, bunun nedeni cumartesi günü biraya gösterdiği ilgiden başka bir şey değildi. Ha, bir de pazar günü kilisede biradan söz ettiği içindi herhalde. Bu bira meselesi yüzünden herkes onunla alay ediyordu ama o bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Bildiği bir şey varsa o da bir daha hayatında şu bira denen şeyle ilgili hiçbir şeyi istemediğiydi. Bitti; artık asla birayla falan ilgilenmeyecekti! Bira Dünya Gezegeninden tamamen silinse bile umurunda değildi. Birayla işi kalmamıştı. Ondan nefret ediyordu. Keşke o yapış yapış aptal icatları, o bebek boğan Mısırlıların boğazında kalsaydı.

Gözpınarlarında daha fazla akıtacak gözyaşı kalmadığında, Gracie vücudunu yana çevirip burnunu pijamasının koluna sildi. (Sanki siz hayatınızda hiç böyle bir şey yapmamışsınız gibi davranmayın.) Bütün sabah orada öylece yattı. Ne müzik dinledi ne *Kayıp Balık Nemo*'yu otuz yedinci kez seyretti. Dans etmek ise zerre kadar içinden gelmiyordu.

Genelde, yağmur çisentisiyle benek benek olmuş camdan uzaktaki tepelere bakıyordu. Sanki pusların arasından diğer dünyaya ait işaretler görmeyi umuyordu; daha doğrusu görmek için can atıyordu. Örneğin o efsanevi Yerlileri, gulyabanileri, haydut hayaletlerini, büyülenmiş bir halde uzun kadife urbalarıyla ormanda koşan cüceleri ya da özellikle, evden kaçıp ağaç kovuklarını kendilerine yuva yapmaya çalışan yetim kız çocuklarını. Bir iki kere bunlara yakın bir şeyler gördüğünü sandı ama harçlığına iddiasına giremeyecek kadar tereddütlüydü.

Sonra çamaşır dolabının çekmecesindeki çoraplarının gizli gizli birbirlerine neler söylediklerini hayal etti. Sanki o çorap muhabbetinden bir iki söz yakalayabilirmiş gibi kendini zorladı; ama ne yazık ki bu oyun da artık eskisi gibi eğlendiremiyordu onu.

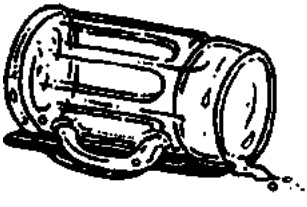
Gracie Perkel bütün neşesini kaybetmişti. Onu yitirmişti. Neşe onu terk etmişti. Onu bir başına bırakıp çok uzaklara gitmişti. Ve bir daha gelip gelmeyeceği de şüpheliydi.

"Yukarıda mısın?" Annesi merdivenlerin aşağısından ona seslenıyordu. "Öğle yemeği hazır!" Cevap gelmeyince ekledi: "Kızarmış peynirli ekmek ve domates çorbası!"

Gracie'nin bir an için baştan çıkmadığını düşünmeyin sakın. Karnı zil çalan o değil miydi? Kızarmış ekmek ve domates çorbası değil miydi en sevdiği yemek? Evet, öyleydi; ama sırf büyüklerin o tuhaf içki alışkanlıklarını merak etti diye tek kızıyla dalga geçen bir annenin hazırladığı yemeği niye yesindi ki? Yok, daha neler! Unutun gitsin! Gracie zehir yese daha iyiydi.

Tam o anda evin önüne bir arabanın yanaştığını duydu. Kocaman sarı bir taksinin. Ve kapı açılır açılmaz, yardım alarak araçtan çıkan, sevgili ihtiyar Moester göründü. İnce çizgili takım elbisesi, koyu renkli gözlüğü ve Fransız ressamlara özgü beresiyle Moe Amca. Koltuk değneklerine yaslanarak yürüyordu. Sol ayağı ise alçıdaydı.

5

"Teknik açıdan bakıldığında" diye açıkladı Moe Amca, "ayağıma düşen, bira kutusu değildi."

"Neydi o zaman?" diye sordu Bayan Perkel. "Teknik açıdan bakıldığında." Kuşkucu bir ifadeyle sormuştu, hatta biraz da gıcık gidiyor gibiydi.

Moe gözlerini Gracie'den ayırmıyor, ona sıcacık bir ifadeyle bakıyordu. Öğle saatleri geride kalmıştı ama Gracie hâlâ pijamalarıyla duruyordu ve Moe bunun nedenini anlamıştı. "Tam olarak ne olduğunu anlatmak gerekirse –hep tam olarak ne olduğunu anlatmamız gerek, değil mi Gracie?– bedenimin alt uzuvlarından birini sakatlayan cansız nesne bir teneke bira kutusu değil, içinde bira olan bir teneke kutuydu. Hem de dolu bir kutu. Açılmamış bir kutu. Ama işin en kötü yanı kesinlikle bu değil.

Söz konusu bira ithal Sapporo birasıydı. Süpermarketlerde görmüşseniz hatırlarsınız, Sapporo birası gümüş renkli devasa bir kutuda satılır. Japonların ninja silahlarına benzeyen cinsten bir kutu. Konik, pürüzsüz ve ölümcül görünüşlü. Sapporo kutusu yirmi iki ons, yani bir litreye yakın sıvı alır. Bu yüzden gidip buzdolabını açtığınızda birdenbire en üstteki raftan aşağı bir Sapporo, *Banzai! Kamikaze!* diye yuvarlanıp da çıplak ayağınızı paramparça ederse..."

"Ayyy!" diye bağırdı Gracie. "Çok mu acıdı?"

"Ah, hem de nasıl, ufaklık! Sanki ayağımın üzerinden babanın golf arabası geçti; hem de içi avukatlar, sarışınlar ve bir varil dolusu kızarmış tavukla doluyken."

Bayan Perkel mutfağa doğru yürüdü. "Benim yapacak işlerim var, Moe. İzninle."

"İşini yapan bir yurttaşı alıkoymak mı, Tanrı korusun!" dedi Moe. "Fakat ev işlerine dalmadan önce, bana bir parça köpek cilası verir misin acaba?"

Gracie'nin kalbi bir an için duracak gibi oldu. İçinde bir yerlerde, bir tren misali, vagonlar arka arkaya eklenmeye başlamış gibiydi. Yoksa evde –mümkün müydü bu– bir *yavru köpek* mi vardı? Hem ne de olsa doğum günü yaklaşıyordu ve hep isteyip durduğu şey de... Ama hayır, düşündüğünün tersine annesi elinde bir şişe soğuk Budweiser birasıyla dönmüş ve birayı minnettar akrabasının önüne bırakmıştı. Gracie'nin yüzündeki şaşkınlığı fark eden amcası, "köpek cilasının" argo bir ifade olduğunu, bir önceki gece çok içki içilmişse iyileşme amacıyla ertesi sabah alınan az miktarda alkollü içecek anlamında kullanıldığını anlatmaya başladı. Ancak dün gece Moe Amca'yı çarpan epeyce iri bir Sapporo kutusuydu; hem de öyle bir kutu ki, ayak başparmağını çatlatmış, darbenin etkisiyle geriye sıçrayınca da bilek tendonunu koparmıştı.

"Bütün hafta sonu çürük diş gibi zonkladı; bu yüzden sabah ilk iş hemen bir podiatriste göründüm."

Podiatrist sözcüğü size yabancı geldiyse, yalnız değilsiniz.

Neyse, Gracie'nin şansına (ve sizin şansınıza) Moe Amca hemencecik *podiatrist*in ayakla ilgili hastalıkları araştırıp tedavi eden doktor olduğunu anlattı. Ayak uzmanı, yani. Ama sevgili ihtiyar Moester, her zamanki o sevgili ihtiyar Moester olduğundan bununla da kalmayıp devam etti.

"Amerika Birleşik Devletleri'nde bütün dünyanın toplamından daha çok podiatrist bulunduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Harbiden doğru. Benim podiatristimin dediğine göre, bunun nedeni Amerikalıların ayakkabılarının bağlarını çok sıkmalarıymış. Haklı. Bağcıklarımızı o kadar sıkı bağlıyoruz ki sonunda ayaklarımıza zarar veriyoruz.

Peki, bu sana milli kimliğimiz hakkında ne söylüyor? Ha? Amerikalıların gevşeme korkusuyla ilgili bir şey olabilir mi? Güvenlik özlemi –ümitsiz bir özlem tabii, he-heee– olabilir mi mesela? İstikrar özlemi mi yoksa? Yurttaşlarımızın belli bir kısmını Wal-Mart mağazalarının araba parkında toplaşmaya iten rahatsız edici eğilimin bir nedeni de bu mu acaba?"

Gracie düşünmeye çalıştı ama bu çabası ona beyninin düşünemediği şeylerin de olduğunu göstermekten başka işe yaramadı. Kendisi felsefe yaptıkça, kızcağızın ne kadar çabalarsa çabalasın şaşkına dönmekten öteye gidemediğini fark eden Moester şişeden koca bir yudum aldı, sonra da Gracie'ye ikram etti.

"En güzel bira doğrudan musluklu fıçıdan gelen biradır" dedi, "ama şişe birası kutu birasından çok daha iyidir. Kutular daha kullanışlı ve artık vazgeçilmez; fakat hava sıcaklığındaki değişikliklerden alüminyumun son derece etkileniyor olması biranın o saf tadını bozar." Gracie'nin dokuz bin adet hevesli fakat deneyimsiz tat alma cisimciğine göre ise şişe biranın tadı nereden bakarsanız bakın kutu biranınki kadar iğrençti; bu yüzden temkinli iyimser bir yudumdan sonra birayı geri uzattı. Budweiser ya da Mudweiser, adı her neyse, hepsi birbirinden beterdi.

Gracie'nin yüzünü buruşturmasına ve hâlâ pijamalarıyla dolaşmasına (pijama atalet ve depresyonun resmi üniformasıdır) anlayışla kafa sallayan Moe Amca neşe içinde, "Dünya sürprizlerle

dolu harika bir yer, tatlım. Aslında düşündüğümüz kadar sınırlı değiliz. Ayrıca her işte bir hayır vardır" dedi. "Örneğin, benim podiatrist, meğerse kadın cinsinin kesinlikle muhteşem bir temsilcisiymiş. Şöyle söyleyeyim, güzellik dediğin iki adet kar tanesi olsaymış, bu kadın dünyadaki penguenlerin yarısına yuvalık edebilirmiş.

Dr. Proust'un dümdüz, uzun, siyah saçları var. O kadar uzun ki bir örümcekmaymununun tırmanması yirmi dakika sürer. Terör alarmı kadar kırmızı ipek bir elbise ve gümüşrengi sandalet giymişti. Mücevherler takıp süslenmiş, gösterişli ve acımasız türden bir far sürmüştü. Genel görünüşü cerrahtan çok Çingene'ye benziyordu. Perşembe günü bana daha yakından bakmak istemesine şaşmamalı belki de." Sırıttı. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Birasını bitirene kadar sustu.

"Bir ara yarı Yahudi, yarı İtalyan olduğunu söyledi. Ben de buna karşılık, 'Bu harikulade bir birleşim Doktor; ama bu şartlar altında sizden acil bir ricada bulunacağım: Ameliyatı lütfen Yahudi yarınıza yaptırın. Tamam mı? Anlaştık mı? İtalyan yarınızı yemek pişirmek ve şarkı söylemek için saklayın' dedim."

Gracie'nin soru sorarcasına baktığını görünce, espirisinin anlaşılmadığını fark etti; küçük kız kültürel kalıplar konusunda henüz masumdu. Bu yüzden kızın elini sevgi ve anlayışla okşadı ve koltuk değneklerine yaslanarak zar zor kanepeden kalktı.

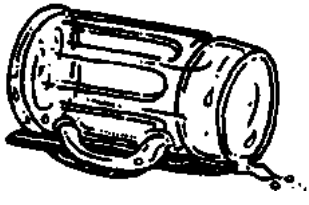
"Bak şimdi, balkabağım, şöyle yapacağız. Ameliyattan sonra en az bir hafta daha paslanmış bir robot gibi topallaya topallaya yürüyeceğim; ama doğum gününe kadar eski halime dönmüş olurum. O büyük günde bir parti vereceksin herhalde; ama ondan sonraki gün şenliklerin yorgunluğunu üzerinden atınca, önceden planladığımız gibi seninle Redhook Bira Fabrikası'nda tura çıkarız. Ama bu kez motorlu bir Prozac kutusuna binmeyeceğiz. Doğum günü kızını kocaman bir limuzinle alacağım. Çaktın mı?"

Gracie çaktı tabii; o mükemmel bir çakıcıydı. Moe gider gitmez Gracie kendini yemek odasına attı ve o zamana kadar neredeyse Moe'nun Budweiser'ı kadar soğuyan domates çorbasını

mideye indirdi. Sonra basamakları ikişer ikişer atlayarak (bu çok tehlikeli bir harekettir aslında sakın büyükler yanınızda yokken denemeyin) yatak odasına çıktı. Kot pantolonunu ve Barışa Bir Şans Ver tişörtünü giydi. Çorap çekmecesini açıp pembe çoraplarını seçti. Çorapları göz hizasına getirip doğrudan doğruya onlara seslendi. "Çoraplar" dedi, "şu sorunun cevabını bilmeniz gerek: Amerikalılar neden ayakkabılarını çok sıkı bağlarlar?"

Şaşırtıcı bir şey olmadı ve çoraplar sessizliğini korudu; zaten bu onların yasal hakkıydı. Gelgelelim Gracie gülmesini tutamıyordu. Eski haline dönmüş gibiydi. Ama biz yine de tahtaya vuralım; ne olur ne olmaz, değil mi?

6

O hafta günler bir türlü geçmek bilmedi. Hani sanki şişme kardan adama hava üflersiniz de o bir türlü tam şişmez ya, onun gibi bir şeydi. Sürekli yağmur çiseleyen günler topallaya topallaya bir sonraki güne geçiyordu. Bir Sapporo kutusu güneşin başparmağına düşmüş ve gündoğumu tendonunu koparmış gibiydi adeta. O hafta çocuk yuvasında Gracie'nin bilmediği bir şey öğretilmemişti ve *Kayıp Balık Nemo*'nun tam ortasında, Gracie aniden onu otuz altı kez seyretmenin yeterli olduğuna karar verdi. Hasta yatağındaki Moe Amca'sını ziyaret edip ona bir buket çiçek falan götürmeyi çok ama çok istiyordu; ne var ki babası şehre inemeyecek kadar meşgul, annesi ise hep çok yorgundu. Ne kötü!

Ama ameliyattan sonra Moe'yu telefonla aramıştı elbette ve bu arada, doğum gününde kendisine alınmasını beklediği pembe

cep telefonundan arayıp da amca-yeğen gerçekten özel bir görüşme yapamadıkları için hayıflanıyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, gözlerindeki ışığın sönmemesini ve hoplaya zıplaya yürümesini sağlayan tek şey yaklaşan doğum günüyle ilgili beklentileriydi.

Gelgelelim, bütün bunlar bir yana, o haftanın tamamen sıkıcı ve olaysız geçtiği söylenebilirdi. Pazar gününü saymazsak tabii. Zaten pazar günü diğerlerinin dışında bırakılabilirdi; çünkü Amerika ve Avrupa'da pazar günleri haftanın günlerinden sayılmazdı. Sizde kabul edersiniz ki, şu ya da bu sebeple pazar farklı bir gündür. Pazarları insana haftanın diğer altı gününden başka görünür; farklı hissedersiniz, hatta kokusu bile farklıdır. Pazarın farklı bir rengi (genelde beyaz), farklı bir dokusu (kolalı çamaşır gibi) ve farklı bir tadı (patates püresi gibi) vardır ve (kızıl renkli, sosis ve bira kokan) cumartesiye benzemez. Amerika'da bazı şehirlerde nedense pazar günleri bira satmak yasaktır; ama tabii bu başka bir hikâye.

Her neyse, tam anlamıyla normal sayılmayacak bir olay yüzünden o pazar günü diğer günlerden daha da başkalaşmıştı. Gracie o günü uzun süre unutamayacaktı. Olay kilisede yaşandı. (Kimileri bira açacaklarına "kilise anahtarı" der; ama bu da başka bir hikâyedir, neyse.)

Pazar okulu öğretmeni, tamamen kendi bildiği sebeplerle, o sabah Gracie'yi en ön sıraya oturtmak istemişti. Kibar bir çocuk olan Gracie de herhangi bir soru sormadan ve itiraz etmeden kendisine söyleneni yaptı. Yine de ara sıra, öğürmemek için burnunu kapatması gerekeceğinin de farkındaydı.

Yuhanna İncili'nin Üçüncü Bölümü'ne hâkimiyetinin verdiği güvenle öğretmen hararetli bir şekilde ve uzun uzun "yeniden doğma"nın gerekliliği üzerine bir şeyler anlatıyordu. Gracie, şimdi doğruya doğru, bu kavramın ne anlama geldiğini bir türlü tam olarak çözememişti. O sırada öğretmen, pabucundaki bağın çözüldüğünü gördü ve eğilip bağlamaya koyuldu (kuşkusuz, gerektiğinden çok daha sıkı bir şekilde gerçekleştiriyordu bu eylemi).

Boşluktan faydalanan Gracie, içgüdüsel bir şekilde bu tek taraflı konuşmaya bir katkıda bulunmak üzere harekete geçti.

"Amcam Moe bir daha dünyaya gelirse sirke kurdu olacağını söylüyor."

Pabucunu bağlamayı sürdüren öğretmen tükürük saça saça bir şeyler söylemeye başladı; ama daha yerinden doğrulamadan meraklı oğlanlardan biri, "O da ne?" diye sordu.

Cıvıl cıvıl devam eden Gracie, "O mu?" dedi. "Sirke kurdu bir paraşüttür; şey yani, demek istediğim bir parazittir; evet, galiba Almanya'da yaşayan bir parazit. Onların o koca bira bardaklarının kenarlarını deliyorlar –o bardaklar topraktan yapılmış– ve en tepede biriken köpüklerde yaşıyorlar. Moe Amca..."

"Yeter!" diye çığlığı bastı öğretmen. Şaşkına dönen Gracie'yi omuzlarından yakaladığı gibi oturduğu sıradan çekip çıkarttı. "Yaptıkların yetti artık seni kâfir!" Beti benzi atan öğretmen, Gracie'yi kapıya doğru sürükledi ve dışarı attı. "Ders bitene kadar burada bekleyeceksin. Seninle sonra görüşeceğiz."

Pazar okulunun bulunduğu bina, kilisenin ana binasına bir sıra sütunla bağlanıyordu. Daha açık bir dille anlatalım, sütunların taşıdığı bir çatının üzerini örttüğü dar bir geçit okulu kiliseye bağlıyordu. Bu geçidin bir yanı dışarıya açıktı ve bu sabah Seattle'da havanın nasıl olduğunu siz de tahmin edebiliyorsunuzdur. Edebiliyorsunuz değil mi? (Yağmur "çiseliyor" diyenler kazandı.) Ekimin son günleri olduğundan hava epey soğuktu da. Bu yüzden Bayan Perkel, şaşkınlık içindeki Gracie'nin sürüldüğü sütunlu geçitte kızıyla karşılaştığında titreme, diş takırdatma ve burun çekme gırla gidiyordu.

Annesi ıslanmış, tir tir titreyen Gracie'yi şalıyla sararken sahneye öğretmen çıkıverdi.

"Onun burada ne işi var?" diye çıkıştı Bayan Perkel.

Bir nebze olsun pişmanlık emaresi göstermeyen öğretmen şöyle bir kabardı ve "Bu kızı evde ne tür hafif tavırlara maruz bırakıyorsunuz, Tanrı bilir; ama size en azından şunu söyleyeyim: Pazar okulu dersimde yine *bira*dan söz ediyordu! Üstelik bununla

da kalmadı." Öğretmen neredeyse harfi harfine, Gracie'nin ölülerin Alman bira kurtları olarak yeniden hayata dönebileceğine ilişkin o huzur bozucu sözlerini tekrarladı. "Böyle edepsiz putperest zırvalıkların Hıristiyanların ibadet yerine sokulmasına" diye cıyakladı, "asla müsamaha gösteremem!"

Bayan Perkel bir iki saniye öteki kadının gözlerine dimdik baktı. Sonra sıktığı dişlerinin arasından ağır ağır konuşmaya başladı.

"İncil'deki köylüler tarafından tüketilen *şarap* miktarını düşünürsek, buna İsa'nın ve havarilerinin defalarca ve kutsal olan veya olmayan nedenlerle katıldığını da dikkate alırsak; Son Akşam Yemeği'ndeki kadehlerin büyüklüğünü düşünür ve Kurtarıcı'mızın bir seferinde sıradan içme suyunu kendi istediği alkollü bir içeceğe mucizevi bir şekilde dönüştürdüğünü hatırlarsak Yüce Tanrı'nın beş yaşındaki küçücük bir çocuğu..."

Aslında altı, diye düşündü Gracie ama çenesini kapalı tuttu.

"...sırf bira gibi, bunlardan çok daha hafif bir içecekten söz ettiği için buz gibi soğuğa terk edeceğini hiç sanmam. 'Küçük çocukların mağdur edilmemelerinin' emredildiği bölümü unuttunuz mu? Reenkarnasyona gelince, ben şahsen buna katılmıyorum; ama dürüst ve akıllı milyonlarca insan inanıyor ve bu insanların yanılıyor olması için dua edin, Bayan Erdemli. Çünkü eğer yanılmıyorlarsa, emin olun, siz yeniden dünyaya geldiğinizde o kahrolası koca okyanusta ağzı kötü mü kötü kokan, sert kabuklu ve yan yan giden bir dişi yengeç olacaksınız." Omzunun üzerinden ekledi: "Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun; sabahları kedi maması falan mı yiyorsun yoksa?"

Arabayla eve doğru giderlerken, ne annenin ne kızın ağzını bıçak açtı. Gracie pek bir memnun ve neşeliydi. Anneciğinin onu korumak için böyle beklenmedik bir çıkış yapmış olmasından o kadar kıvanç duymuştu ki kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu.

Bir süre sonra Bayan Perkel de gülmeyi andıran bir ses çıkardı; ama bu ses pekâlâ bir homurdanmaya veya yüksek sesli bir iç çekişe benzetilebilirdi. Başını iki yana salladı. "İnanamıyorum!" dedi.

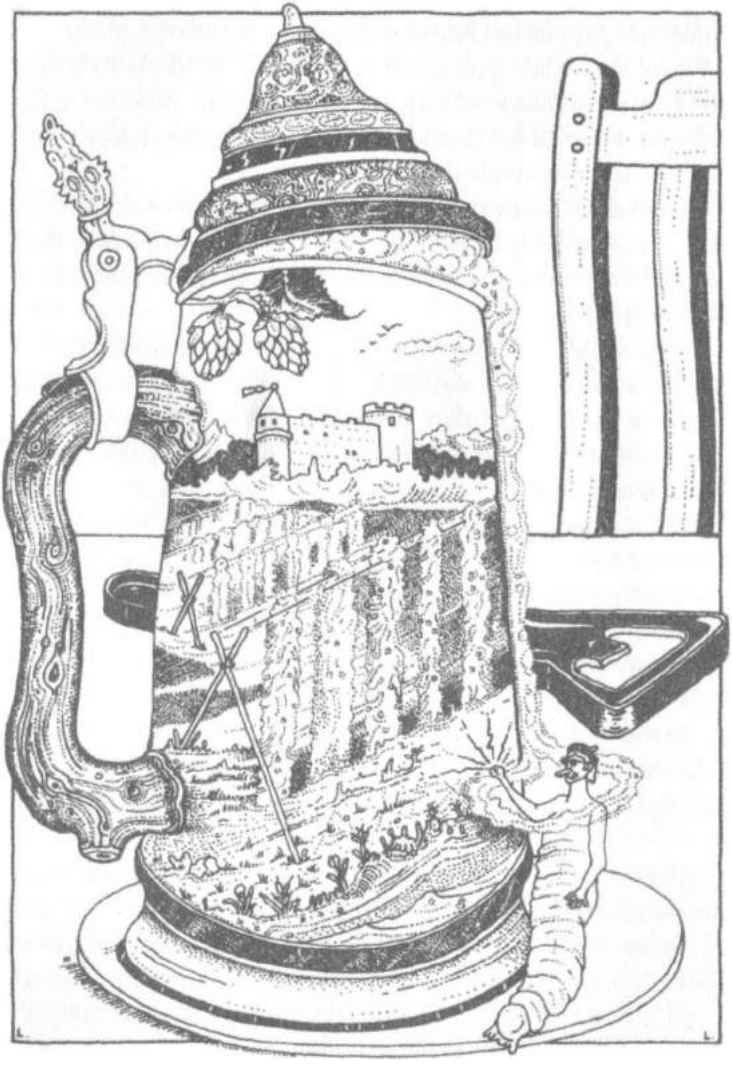
"Tıpkı Moe gibiydim orada, inanamıyorum." Gözlerini devirdi. "Yedi yıldır o radikal serserinin ukalalıkları sinirimi bozuyordu; ama şimdi tıpkı onun gibi konuştuğuma yemin edebilirim." Yine güldü; ama yaşananları komik bulduğunu söyleyemezdiniz.

Bir sokak ötedeki açık alışveriş merkezine geldiklerinde Bayan Perkel aniden Häagen-Dazs dondurmacısının önünde arabayı durdurdu ve Gracie'yi dondurmacıya götürüp ona dağ gibi kocaman bir sıcak meyveli krema aldı.

Gracie daha bu ikrama kaşığını bile daldıramadan Bayan Perkel çocuğunun bileğini kavradı. "Küçükhanım" dedi. Sert bir ses tonuyla konuşuyordu. "Artık birayla ilgili sağda solda saçmalamak yok. Anlaşıldı mı?"

"Birayla ilgili saçmalamak yok" diye ant içti Gracie.

Sözlerinde ciddiydi ama daha meyveli kremasını yarılamadan Gracie'nin aklı sirke kurtlarına kaydı; acaba neye benziyorlardı ve yeniden doğan Moe Amca'yı bir gün aralarında gördüklerinde nasıl davranacaklardı?

7

Artık iyi mi kötü mü bilinmez ama günümüzde çocukların çoğunun cep telefonu var. Sizin de kendi cep telefonunuz var mı? Varsa, peki o süper telefonlardan mı? Hani şu hem geleneksel işitsel görüşmeleri yapabileceğiniz, hem kısa mesaj gönderen, fotoğraf çeken, e-postaları gösteren, müzik çalan, film oynatan, saati söyleyen, sizi vampirlerden koruyan, poponuzu silen, bisikletinizin lastiğini şişiren dâhi telefonlardan mı?

Gracie Perkel'in doğum gününde istediği telefonun, pembe çiklet renginin yanı sıra bir sürü cazip özelliği olmalıydı. Örneğin, konuşurken Moe Amca'yı canlı izleyebilmeli, onun o sos kâsesi suratına ve başı kesik ağaçkakan bıyıklarına bakabilmeliydi. Durum buydu; ama Gracie pazartesi günü akşama doğru amcasını

küçük odadaki sabit telefondan aramak durumunda kalmıştı. O sıralar annesinden en uzak noktada bulabildiği tek telefon buydu. Önceki gün pazar okulunda ve sonrasında yaşanan heyecanlı olayları Moe'ya anlatmadan duramazdı. Her şey acayip... nasıl desek, *heyecanlıydı*.

Moe Amca, "Al sana iğrenç bir teolojik saçmalık daha" dediği olay karşısında Karla Perkel'in tavır almasına pek sevinmişti. Gracie'nin öğretmeni türünden insanların er ya da geç Göklerdeki bir bulut yığının üzerinde gece gündüz yayılacakları fikrine körü körüne inandıkları için ukalalaştıklarını söyledikten sonra, "Ne ben ne bir başkası ölümden sonra olacakları biliyor" dedi. "Ama sen bana şunu söyle bir tanem: Diyelim ki öldün –umarım asla ölmezsin– ve sana seçme şansı verildi; yeryüzüne dönmek için, ne bileyim, bir yunus mu olmak isterdin yoksa ebediyete kadar bulutların üzerinde kaykılıp yatmak mı?"

Ebediyet gibi kavramlar Gracie için pek bir anlam ifade etmiyordu; hatta ölüm bile ona çok uzak bir kavramdı –sizin için de öyledir herhalde– ama yine de bir sonuca varmak için uzun uzun düşünmesi gerekmedi: "Yunus olmak daha eylenceli bence."

"Konu kapanmıştır. Bu arada elbette, eylenceli değil, eğlenceli demek istediğini biliyorum. Ama yaşın küçük olduğu için dilbilgisi polisi bugün sana ceza kesmeyecek. Ama doğum gününden sonra, işler değişebilir."

"Moe Amca, beni gerçekten limo-zenle mi alacaksın?"

"Eyvah, üzgünüm balkabağım. Bitpazarından aldığım bu beş para etmez saat altıyı gösteriyor. Madeline gelmek üzere."

"O kim?"

"Dr. Madeline Proust."

"Ha, senin şu po-do-ka-mistin."

"Aynen."

"Yaralı aŷağına bakmak için mi evine geliyor?"

Moe Amca kıkırdadı. "Evet, sanırım ayağıma da göz atacaktır; ama aslında iki lafın belini kırmaya geliyor."

"İki laf... ne?"

"Yani, bilirsin işte, ekmeğimizi paylaşmak. Birlikte yemek yemek. Geçen akşam da benimle yedi akşam yemeğini."

"Pişirdiklerini çok sevmiş olmalı öyleyse."

Amcası yine güldü. "Bence de öyle... Bence de. Geçen akşam ayrılırken... dur bakayım, şöyle söylesem daha iyi olacak: Madeline'in öyle bir öpüşüyor ki kel bir adama kendisini Mohawk Kızılderilisi gibi hissettirir."

Gracie ince ve yumuşacık sesiyle amcasına veda ettikten sonra, cansız telefon ahizesi elinde, öylece kalakaldı. Bir kez daha yetişkinlerin o sır dolu âdetleri kafasını karıştırmıştı. O güzel po-ka-da-yatrist neden Moe Amca'ya öpücük konduruyordu; yani hastasına ve üstelik böylesine tuhaf görünüşlü bir adama? Yetişkinlerde tuhaf olan taraf sadece içme alışkanlıkları değildi; acayipliklerinin sonu gelmeyecek gibiydi. O da büyüyünce böyle şapşalın teki mi olacaktı? Düşüncelere dalmış bir halde orada öylece duruyordu ki aniden karanlık odaya doğru ilerleyen ayak sesleri geldi kulağına.

"Grace Olivia Perkel!"

Eyvah eyvah! Anne ya da babanız birdenbire size nüfus kâğıdınızda yazan tam adınızla –ad, göbek adı, soyadı– vurunca ardından iyi bir şey gelmeyeceğini bilirsiniz. Siz de bunu daha önce deneyimlemişsinizdir, öyle değil mi? Lafa "küçükhanım ya da "küçükbey" diye başlıyorlarsa durum zaten yeterince kötüdür; ama yüzünüze soy kütüğünüzü dayıyorlarsa (*William Jefferson Clinton! Oprah Gail Winfrey! Thomas Eugene Robbins!* Ya da buradaki gibi *Grace Olivia Perkel!*) durum berbat demektir. Kurallara aykırı bir davranıştaki potansiyel katkınız yüzünden sertçe uyarılacaksınızdır. O da yaramazlık bölgesinin sınırlarını henüz gerçekten aşmamışsanız.

(Peki, sinirlenen bir yetişkinin ya da büyük bir çocuğun, "İsa H. Mesih!" diye bağırdığını duydunuz mu hiç? Bu kaba bir ifadedir; ama hazır bundan söz etmişken Moe Amca'nın –bu arada tam adı Morris Norris Babbano'dur– o H'nin ne anlama geldiğini bilene on dolar ödül vermeyi vaat ettiğini de söylemekte yarar var.)

Bayan Perkel odanın lambasını açtı. Seattle'da ekim ayında

saat altıda bile hava o kadar kararır ki etrafta kelepir böcek alışverişine çıkmış yarasalar görebilirsiniz; yıldızlarsa ıslak kibritleri çaka çaka karanlıkta kendilerine bir yol açmaya çalışıyorlardır.

"Moe ile konuşuyordun, değil mi?"

Gracie hemencecik telefonu yerine koydu. "Evet, anneciğim."

"Söyle bakalım küçükhanım, onunla özel bilgileri paylaşmadın değil mi? Mesela, dün kiliseden sonra benim azıcık kendimi kaybettiğimi falan anlatmadın, umarım."

Gracie o kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarını bile duyabiliyordu. Güm güm de güm güm!

"Çünkü böyle bir öfke patlaması yaşamış olmak beni utandırıyor, bu bir. Ve tüm bu saçmalıklar senin ha bire biradan söz etmen yüzünden yaşandı, bu iki. Ve sen bana bir daha bira lafını ağzına almayacağına dair söz vermiştin. Değil mi? Şimdi söyle bakalım, ona anlattın mı anlatmadın mı?"

Eyvahlar olsun! Gracie zararsız bile olsa bir yalan uydurmak istemiyordu. Yalanlar kötü ve neye yol açacağı bilinmez şeylerdi. Yalancılar yola örümcek kılığında çıkar ama sonunda sineğe dönüşürlerdi. Öte yandan, doğruyu da söylemek istemiyordu. Bu noktada dürüst cevap vermek faydadan çok zarar getirirdi. Ne yapmalıydı acaba? O sırada yuvadaki çocuklardan birinin söylediği bir şeyi hatırladı: Tam manasıyla doğru olmayan bir şeyler söylediğinde tek ayağını havaya kaldır, böylece yalanın sayılmaz. Sen tek ayağının üzerinde durduğunda melekler o anda senin kasten yalan söylemediğini anlar ve gözlerini falan kırpıştırıp o seferlik görmezden gelirler.

Bu bilgiden aldığı cesaretle, Gracie çaktırmadan tek ayağını kaldırdı. "Hayır, anneciğim, hiçbir şey söylemedim. Biz sadece kel adamların punk modeli saç kesimlerinden söz ediyorduk."

Bayan Perkel gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım! Böyle bir laf da ancak çatlak bir adamdan çıkardı zaten. Tanrı aşkına Moe, bizi rahat bırak! Pekâlâ, tatlım, git de o leş gibi ellerini yıka. Baban bugün geç saatlere dek çalışacak; burada seninle birlikte güveçte tuna balığı yeriz, ben de bir yandan haberleri izlerim."

Banyodaki aynaya bakan Gracie, karşısında bir yalancının yansımasını gördü. Anlaşılan tek ayağını kaldırmak vicdanen suçlu hissetmeye karşı bir koruma sağlamıyordu. Gracie'nin savunmasına, yalan söylemesinin kesinlikle yanlış bir şey olmasına rağmen kimseye zarar vermediğini hatırlatarak destek verebiliriz. Bu sadece beyaz bir yalandı; önemli ve güçlü adamların hep söylediği o kocaman, ahlaksız, kuyruklu yalanlarından, insanların adına leke süren, paralarını, özgürlüklerini, hayatlarını kaybetmelerine yol açan yalanlardan değildi.

Ne var ki dört gün sonra, hem de tam doğum gününde, hayalleri suya düşüp o parlak, capcanlı küçük hayatı, depremden sonra paramparça olup yerlere saçılan bir disko topu gibi göründüğünde, Gracie yalanın kefaretini ödediğine emindi.

Scorpio
INTENSE
LAGER

8

Depremden sonra paramparça olup yerlere saçılan bir disko topu mu? Lütfen, ciddi olalım çocuklar. Bunun ne kadar saçma bir abartı olduğunu söylemeye gerek yoktur herhalde. Ama gördüğünüz gibi Gracie Perkel tiyatro konusunda doğuştan yetenekli ve onun gibi biri doğum gününde zorda kaldığı anları büyük ihtimalle aynen böyle tarif ederdi. Tabii önce disko topunun nasıl bir şey olduğunu bilmesi gerek, öyle değil mi? Ya siz hiç disko topu gördünüz mü? Görmediyseniz, anne ve babanıza sorun; size anlatacaklardır. Tabii, anne babanız kafa tiplerse... Ya da bir zamanlar öyle *idi*yseler. Hani gençken. Ama şu anda bu kitabı size büyükbabanız okuyorsa (herkes sizin kendi kendinize de kitap okuyabileceğinizi gayet iyi bilir; ama şimdi kabul edelim ki dede-

lerimiz ve ninelerimiz torunlarına yüksek sesle kitap okumaya bayılır), bu soruyu ona sorduğunuzda disko topları ifadesinin *büyükbabanızda* ne gibi çağrışım yapacağına dair bir garanti vermek zor.

Her neyse, kötü giden ilk şey partinin ta kendisiydi. İptal etmek zorunda kalmışlardı. Ülkedeki tüm okulların mikropların cirit attığı yerler olduğu sır değil ve görünen o ki Gracie'nin gittiği çocuk yuvasında herkes salgın halinde midesini üşütüyordu. Dolayısıyla partiye davet ettiği arkadaşları o sırada ya evde kusma talimleri yapıyor ya da virüse yakalanmasınlar diye kalabalığa karışmama talimatı almış durumda bekliyorlardı.

Bir de ortalıklarda görünmeyen baba meselesi vardı. Gracie'nin babası acil bir iş için Tucson'a gitmişti. Bayan Perkel, kızına kalıtsal yoldan devrettiği o kocaman mavi gözlerini devire devire Bay Perkel'in bir grup Arizonalı avukatla muhtemelen "acil bir golf" işinin çıkmış olabileceği yorumunda bulundu. Gracie ise bunun bir iş seyahati olduğuna emindi; yoksa babası neden sekreterini de yanına alsındı ki?

Her neyse, Bay P. telefonla arayarak Gracie'ye bir yavru köpek sipariş ettiğini ama köpeği alacakları evcil hayvan mağazasının adını unuttuğunu söyledi. "Gelecek haftaya, söz" demişti. Bu kez gözlerini devirme sırası Gracie'deydi. Bunu öylesine büyük bir çaba harcayarak yapmıştı ki birkaç damla gözyaşı bir kütüğün altında sürünen ekingüvesi gibi art arda yanaklarından aşağı süzülüvermişti.

Vanilyalı dondurmasını yedikten (oysa çikolata parçacıklı vanilyalı dordurma istemişti) ve annesinin arkadaşı komşu kadınla çikolatalı pastasını (neden sadece 5 mum vardı?) paylaştıktan sonra neredeyse bütün öğleden sonrayı Gracie'nin kafayı taktığı o neon pembesi cep telefonunu bulmak üzere bir alışveriş merkezinden diğerine (Önce Northgate AVM, sonra Alderwood AVM, hatta ta Everett AVM'ye kadar) dolaşıp durmakla geçirdiler. Ne yazık ki hepsinde de tükenmişti ve yenilerinin ne zaman geleceği bilinmiyordu.

Eve döndüklerinde, Bayan P., teselli etmek için Gracie'ye bir dilim pasta daha verdi; sonra da, dediğine göre arkadaşıyla çok önemli bir şey konuşmak üzere bahçeye, çitin bulunduğu yere gitti. Gracie bu "şey"in babasıyla ilgili olduğuna emindi. Aksi halde, Gracie'nin de duymasına aldırış etmezler, telefonda da konuşabilirlerdi. O sırada gözü telefona ilişti; telesekreterin kırmızı ışığı yanıp sönüyordu.

Kayıtlı mesajın, yeri bir türlü bulunamayan yavru köpekle ilgili olabileceğini düşünen Gracie, telesekreterin düğmesine bastı. Elbette şimdi birisi konuşmaya başlayacaktı; hem de abartılı bir dikkatle sözcükleri uzata uzata, sanki bir Hollywood yıldız adayının çıplak sırtına güneş kremi sürer gibi bir sesle, bazen de daha çok bir yılandan süt sağar gibi bir sesle konuşacaktı. Tamam, Gracie'nin yeryüzündeki tarihi uzun değildi; ama daha şimdiden bu şekilde konuşan birini tanımıştı bile.

"Az sonra haberleri dinleyeceksiniz. Bir boğanın porselen dükkânına girdiği görüldü. Son dakika haberi olarak nasıl ama? Ha ha! İyi günler dünyalılar. Moe Babbano karşınızda! Şu anda elimde pasaportumla, Sea-Tac Havaalanı'nın dış hatlar terminalindeyim. Ve yine bu ülkeden gidiyorum; ama bu kez geri döneceğimi sanmıyorum. Bu yüzden saygıdeğer ve duyarsızlık abidesi kardeşim Charlie Perkel'e ve onun bezgin, çilekeş ve güzel karısı Karla'ya *adios* diyor ve kardinal fırçasıyla bademciklerime freskler yapabilmem için bana sağladığınız tüm fırsatlar, yani içtiğim biralar için teşekkürlerimi sunuyorum. Ancak dinlediğiniz duyurunun asıl muhatabı doğum günü sahibidir.

Gracie, hatırlamayacaksındır ama sen daha bebekken, yani bundan altı uzun yıl önce, sana ansiklopedi okurdum. Bu sana ninni gibi gelirdi ve sen uykuya dalardın. Özellikle de Z harfinin altındaki başlıklarda.

Çocukların gözünde tam bir bunak mıyım bilmiyorum ama ben onlara saygı duyuyorum. Onların derin hisleri ve düşünceleri bende her zaman saygı uyandırır; ama yetişkinlerin, hatta çocuklarına en düşkün anne babaların çoğu bu katmanların varlığından

dahi habersiz. Her neyse, bir tanem –işte şimdi konuya geliyorum– seni bir kez bile küçümsemedim ve şimdi de böyle yapmaya niyetim yok.

Durum şöyle: Madeline Proust ve ben birbirimize deli gibi, sırılsıklam, çılgınca âşık olduk. Buna birazcık benzeyen bir şey yaşaman için elbette daha pek çok doğum günün gelip geçecek. Öte yandan, bunu bir kez bile yaşayamayan insanlar var; ama onlar bunu yaşadıklarını sanarak kendilerini gayet güzel kandırabiliyorlar. Sana bu aşkı anlatamam; yirmi altı veya otuz altı yaşına gelsen de anlatamam. Akla mantığa sığmayan bir şey olduğu için insana çok çekici geliyor zaten.

Sana şimdilik bu kadarını söyleyebilirim. Birbirimize öyle delicesine tutkunuz ki Dr. Proust tıp mesleğini bırakıyor, ben de kaldığım daireden tüyüyorum –aslında bıraktığım tebrik kartı koleksiyonu ev sahibine ödemediğim kiraları hayli hayli karşılar–ve bir saat içinde uçakla Costa Rica'ya doğru yola koyulacağız. Hayatımızın sonuna kadar da orada kalacağız.

Costa Rica Meksika'nın aşağısında yer alan bir ülke. Annenin yardımıyla, bir zamanlar masal kitabı niyetine kullandığımız eski ansiklopedinin C cildinde yerini bulabilirsin. Oradaki haritanın sana söylemeyeceği şey şu olacak: Costa Rica doğal ortamını korumak için yeryüzündeki bütün ülkelerden daha çok şey yapmış bir ülke ve bir ordusu yok. Donanması da yok. Hava kuvvetleri de. Modern bir devletin bu kadar aydın, modern insanların bu kadar uygar olabileceğine inanmak ne kadar güç, değil mi? Orada devlet ücretsiz sağlık yardımını teminat altına aldığı için ve insanların ayakkabılarını çok sıkı bağlamadığını varsaymak da gayet akla uygun olduğundan, Madeline'in bu ülkede iş yapması pek mümkün görünmüyor; ama dur bakalım, insan ruhuna neşe veren, yüz dolarlık banknotlar değil, kişisel özgürlüktür. Umarım yuvada size bunu öğretiyorlardır.

Söylemek istediğim çok şey var, Gracie; ama az sonra uçağa bineceğim ve elimde bitirmem gereken bir Redhook var. Açıkçası, yarın birlikte Redhook Bira Fabrikası'na gidemeyeceğiz. Ger-

çek şu ki, balkabağım, seni bir daha görebilecek miyim, onu bile bilmiyorum. Ne olursa olsun, bilmeni isterim ki..."

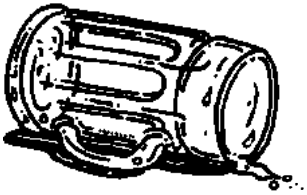
Çıt. Hum-bum-bum-bum. Sessizlik. Anlaşılan, telesekreterin bandı dolmuştu. Başka mesaj da yoktu. Gracie geriye çekildi ve boş evde gezinmeye başladı.

Mutfakta, kendine yatacak yumuşak bir yer arayan köpek gibi kendi etrafında daireler çizdi. Karnı, kurutmaya geçmiş bulaşık makinesi gibiydi. Kalbi ise hava kaçıran bir balon gibi. Beyni deseniz, dişçiden yeni döndüğünde dişetlerinde ne hissediyorsa aynı o hislerle cebelleşiyordu.

Ayağını yere vuramayacak ya da bir şeyler fırlatamayacak kadar çok incinmiş, ağlayamayacak kadar öfkelenmişti. Ama *bir şeyler* yapması gerektiğini biliyordu; yoksa solucan gibi kıvrılıp ölecekti.

Sonunda, kendini buzdolabının önünde buldu. Kapıyı ardına kadar açtı ve ağzına kadar Pepsi kola ve bira dolu içecek rafıyla yüz yüze geldi. Elini uzatıp bir kutu aldı ve elindeki kutuya uzun uzun baktı. Halkasını çekip açtı. Aldığı kutu Pepsi değildi.

9

Küçücük fıçıcık
İçi dolu turşucuk

Lık lık lık. Altın renkli sıvı o kadar soğuktu ki Gracie'nin dişleri kızak pistine döndü. *Lık lık lık.* O kadar acıydı ki sanki boğazına kokarca kılı kaçmıştı. *Lık lık lık... gaaaark!* O kadar köpüklüydü ki onu sisli bir günün sabahında yola çıkan Puget Sound feribotu gibi geğirtti. *Lık lık.*

Çocuklar! Beni iyi dinleyin! Sakın bunu evde denemeyin. Bu hem anne babanızı kızdırır, hem karnınızı ağrıtır, hem de beyninizi alıp öyle yerlere götürür ki, garanti veriyorum, buralar hiç de Gracie Perkel'in gittiği yerlere benzemez. Öyle ya da böyle, Gracie'nin yaşadıkları özel bir durumdu. Zaten siz de göreceksiniz. Ama önce...

Bira kutusunun tamamını lıkır lıkır mideye indiren altı yaş çocuğu buzdolabının önünde dikilip durdu. Sanki oradaki buz küplerini, uluslararası buz küpü hırsızı serseri çetelerden koruyor gibiydi. Her nedense, morali birden düzelmeye başlamıştı. Doğrusu, tatlı bir haylazlık duygusu sarıyordu bedenini. Öyle ki, ansızın elini uzattığı gibi buzdolabından bir bira kutusu daha kaptı ve onu doğum günü pastasının üzerine fırlattı. Pastayı süsleyen çikolatalı şekerler yemek masasının her bir yanına sıçrayınca kıkır kıkır gülmeye başladı.

Annesiyle babasının CD koleksiyonundan birkaç tane CD ödünç aldı (bu kesinlikle kurallara aykırıydı) ve üst kattaki odasına götürdü. Disklerden birini, ki onun bir Aretha Franklin olduğunu görecektik, CD çalarına taktı. Çok geçmeden, yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamaya (bu da kurallara aykırıydı) başlamıştı. Saç fırçasını mikrofon yapmış, bağıra çağıra Aretha'yla düet yapıyordu.

Çökmek üzere olan yatağın yüksek sesle olayı protesto etmesi üzerine Gracie yere zıplayıp hoplamalı sıçramalı dansına orada devam etti. Bir zamanlar Moe Amca'sının, "Gracie'nin maymun yaşamı dansı" dediği hareketlerle dönüp duruyordu.

Maalesef, albüm sona erip de dinlenmek için ara verdiğinde, Gracie çevresindeki her şeyin dönmeye devam ettiğini fark etti. Yatak, çamaşırlık ve masa kendi maymun dansını yapıyor; duvarlar sallanıyor, lunapark arabaları gibi daireler çize çize dönüyordu. Hemen ardından, Gracie kendini yerde, ellerinin ve dizlerinin üzerinde buldu; Hello Kitty polyester kiliminin üzerine kusuyordu. Banyoya kadar bile gidememişti.

Acınası, cılız bir sesle anne diye bağırdı; ama Bayan Perkel hâlâ bahçede gevezelik ediyordu. Zaten kızının ne hale geldiğini gördüğünde elektrikli testere kadar kızgın olacağı malumdu. Böylece, Gracie ağzındaki ve çenesindeki çikolatamsı kusmuğu tüylü tavşan terliğinin tekiyle sildi. Sonra da çaresiz bir iniltiyle kendini yatağa attı.

Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, gezegenimiz uzayda kendi

etrafında dönüp duruyor. Ama ağır ağır dönüyor ve her turu ancak yirmi dört saatte tamamlıyor ve bu iyi bir şey, öyle değil mi? Çünkü eğer gezegenimiz, Gracie'nin odasının döndüğünü sandığı hızda dönseydi, güneş on beş dakikada bir doğar ve batar, gökbilimciler sersemleyip birer rodeo soytarısına döner ve spagettimizin kenarındaki köftelerin tabaktan kayıp yere yuvarlanmasını önleyemezdik.

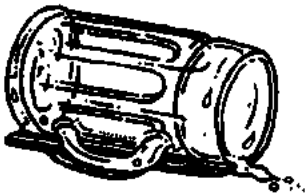
Duvar kâğıtları yavaş yavaş yeryüzünün dönüş hızına ayak uydururken, Gracie derin ve rahat bir uykuya daldı. Bu ilkel, zamandan bağımsız ve huzursuz düşler içermeyen bir uykuydu ve Gracie bu şekilde saatlerce uyuyabilirdi; ama tabii boğazının hemen aşağısındaki o yumuşak ama ısrarlı tırmalama ya da tıklama yüzünden uyanmasaydı.

Gözlerini nihayet normal bir şekilde odaklayabildiğinde göğsünün üst tarafına küçücük, kanatlı bir yaratığın tünediğini gördü. İlk bakışta arka ayakları üzerinde dikilen bir yusufçuğu andırıyordu; tabii eğer yusufçukların arka ayakları olsaydı. Öte yandan bu şey bir ileri bir geri hareket ediyordu. Oysa biraz dikkatli insanlar bilir ki yusufçuklar yürüyemez. Dahası, ön ayağıyla –ya da bacağa benzer bir şeyle– Gracie'nin göğüs kemiğine sürekli ve belli bir amaçla vuruyor, sanki onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu her neyse, doğum günü mumlarından azıcık daha uzundu ve bir varil dolusu yağmur suyuna yansıyan ay ışığı gibi titrek, parlak ve yarı saydam kanatları vardı.

Korkmaktan ziyade büyülenen Gracie merakını yüksek sesle ifade etti: "Sen de nesin böyle?"

Herhalde bir cevap beklediğinden sormuyordu. Herhalde, yani. Bu yüzden hafif çınlayan ama gayet iyi anlaşılabilen bir insan sesiyle konuşan yaratık karşısında Gracie'nin nasıl şaşırdığını artık siz düşünün. "Kim olduğumu sanıyorsun, Yehova Şahidi falan mı? Kız İzci Kurabiyesi satan birine mi benziyorum?" Hayretler içindeki Gracie daha cevap vermeye bile yeltenemeden devam etti. "Ben Bira Perisi'yim diye bağırmam mı lazım?"

10

Ağzında hâlâ kusmuk tadı hisseden Gracie, rüya gördüğünden emindi. Gözlerini ovuşturup daha dikkatli baktı. Bu minicik yaratığı yakından incelediğinde, onun bütün ayrıntılarıyla, kitaplarda resimlerini gördüğü perilere benzediğini görebiliyordu. Görseniz siz de aynı şeyi düşünürdünüz. Gümüşi kanatlarının yanı sıra, bu perinin (ve elbette dişiydi) dalga dalga kızıl saçları, ışıltılı ve son derece kocaman gözleri, akıllı ve gizemli bir gülümsemesi vardı; mükemmel kıvrımlı bedenini örten bol kesimli elbisesi garip bir biçimde, dalgalanırken renk değiştiriyor ve elmas tozları gibi parlıyordu. Ayakları çıplaktı. Başındaki tacı ise gayet açık bir şekilde şişe kapağına benziyordu. Elinde siyah deri bir sopa tutuyordu; herhalde uyandırmak için Gracie'yi bununla dürtüp durmuştu. Korku ve hayranlık içindeki Gracie'nin neler hissedeceğini tarif etmek imkânsızdı.

"Sen gerçekten Bira Perisi misin?"

"Evet, öyle."

"Ben hiç Bira Perisi diye bir şey duymadım."

"Şimdi duydun işte."

" Demek öyle. Şey, sen çok güzelsin."

"Teşekkürler."

"Nereden geldin?"

"Bitişikten."

Gracie'nin ağzı bir karış açık kaldı. "McCormick'lerle mi kalıyorsun?!" Annesi de orada değil miydi şimdi? Yani bir bakıma.

Peri güldü. "Komşunuzun evinde değil, budala. Sizinkinin kapı komşusu olan dünyadan demek istiyorum."

Gracie anlıyormuş gibi başını salladı ama pek de bir şey anlamıyordu. "Buraya nasıl geldin?"

"Nasıl olacak, Bitişme Çizgisi'nin oradan. Çizgi'den geçtim."

"Çizgi'den mi?" Gracie bundan da hiçbir şey anlamamıştı (altı yaşına daha yeni girmiş bir çocuk her şeyi bilmek zorunda değil ya) ama boş verdi. "Sen bir tür melek misin yani?"

"Hayır, hayır, hayır. Melekler bira işine girmez. Onlar kaliteli şarap ve konyakla ilgilenir. Melekler ciddi ve entelektüel bir tavır takınma eğilimindedirler; ama benim fikrimi sorarsan eğer, ciddi, ukala cinlerden başka bir şey değildir onlar. Bira fıçısında meleğe rastlayamazsın, inan bana."

"Pazar okulu öğretmenim diyor ki, bira Şeytan'ın içeceğiymiş."

"Daha neler! Bu onun öcüler hakkında ne kadar bilgisiz olduğunu gösteriyor. Onu ve tabii ki de seni şöyle bilgilendireyim: Şeytan, Shirley Temples içer."

"Gerçekten mi?"

"Söylediğim her şeye inanabilirsin."

"Hımm. Ne acayip! Ama *sen* Bira Perisi'sin. Yani Biraların Perisi, öyle mi?"

"Çaktın sen! Ya da şöyle anlatayım: Eğer çok miktarda bira tüketilmişse genellikle sahneye ben çıkıveririm."

"Kimse seni görmez mi?"

"Şey, evet, çok içmişlerse beni görürler ama sonradan hatırlamazlar. İçlerinden hatırlayan olursa da kabul edecek kadar cesur çıkmaz" diyen Peri pır diye yumuşacık uçarak Gracie'nin omzuna kondu. "Peki, bira hakkında *sen* ne düşünüyorsun bakalım, küçükhanım?"

Gracie yüzünü buruşturdu. "Midemi bulandırıyor."

"Doğrudur. Çok fazla ve çok hızlı içtin ve yaşın da çok küçük."

"Böyle çok fazla içince, insanlara yardım ediyor musun?"

"Şöyle söyleyeyim, eğer pek mutlu ve çakırkeyifseler, başlarına kötü bir şey gelmesin diye araya girdiğim oluyor; yaptıkları kutlamaya zenginlik katıyor, hatta bazen aralarına bile karışıyorum. Ama eğer saldırgan ya da bir pislik veya salak gibi davranırlarsa –ki bu da pek yaygındır– hadlerini bildiriyorum. İnan bana, ufaklık, istediği kadar sert olsun, bir güzel pataklayamayacağım tek bir kişi bile yok."

"Beni de pataklayacak mısın?"

Yavaşça başını iki yana sallayan Peri, "Hayır, Gracie Perkel" dedi. "Seni bugün yeterince benzettiler zaten. Burada bulunmamın nedeni senin o acayip merakını gidermek ve sana biranın kökenini ve sırlarını anlatmak."

"Neden?"

"Sen özel bir durumsun, diyelim. Şimdi küçük bir geziye çıkmaya hazır mısın?"

"Gezi mi? Nereye? Ama nasıl? Annem..."

"Merak etme. Uzaklara gideceğiz ama sen daha farkına varmadan dönmüş oluruz. Al bakalım. Tutun sopama!"

Gracie her zamanki yumuşak başlılığıyla sopayı başparmağı ile işaretparmağı arasına sıkıştırıp tuttu; ama kurbağa kuyruğu kadar bir şeye tutunmak o kadar da kolay değildi. Öte yandan sopayı tutar tutmaz yukarı havalandığını hissetti. Vay canına! Bu da neydi böyle! Bedeni, giderek artan bir hızla tavana doğru yükseliyordu.

"Hadi uzayalım buradan!" diye bağırdı Bira Perisi. Çıkardığı coşku dolu "yihhu" ve "yaşasın" nidalarından, hemen herkes bunun Bira Perisi'nin en sevdiği deyişlerden biri olduğunu anlayabilirdi.

11

Gracie bir an çok korkmuş, kafasının tavana çarpıp kavun gibi dağılacağını sanmıştı. O sırada, annesinin daha sonra odaya girip, yerdeki kusmuklara ilaveten Gracie'nin sağa sola saçılmış beyin parçalarıyla karşılaştığını gözünün önüne getirdi. Ama neredeyse tavana bir santim kala, tam kafası duvara çarpacakken *puffff* diye bir ses geldi ve Gracie güçlü bir hava akımı hissetti. Sonra bir de baktı ki atmosferde bir yerde öyle asılı duruyor. Ya da ona öyle geliyordu.

"Ne oldu?" diye soran Gracie'nin sesi havai fişek gösterisinin ortasında kalıp ürkmüş bir köpek yavrusu gibi titriyordu.

"Çizgi'yi geçtik."

"Ne Çizgi'si?"

"Ne demek ne Çizgi'si? Yeryüzü ile gökyüzü arasındaki, *özne* ile *yüklem* arasındaki, ateş ile duman arasındaki, ayna ile yansıma arasındaki, vızıltı ile arı arasındaki, vida ile tornavida vesaire vesaire arasındaki çizgi. Mevzuyu çaktın mı?"

Aslına bakarsanız, mevzuyu çakma konusunda, Gracie de "ha?" ile "hı-hı!" arasında bir çizgideydi. Bunu söylemeyi ihmal etmesinin nedeni ise Bira Perisi'nin sopasını parmaklarının arasından kaçırdığı takdirde ne kadar yukarıdan düşeceğini anlamaya çalışmakla meşgul olmasıydı. Tam o sırada, zaten yere inmiş olduklarını fark etti. Sonsuzluğa doğru dalga dalga uzanan bir arazide upuzun, koyu sarı otların ortasında bir yerdeydiler.

Minnacık, kürdan gibi kollarını, göz alabildiğine her şeyi kucaklamak ister gibi açan Bira Perisi açıklamaya koyuldu: "İşte her şeyin başladığı yer burası."

Şaşkınlık içindeki Gracie öylece kalakalmıştı. Otlar onu çepeçevre kuşatıyor, iyi kalpli keçilerin sakallarını andıran başakların uçları dirseklerine sürtünüyordu. (Otlar Gracie'nin koltukaltına kadar uzanıyordu; ama altı değil de beş yaşında olsaydı otlar boynuna gelecekti.) Tutsa kırılacak kadar kuru görünseler de, Gracie otların içinde bir yerlerde yeryüzünün kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bira Perisi her şeyin başladığı yer burası derken bunu mu kastediyordu acaba?

"Burası ekin tarlası" dedi Peri. "Arpa tarlası, daha doğrusu. Biranın kaynağı bu ekinlerdir. Lezzetli biraların bazıları buğdaydan yapılır; Asyalılar pirinçten de bira yaparlar ama pirinç birası pek benim tarzım değil. Afrikalılarsa birayı darıdan yapar; kasaba pazarlarında kovalarda ılık tutulan bu bira ne daha lezzetli ne daha az şişkinlik hissi veren bir biradır ne yazık ki. Yine de tüm dünyada bira yapımı için en çok tercih edilen tahıl arpadır." Havada bir daire çizip bir sapın tepesine kondu; pamuksu hafifliğiyle bitkiyi ancak bir gıdım oynatabilmişti.

"Moe Amca, bira şerbetçiotundan yapılır, diyor."

"Amcan halt etmiş. Ya da sen onu yanlış anlamışsın." Bira Peri-

si sopasıyla Gracie'yi dürttü. "Hadi gel! Bunları gördüğümüze göre, bir sonraki durağımıza gidebiliriz."

"Hadi uzayalım öyleyse!" dedi Gracie.

Bira Perisi tam bir peri kahkahası attı. "Sen bir âlemsin, ufaklık. Gerçekten bir âlemsin. Şimdi havalanıyoruz; az sonra bütün arpa tarlasını yukarıdan göreceksin, tadını çıkar. Bu kır manzarasının güzelliğini takdir edebilirsin; ama o sıradan tahılın içinde nasıl bir gücün ya da nasıl bir tarihin saklı olduğunu hayatta tahmin edemezsin.

Laboratuvar testleri, Mısır'da, El Fayyum yakınlarında bulunan arpa tanelerinin 5.000 yıllık olduğunu gösteriyor. Yani senden 4.994 yıl daha yaşlı, küçükhanım. Yabani bir ot türü olan arpanın gerçekten ta o zamanlar Mısırlılar tarafından mı yetiştirilmeye başlandığı yoksa tarımda daha ilerlemiş Kuzey ülkelerinden hayvan yemi olarak mı ithal edildiğini bilemiyoruz. Bırakalım da bu konuyu nefesi tükenene kadar âlimler tartışsın. Asıl ilginç olan, Mısırlıların bu eşek yemini, bu deve gıdasını insanı sarhoş eden bir içeceğe, hem de bu kadar dayanıklı, dört bir yana yayılacak ve çağlar boyunca her gün daha da çok insan tarafından sevilecek kadar mükemmel, bu denli mest edici bir sıvıya nasıl dönüştürdüğü.

Artık kim bilir neden, eski Mısırlılar sadece hayatta kalmakla yetinmemişler. Sonsuza dek hatırlanmak da istemişler. Bu yüzden piramitleri inşa etmişler ve yaşadıkları süre boyunca yeterince mesut ve çakırkeyif olmalarını sağlayacak bir şey arzulamışlar. İşte birayı da bu yüzden icat etmişler."

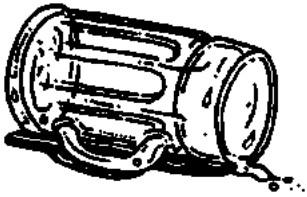
"Seni de mi Mısırlılar icat etti?"

"Yok canım! Sen *amma* da meraklı bir çocuksun öyle! Elbette hayır; ama Mısırlıların beni icat etmesi, annenle babanın sevgisinin seni icat etmesi gibi bir şeyse, evet, öyle. Ama bu başka bir hikâye. Artık gitme zamanımız geldi."

Bu Gracie için iyi bir karardı. Anne ve babasından söz edilmesi ona evi hatırlatmış, eski Mısırlılar deyince de Moe Amca'sını özlemeye başlamıştı. Böyle düşünceler bu muhteşem doğum günü

macerasını mahvedebilirdi. Gerçi endişelenmesine hiç gerek yoktu; çünkü tarım arazilerinin üzerinde yükselince bir "*puffff!*" daha işitildi ve ani bir rüzgârla, göz açıp kapayana dek Bira Perisi gün ışığından ve tatlı kır havasından uzaklaşıverdi. Şimdi ise buz gibi soğuk, ağır kokulu ve neredeyse arpa tarlası kadar büyük bir mekânın içindeydiler.

12

"Bil bakalım neredeyiz?" diye sordu Bira Perisi.

Gracie, gözleri yapay ışığa alışmaya çalışırken etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Burası gözüne basbayağı sıkıcı bir fabrika gibi görünmüştü. Sonunda, sırf komiklik olsun diye, "Costa Rica!" dedi, bülbül gibi şakıyarak. Oysa bunun doğru olmadığını o da gayet iyi biliyordu.

"Şuradaki ahşap döşemelerin üzerinde bir dünya çuval yığılı, görüyor musun? Sence o çuvalların içinde ne var?"

"Şey, un."

"Hayır."

"Şeker."

"Pek sayılmaz."

"Çimento."

"Biraz daha düşün."

"Kedi yavruları."

"Kedi yavruları mı? Senin neyin var çocuk? Kafanı çalıştır biraz. Az önce neredeydik?"

"Mısır'da."

"Hoppala! Şimdi bana iyice kulak ver. Ben Bira Perisi'yim ve bir sürü budalalığa müsamaha gösterebilirim –zaten o budalalıklar olmasaydı bana da yapacak iş kalmazdı– ama senin gibi altı yaşındaki bir çocuk tuttu, bula bula merak edecek birayı buldu. Ben de bütün iyi niyetimle sana bu maddeyle ilgili bir şeyler öğretmeye çabalıyorum. Tamam, seni pataklamayacağıma söz vermiştim ama eğer..."

"Tamam, şimdi hatırladım!" dedi Gracie ışıl ışıl, kocaman gülümseyerek. "Arpaların tarlasındaydık."

"Eh, hadi öyle olsun. Ama doğrusu arpa tarlası! Tebrikler." Perilerin insanları aşağılamayacağını mı sanıyordunuz? O zaman bir daha düşünün. "Senin o amcan olacak adam ukalaları hiç kimsenin sevmediğini söylemedi mi sana?"

Gracie pek istemese de böyle bir tavsiye alıp almadığını hatırlamaya çalıştı; ama aklına gelen tek şey Moe'nun ona yaptığı şu uyarı oldu: "Alışveriş merkezine her gidişinde, ruhundan bir parça yitirirsin içinde."

İşin doğrusu şu ki, Gracie bu minicik kanatlı yaratığın, burnunun dibinde havada öylece asılı kalabilmesiyle çok daha fazla ilgileniyordu. Yok yeni bir çevredeymiş, yok iç mekânmış, yok dış mekânmış... Bunlar onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Bu bira derslerine odaklanmakta biraz zorluk çekiyordu. Siz de aynı tepkiyi göstermez miydiniz? Her neyse, Gracie çenesini kapatıp daha dikkatli dinlemeye karar verdi. Bira Perisi konuşmasına devam ederken Gracie kulaklarını iyice açmıştı.

"Pekâlâ, evet, o çuvalların içindeki şey arpa taneleri; bir başka

deyişle, arpa *tohumları*. Ne var ki o arpalar, tarladan toplanmaları ile bu çuvallara doldurulmaları arasında geçen sürede bir değişime uğradılar ve *malt* haline geldiler."

Gracie'nin aklına birden Häagen-Dazs sütlü kremaları düştü. Hemen bu düşünceyi kafasından kovdu. Dikkatle dinleyen bir öğrenci olmak için elinden geleni yaptı.

"Taneler yaklaşık iki gün boyunca suya yatırılıp bekletilir, böylece filiz vermesi hızlandırılır. Bu bir tohumun bitkiye dönüşmesi yolunda ilk adımdır. Çimlendirme denilen bu dönemde arpanın içindeki doğal nişasta ayrışıp basit şekere dönüşür ki, doğanın planına göre, ayrışan şeker bebek bitkileri beslemeye yarar."

Şekerle beslenen bebek bitkiler! Pek mutluydu Gracie; bunun söze dökülemeyecek kadar güzel bir şey olduğunu düşündü. Sevinç çığlığı atmamak için kendini zor tuttu; ama az daha tiz bir çığlık kaçırıyordu ağzından.

"Ha ama bu süreç çok uzamadan" diye devam etti Bira Perisi, "yani, taneler gerçekten filizlenmeden, çimlenmeyi aniden durdurmak için fırına atılırlar. Yani, tam yeni oluşan şeker en yüksek seviyeye çıktığında. Bu noktada, bizim *malt haline gelmiş arpa* dediğimiz şeye dönüşür ve orada gördüğün çuvallardaki malt artık eziciye konmaya hazırdır. Orada ne olacağını tahmin ediyorsundur herhalde?"

"Oraya giren şey ezilir."

"Harika bir çıkarım. Malt taneleri incecik toz haline gelene dek ezilir. Ve bu toz da orada gördüğün uzun, paslanmaz çelikten su tanklarına konur. Buradaki su, içindeki ezilmiş tozla birlikte 156 dereceye kadar ısıtılır."

"Off, amma da sıcakmış!"

"Bu sıcaklık Şeker Cini için plajda güzel bir gün gibidir; ama insanlar ve diğer yaşam biçimleri için..."

Gracie merakla araya girdi. "Şeker Cinleri de mi var?"

"Boş ver şimdi onları. Dünyada nasıl şeker gibisi yoksa bira gibisi de yoktur; bunu bil yeter. Ezilen taneler sıcak suda pişer;

hatta içinde kalan nişastası, ısı ve nemle, malttan daha karmaşık, daha gelişmiş şekere dönüşür."

Gracie'nin kafasının karıştığını fark eden Bira Perisi ona, maltı çocuk yuvasına veya birinci sınıfa giden şeker, ezme tankındakini ise lise ya da üniversiteye giden şeker gibi düşünmeyi önerdi.

Gracie'nin şeker bahsine aklı yatmamıştı. "Ama bira *acı*" diye itiraz etti.

"İşte amcanın söylediği şerbetçiotu burada devreye giriyor. Bu ezme pişirilirken, yani yoğun şekerli sudan süzülüp atılmadan önce, şerbetçiotu yaprakları ya da sıkıştırılmış şerbetçiotu çiçeklerinden yapılan topaklar (bu arada bu topaklar aynı, evcil hayvan dükkânlarında satılan hamster yemlerine benzer) tankların içine atılır. Şerbetçiotu o karışımın tatlılığını azaltır, ona farklı bir tat ve aroma katar. Şerbetçiotu katılmasaydı, Redhook ve Budweiser bulanık şekerli sudan başka bir şeye benzemeyecekti.

Pekâlâ, şerbetçiotumuzu da ekledik ama Gracie, hâlâ bira elde etmiş değiliz. Şu anda elimizde sadece, bira yapımcılarının *şıra* dedikleri bir sıvı var; aromalı bir sıvı."

"Aaaa!" Gracie'nin ağzı açık kalmıştı. "Sıvıların Romalıları da mı var!"

"Yanlış anladın sen. Bu tamamen farklı. Romalı değil, aromalı!"

"Olsun; sonuçta ikisi de kulâğa yabancı geliyor."

"Sana katılıyorum aslında. *Malt*, *şıra*, *şerbetçiotu* ve *aroma* sözcüklerine pek de aşina değiliz. Zaten, *bira* sözcüğü (eski İngilizce'deki *beor* sözcüğünden türemiştir) bu en yaygın konuşulan dilin en bilinen ve sevilen sözcüklerinden biri sayılmaz. Ama bu neyi değiştirir ki. Bir zamanlar Shakespeare'in de dediği gibi..."

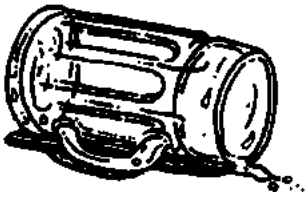
"O kim?"

"Periler hakkında pek çok şey yazmış meşhur bir adam. Bir gün yazdıklarını okuyacaksın. Seni biraz tanıyorsam, muhtemelen oyunlarında da oynayacaksın; hatta ondan birkaç sahne bile çalabilirsin. Neyse, Shakespeare'in dediği gibi, güle gül demeseydik de o bu kadar güzel kokacaktı."

"Ne demek bu?"

"Biraya şampanya da deseydik, kutsal su ya da potasyum siyanür de deseydik, bundan daha az –ya da daha çok– muhteşem olmayacaktı. Ya da senin adın Gracie değil de Gertrude, Hortense ya da Annabella olsaydı da sen yine bu kadar güzel, bu kadar duyarlı, bu kadar hayat dolu ve meraklı ve bu kadar baş belası bir kız olacaktın. Şimdi, Tanrı aşkına, yeter artık be çocuk; hadi şu işe devam edelim!"

13

Gracie ile Bira Perisi'nin, bira fabrikasında bir gezintiye çıktığı gayet açık. Yanılıyor muyum? Tüm diğer fabrikalardaki gibi, bu fabrikada da çalışan adamlar vardır ve ne yana baksanız herkes harıl harıl çalışıyordur. Yanılıyor muyum? Peki, o halde bu adamlar, üzeri kusmuk lekesi olmuş, doğum günü kıyafetiyle yabancı küçük bir kızın ve onun omzundaki kızıl saçlı, tül elbiseli "yusufçuk böceği"nin aralarında dolaştığını nasıl olup da hiç fark etmiyorlardı? Ama siz zeki insanlarsınız ve doğru (tam isabet!) tahmin ettiniz: Gracie ile Peri'yi başkaları göremezdi; çünkü onlar Çizgi'nin öteki tarafında oldukları için görünmezdiler. Yanılıyor muyum?

Veya, siz bunu kendi başınıza düşünmediyseniz bile, büyük-

babanız mutlaka hatırlatmıştır. Tabii hâlâ sizin yanınızdaysa... çünkü büyükbabanız sizi uyutmak için okuduğu konuşan çuf-çuf trenler, ayıcıklı piknikler ve küçük Abe Lincoln'un yaşadığı güçlükler gibi dilini damağını kurutan, gözkapaklarını ağırlaştıran öykü kitaplarından sonra size *bira*yı anlatan bir kitap okuma fırsatına herhalde balıklama atlamış biri olarak –eğer büyükannenizin gözü onun üzerinde değilse– 13. Bölüm'den de bir iki paragraf okumaya geçmeden önce kendine şöyle kocaman, buz gibi bir bira almak için can atıyordur. Yanılıyor muyum? Bu hiç de olağandışı bir davranış olmazdı. Bira böyle bir şeydir zaten.

Bira tam da böyle bir şeydir ama bu bira fabrikasında henüz gerçek birayla karşılaşmadık. İçi ılık su dolu, malt ve şerbetçiotu kokulu (bazılarında bu koku çok ağırdır ama bizim buradakinde hafif bir koku var) dev tankların önünde takılıp kaldık. (Bu noktada şundan da söz etsek iyi olur: Bira yaparken kullanılan su da biranın niteliğini belirler. Örneğin, Guinness gibi koyu renkli biraları güçlü ve ağır yapan şey sert sudur; yani tıpkı İrlanda'daki gibi, çok fazla mineral içeren suyun ta kendisidir. Öte yandan daha yumuşak, daha az mineral içeren sular, daha soluk renkli ve tüm dünyada *pilsener* ya da *lager* olarak bilinen hafif biraların üretilmesini sağlar ve bu tür biralarda Çekler nam salmıştır.)

Her neyse, artık azıcık sabırsızlanmaya başlayan Bira Perisi, Gracie'yi yine aynı büyüklükte tankların bulunduğu bir başka yere sürükledi. Bunlar fermantasyon tekneleriydi. "İşte tavşanın şapkadan çıktığı yer burası" dedi. "Şu köşe yaz köşesi, şu köşe kış köşesi, ortada bira şişesi dedikleri yer burası. Abra kadabra noktası. İşte biranın biraya dönüştüğü yer."

Dönüştürme işini yapan, yani serbest çalışan bir büyücünün simya uzmanlığıyla şırayı biraya çeviren şeyin adı *maya*. Şıra soğuyup fermantasyon tanklarına alınınca, bu tanklara bir de maya eklenir ve en az on gün hiç dokunmadan bekletilir ki sadece ve sadece mayanın yapabildiği o gizemli iş gerçekleşebilsin.

Gracie annesinin ekmek yaparken maya denen bir şey kullandığını biliyordu ama bu şey hakkında en ufak bir fikri yoktu (es-

kiden mayanın, yayanın tersi falan olduğunu sanıyordu; hani yaya maya derler ya bazen). Bu yüzden Bira Perisi ona açıklama yaptı.

"Maya minik bir bitkidir; mantar desek daha doğru aslında. Yermantarları ile şapkalımantarların kuzenidir. Mantarların her biri sayısız hücreden oluşurken, maya bitkisi o kadar miniktir ki onun payına bir tanecik hücre düşmüştür. Maya bitkisini görebilmek için mikroskopla bakmak gerekir; buna rağmen onları bulmak dert değildir. Onlar neredeyse her yerde, havada dolaşırlar. Sadece bira fabrikasında, ormanda ya da tarlada değil, sizin evde, Beyaz Saray'da, Vatikan'da, rock yıldızlarının soyunma odalarında, yani her yerde. Evet, evet, özellikle de rock yıldızlarının soyunma odaları bunlardan geçilmez.

Gracie, maya bitkisinin ancak mikroskopla görülebilecek kadar küçük olduğunu anlasa da sağa sola bakıp havada bir tane görebilmeyi umut etti. Hani olur ya! Görebileceği hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu.

"Nasıl olup da bu kadar maya gezegenimizin atmosferine girmiş diye merak ediyorsundur..." Gracie bunu merak etsin etmesin, Peri devam etti. Maya mantarının sporları kazara –ya da bilerek– çok, çok ama çok uzun zaman önce ta uzaklardaki gezegenlerden gelen sevimli işgalciler gibi, bomboş uzayda sürüklenip dünyamıza ulaşmışlardı. "Bilimsel açıdan da bu mümkün. Çünkü bunu yapabilecek fiziksel yeteneğe sahip oldukları kesin. O halde biranın sadece altımızdaki toprakla değil, üzerimizdeki yıldızlarla da bir bağlantısı var." Kızcağız biranın Mars'la, Venüs'le, uzay yolculuğuyla ve küçük yeşil adamlarla olası bağlantıları üzerine biraz kafa yorsun diye bir süre ara verdikten sonra, Peri onu yine dünyaya döndürdü.

"Maya bitkisi yetiştirip bunları milyonlarca pastaya ya da toza dönüştürerek geçinen bir sürü insan var. İşte bira yapımcılarının şıraya kattıkları maya böyle bir şey. Karnı acıkan mayalar için bu şıra ana yemek olarak biftek, tatlı olarak da çikolatalı krema verilen bir şölen gibidir. Hatta maya için bu şıra, üstü hem çikolatalı krema kaplı hem de dondurmalı cevizli pastadır; çünkü mayanın

şırada en bayıldığı şey şekerdir. Şekeri yiyen maya yavaş yavaş onu neye dönüştürür? *Alkol*e! İşte bu!

Alkol birayı bira yapan şeydir; insanların bira içmek istemesinin nedenidir.

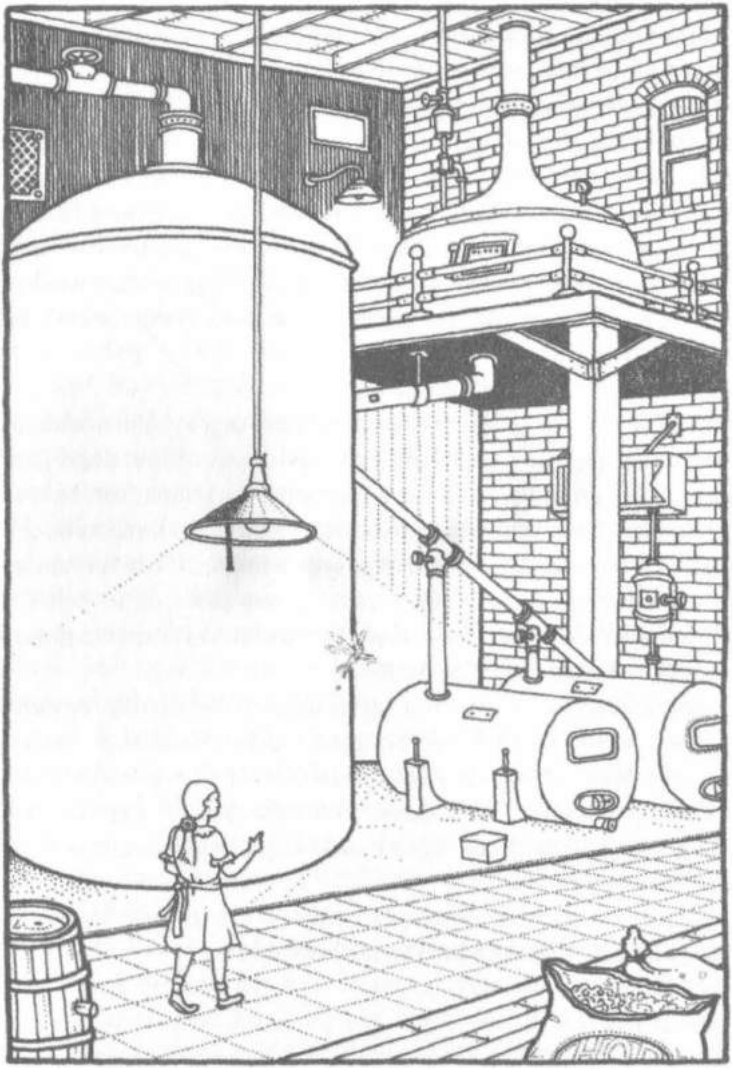
A, tabii, biranın başka çekici yanları da var, Gracie. Fakat sen yine de haklıydın; sonunda aynı yere geliyoruz. Sudaki şerbetçiotu ve malt gibi maya da biranın niteliğini ve tadını belirler; ama onun asıl görevi, yani gündüzleri yaptığı iş, yani evinin kirasını ödemesini sağlayan ve onu meşhur eden iş –ne tuhaftır ki– şekeri müthiş bir havaya sokup onu bambaşka bir şeye dönüştürmektir. Laboratuvardaki insanlar bu işleme *fermantasyon* derler. Şeker Cinleri de öyle der gerçi."

"Şeker Cinleri şimdi burada mı?"

"Boş ver şimdi onları. Şeker güvenilir, sağlam bir maddedir. Pasta ve kurabiyelere tatlı tatlı şarkı söyletmek, diline değdiği an ağzını kulaklarına vardıran bir gülümseme yaratmak, sen bakmadığın zamanlarda dişlerini çürütmek ve seni şişmanlatmak gibi konularda şekere sonuna kadar güvenebilirsin. Maya fermantasyon işlemine geçtiğinde şeker yavaş yavaş pek çılgın, pek deli dolu bir şeye dönüşür. Yani alkol diye anılan o serseri mayına, o oyuncul, o karizmatik kimyasala.

İnsanı neşeyle dans ettiren şey alkolün ta kendisidir; kusturan da odur: Alkol. Onun böyle bir gücü vardır. Alkolün iyi yönleri bunlardır, kötü yönleri şunlardır diye dilimiz damağımız kuruyana dek tartışabiliriz. Ama dinle: Dünyada her yıl yüz otuz beş milyar litre bira satılıyor. Eğer içinde hiç alkol bulunmasaydı ne kadar satılırdı dersin?"

Küçük kız parmak hesabıyla bulmaya çalıştı ama bu pek de uzun sürmedi. "Üç-dört litre kadar herhalde."

14

Moe Amca bir zamanlar Gracie'ye, uzak bir ülkede (adı İngiltere miydi neydi, tam hatırlayamıyordu) Kızarmış-Ekmek-Üzeri-Kremalı-Biftek adında bir kasabaya gittiğini anlatmıştı. Gracie ise gülmüş, amcasının kafayı üşüttüğünü düşünmüştü. Oysa şimdi, Bira Perisi'yle birlikte dinlenmek üzere oturdukları tepeden aşağı baktığında, vadide tıpkı amcasının anlattığına benzer bir kasaba görünce kendini tuhaf hissetti. Bunu Peri'ye anlatmaktan korktuğu için sesini çıkarmadı. Ya Bira Perisi ona, "Asıl kafayı üşütmüş olan *sensin*! Aşağı baksana; orası Kızarmış-Ekmek-Üzeri-Kremalı-Biftek kasabası" derse, ne yapardı?..

Bira fabrikasından ayrılmadan önce, Peri onu sarmal bir metal merdivenden indirip daha büyük tankların bulunduğu, kocaman başka bir odaya daha götürdü. "Bunlar dinlendirme tankları" dedi.

"İlk fermantasyon işlemi bitince, henüz tam kıvama gelmemiş durumdaki birayı borularla bunlara aktarırlar. Bu tanklarda iki hafta kadar bekletilip dinlendirirler. Bu işlemde genellikle fazla maya süzülerek atılır. Ama bazen biracılar, türüne göre, bazı biralardaki mayayı süzmezler ki şişedeyken de mayalanmaya devam etsin. Senin gibi çocuklar ise Gracie, büyüyene dek mayalanmaya bırakılmalı; ama ne yazık ki bazı ebeveynler ve kurumlar genç ruhları böyle süzüp atmaya çalışırlar."

"Moe Amca, hiçbir kurumun güvenilir olmadığını söylemişti" dedi Gracie. Gerçi "kurum" sözcüğünün anlamını da pek kestiremiyordu. Bira Perisi başını salladı ama bir şey söylemedi. Belki de bu Moe denen adamın sözlerini duymaktan sıkılmıştı.

"İşlemlerin tamamı hemen hemen bu kadar" dedi onun yerine (Gracie çok da üzülmemişti; çünkü bu dinlendirme odasında ısı sadece 1 dereceydi.) "Kapıların oradaki dev yatay tankları görüyor musun? Onlar saklama tankları. Biralar bira ustasının istediği kıvama geldiğinde o saklama tanklarına aktarılır, oradan da fıçılara ya da şişelere veya teneke kutulara doldurulup fabrikadan çıkarılırlar. Sonra bütün dünyayı dolaşır, adeta bira fabrikasının markasının yazıldığı bir bayrağı dalgalandırırlar."

"Re-Re-Redhook markası gibi mi?" diye sordu Gracie. Soğuktan dişleri takırdıyordu.

"Redhook da olabilir. Red Stripe da. Ya da Red Tail, Red MacGregor, Red Horse, Redback, Red Erik ya da Red Dog, her neyse. Veya Black Dog, Laughing Dog, Sun Dog, Turbodog, Dogfish Head ya da Köpek Cilası..."

"Be-be-ben onu biliyorum!"

"...Black Eye, Black Gold, Black Mac, Black Butte, Blue Label, Blue Moon, Blue Heron ya da Pabst Blue Ribbon. Madem renklerden gidiyoruz, Great White da olabilir. Bu arada Lazy Boy, Beach Bum, Dead Guy, Fat Tire, Rolling Rock, Three Philosphers ya da Delirium Nocturnum da olabilir.

Japonya'da ise Kirin, Asahi Super Dry, Yebisu veya Sapporo olabilir."

Gracie, Sapporo'yu biliyordu ama sesini çıkarmadı.

"Almanya'da o kadar çok var ki nereden başlayacağını bilemezsin. Belçika'da ise yılın her günü için bir tane olmak üzere 365 ayrı marka bulabilirsin. Çek Cumhuriyeti'nde ise..."

"Peki ya Co-Co-Costa Rica'da?"

"O oyuncak ülkeyle neden bu kadar ilgilisin anlamadım ama Costa Rica'nın ulusal birasının adı Imperial'dır. Her neyse, bu kadar marka adı yeter. Yoksa bütün gün sürer." Gracie'yi yükleme rampasına götürdü. En sonunda buraya kamyonlar gelecek ve fıçıları ya da kasaları yüklenip gideceklerdi. Rampanın bir bölümünde, yere dökülmüş bira gibi duran ve güneş ışınlarını yansıtan küçük bir yer vardı. Gracie oraya gidip ısınmaya çalıştı. Neyse ki artık dişleri takırdamıyordu.

Yaralı hanımböceklerine yardım etmek için dönüp duran minyatür bir kurtarma helikopteri gibi dolaşan Peri ciddi bir yüz ifadesiyle, "Artık biraya ilişkin asıl gerçeği öğrenmenin zamanı geldi" diye duyurdu.

O ana dek bütün o tanklara, borulara, malzemelere dikkatini layıkıyla vermiş olan Gracie şaşırdı. Kafası karışmıştı. "Ama ben zaten öğrendim..."

"Hayır, hayır. Sen biranın kimyasal yapısına, bira yapımında kullanılan teknolojiye ilişkin bir şeyler öğrendin; ne var ki bir ayakkabı fabrikası dans hakkında ne kadar bilgi verebilirse, bir bira fabrikası da bira hakkında ancak o kadar bilgi verebilir."

"Ben spor ayakkabılarımla dans ederim" diye atladı Gracie.

"Aferin! Ama mesele spor ayakkabılar değil; yanılıyor muyum?"

"Hayır; çünkü bazen çıplak ayakla da dans ederim."

"Mutlu ve çakırkeyif olduğun için mi dans edersin peki?"

"Bilmem. Galiba öyle. Moe Amca, beni dans ederken sarhoş maymunlara benzetiyor."

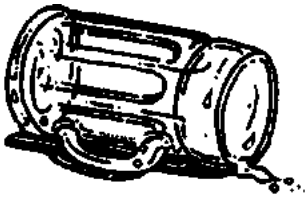
"Bu konuda yalnız değilsin, ufaklık. Merak etme. Uygar insanlar dans ederken geçmişteki hayvani doğalarıyla yeniden bağlantı kurarlar. Dans etmek onlara mekanik bir satranç taşı ya da ağaç

kökü değil, etten kemikten olasılık dalgaları olduklarını hatırlatır.

Gracie çökmüş bir bilgisayar, kurumuş boş bir havuz, içi doldurulmuş bir baykuş kadar boş bakınca Peri sözlerine devam etti: "Tamam, danstan bu kadar bahsetmek yeter. Asıl konumuz bira. Eğer bira, parçalarının toplamından daha büyük bir bütünse, birayla ilgili gerçekler bira fabrikasının ötesinde bir yerlerdeyse, burası neresi olabilir ve bu neden önemli?"

Bira Perisi, soruyu sorar sormaz sopasıyla Gracie'yi dürttü ve Gracie de otomatik olarak sopanın ucunu tuttu. Birkaç dakika, belki de birkaç saniye içinde (Bir *puuf*! Bir de *vışşşt!*) bira fabrikası gözden kayboldu ve bizim ikili kendini yeşil bir tepenin üzerine konmuş buldu. Tepenin bir yanı, süzme bala benzeyen ve sonsuza uzanan olgun ekin tarlalarına, diğer tarafı ise adı Kızarmış-Ekmek-Üzeri-Kremalı-Biftek mi değil mi belirsiz bir kasabaya bakıyordu.

15

Tekrar açık havaya çıkmak güzeldi. Oldukça güneşli bir gündü üstelik. Ufukta sadece, kocaman, yamru yumru bir bulut sürünüyordu. Futbol oynadığı sıralarda Gracie'nin bacaklarını süsleyen berelerin rengindeydi.

Siz de gökyüzüne baktığınızda bulutları bir hayvana, eşyaya ya da nesneye benzetir misiniz? O zaman yalnız değilsiniz. Örneğin, Gracie bu mor bulutu, torbasını sırtına atmış, evsiz bir kadına benzetti. Hırpani, yırtık pırtık, ağır ve kirli görünen bir buluttu. Çöp yığını veya yaşlı evsiz kadının iç çamaşırı topağı olarak da düşünülebilecek bazı yerleri daha koyu renkliydi ve bel vermişti; herhalde buralardan yağmur bırakacaktı. Kadıncağız

kendine bir fincan kahve alsın diye (ya da oradan çekip gitsin diye) güneşin ona bir içecek kuponu verdiğini hayal etti.

Gracie kısa bir an, acaba ta uzaklardaki bu bulut aslında şu anda Seattle'ın üzerinde mi diye merak etti. İçi cız etti. Ama bu öyle "sıla özlemi" diyebileceğiniz (en azından bildiğimiz anlamda) türden bir sızı değildi.

Buluta sırtını dönen Gracie, aşağıdaki vadide bir ırmağın kenarına sıkı sıkı tutunmuş gibi duran kasabaya çevirdi bakışlarını. Herhalde festival benzeri bir kutlama yapılıyordu. Parke taşı döşeli yollar gürültüyle eğlenen insanlardan geçilmiyordu. Bir karnaval havasında oyunlar oynanıyor, danslar ediliyordu. Bayraklar dalgalanıyor, ızgaralarda sosislerin dumanı tütüyordu. Tepenin yukarısına kadar ulaşan müzik, bir polkaydı. Gracie, pek aşina olmadığı bu müziği biraz şapşalca buldu.

Gracie insanların kalabalıklar halinde sokak kahvelerinin bahçelerindeki masalarda oturduğunu gördü. Uzun, beyaz önlüklü garsonlar, içinden köpüklerin taştığı, tepsiler dolusu maşrapayı bardan masalara taşıyor, barla masalar arasında mekik dokuyorlardı. Belli ki burada bira bol miktarda hem tüketiliyor hem dökülüyordu. Herhalde sirke kurtları da bugün saha çalışmasına çıkmışlardı.

Bira Perisi de bu faaliyeti izliyordu; sonra birden öğretmenliğe devam etmesi gerektiğini hatırlamışçasına bilgi vermeyi sürdürdü. "Biranın temelinde dört elementin dördü de vardır. Dört element nedir, biliyor musun? Toprak, Hava, Ateş ve Su. Bu dördü birlikte, bazılarının gerçek dünya dediği şeyin temelini oluşturur.

Arpa ve buğday elbette Toprak'tan gelir. Taneler malt elde etmek için ısıtılır. Maltlı karışım ise pişirilir, yani Ateş burada devreye girer. Su'ya gelince, bunu uzun uzadıya düşünmenin bir gereği yok: Bira Su ile zenginleşip içecek haline getirilir."

Peri bir an durdu ve Gracie'nin o kaçınılmaz soruyu sormasını bekledi. "Peki ya Hava elementi?" Ne kadar da dikkatli dinlemeye başlamıştı gerçekten de!

"Hava mı? Hava da hava kabarcıklarında elbette. Karbonlanmasında yani. Okulda öğreneceksin: Nefes alırken içine çektiğin hava oksijendir, dışarı bıraktığın hava ise karbondioksit. Biranın köpürmesinin nedeni de karbonlu Hava, yani karbondioksittir. İnsanın damağını tatlı tatlı gıdıklayan işte bu karbonlu Hava'dır ve evet, insanı geğirten de. Fermantasyon işlemi sırasında birada doğal olarak bir miktar karbon birikir; ama bazı bira yapımcıları daha köpüklü bira elde etmek için dinlendirme tanklarına sonradan biraz daha karbon eklerler."

Eyvah, ben de bira yapımı dersi sona erdi sanmıştım, diye düşündü Gracie. Esnememek için kendini zor tutuyordu.

Bira Perisi ise sopasıyla Gracie'yi iki kaşının tam orta yerinden dürterek devam etti. "Ama okullarda *ya da* bira fabrikalarında asla öğrenemeyeceğin bir şey var" dedi. "O da Beşinci Element. Evet, gerçekliğin bir diğer temel bileşeni olan bu element, Toprak kadar besleyici, Su kadar kaypak, Hava kadar görünmez ve Ateş kadar tehlikeli bir elementtir."

İlgi uyandırmak için *tehlike* sözcüğünden daha iyisi yoktur. Genç erkekler için karşı konulamaz, çoğu genç kız içinse korkutucudur. Ne var ki Gracie Perkel'in bu çoğunluğa dahil olduğu pek söylenemez.

"Nedir o?" diye sordu.

Bira Perisi tereddüt etti. Rüzgâr incecik kanatlarını kırpıştırıyordu. "Söylemesi kolay değil." Yine durakladı. "Onu bir element olarak niteliyorum; çünkü ne hayvan ne sebze ne maden kategorisine giriyor. Fizik kurallarına uymaz; mantık kurallarıyla dalgasını geçer. Tıpkı bugün ikimizin yaptığı gibi; ama gördüğüm kadarıyla sen bununla bir güzel baş ediyorsun. Buna kimisi *aşkınlık* diyor; eskiden *sihir* diyenler de vardı... o sözcük bulunmadan önce.

Bu katışıksız sevgi, sınırsız özgürlük ve geçmiş, şimdiki ve gelecek zamandaki topyekûn, anlık, kendiliğinden tüm bilginin karışımının konduğu, düzenli aralıklarla koklanıp ara sıra tadına bakılabilen ama pek çiğnenmeyen ve asla ama asla sindirileme-

yen, görünmez, hayalet hamurlu bir börektir. Bana bak, suratını asma öyle! Sana kolay anlaşılmayacağını söylemiştim.

Kimileri bunu Cennet'te ya da belki de Öteki Dünya'da başlayan ilahi bir enerji patlaması olarak görür. Ayrıca buna yalnızca *Gizem* demeyi yeterli bulanlar da vardır; bu da bence fena bir terim değil. Gerçi ben ona bir zamanlar daha farklı bağlamlarda caz müzisyenlerinin dediği gibi *hay de ho* demekten daha çok hoşlanıyorum."

Gracie hafif bir kıkırdama sesi çıkardı. Hani, kıkırdamanın üst yarısı kadar bir şey. Nedenini kendi de bilemiyordu ama "Hay de ho" dedi. Sonra bir daha söyledi.

"İnsanlar Gizem'e pek meraklıdır" dedi Peri. Sonra söylediğini düzeltmek için hemen devam etti. "Hayır, sadece meraklı değildir, bilinçsizce ona doğru sürüklenir. Gizeme açtır; onunla bağlantı kurmayı, ona yakın durmayı, hatta onunla bir bütün olmayı arzular."

"Öyle mi?"

"Öyledir. Hem de her zaman. Ama dediğim gibi, bu özlem çok derinlerdedir ve genellikle bilinçsizdir."

"Peki ama nedir o?"

"Eğer ne olduğunu söyleyebilseydik, adına Gizem demezdik, öyle değil mi? Pencereden dışarı baktığında hayatta televizyonda, alışveriş merkezlerinde, çocuk yuvasında gördüğünden, hatta ailenin sana gösterdiğinden daha fazlası olduğunu hissetmez misin bazen? Sıradan görünen olayların ardında çok daha büyük ve tuhaf, daha canlı, daha özgür ve daha gerçek bir şeyler varmış gibi gelmez mi sana da? Bunların çok daha *ötesinde* bir şeyler varmış gibi? Ve bu şeyler adını, adresini, yaşını veya kulaklarının arkasını yıkayıp yıkamadığını, tabağındaki yemeği bitirip bitirmediğini biliyor olmasa da seni çağırıyor gibi gelmez mi sana?"

"Sanırım... öyle."

"Büyüdükçe –ve bunu doğum gününde hatırlaman çok güzel, Gracie– Gizemle bir araya gelmek giderek daha da güçleşir. Fakat yetişkinler hâlâ onunla bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyor-

lar; insanoğlunun kendisi için yarattığı ve içinde zindana kapatılmış gibi hissettiği o tatmin etmeyen gerçekliğe alternatif olsun diye.

"Bu yüzden de bir sürü yola başvururlar ve bunların bazıları aydınlatıcı, bazıları yıkıcı, bazıları etkisizdir; bazıları da sadece aptalca. İnsanlar bu yollarla o hapishane duvarlarının dışına çıkıp nefes almak isterler. İşte biranın bu kadar çok kişi tarafından içilmesinin nedeni bir noktaya kadar budur."

"Onları hapishaneden mi kurtarıyor?"

"Yani, iş ve sorumluluklar yüzünden stres dolu dünyayla bağlarını geçici olarak gevşetiyor."

"Çok sıkı bağlanan ayakkabı bağlarının gevşetilmesi gibi bir şey mi bu?"

"Aynen öyle. Bu çok zekiceydi, ufaklık. Nereden buluyorsun bu lafları böyle?"

Gracie kızardı. "Hay de ho!" dedi.

Bira Perisi oturmaktan yorulmuş olacak ki aniden yerinden fırlayıp havalandı ve Gracie'nin burnunun dibinde akrobatik hareketlerle üçlü takla attı. Ama konuşmaktan hâlâ vazgeçmiş değildi. Havada asılı durdu ve "Sana şöyle açıklayayım" dedi. "Bira asıl Gizem'in bir parçası değildir; onunla doğrudan bir bağlantısı bile yoktur. Hayır, hayır, bira yalnızca bir araçtır.

Nadiren ve çok kısa bir an için, bu araç kişiyi mesut ve çayırkeyif olmanın ötesine taşıyabilir (biliyorsun mesut ve çayırkeyif olma işi benim işim, benim bölgem); mesut ve çakırkeyif *arasındaki* bir delikten de fırlatabilir..."

"Alice'in, Harikalar Diyarı'na giden tavşan deliği gibi mi?"

"Ondan çok daha küçük."

"Fare deliği gibi bir şey mi?"

"Daha da küçük. Arpa güvesinin yumurtasındaki bir çatlak kadar."

"Yaa!"

"Doğru miktarda –yani ne çok az ne (asla) çok fazla– bira bazen insanı o çatlaktan geçirip Gizem ülkesinin kapılarına yakın

bir yere getirebilir. Orada, insanı kendinden geçirecek kadar muazzam bir şeye kısacık bir an göz atma imkânı yakalayabilirsin."

"Neye benziyor peki?"

Peri gülümseyerek kanatlarını döndürdü. "Her şeye. Ve hiçbir şeye. Aynı anda ikisi birden. Seni oluşturan atomların içindeki elektrik neye benzer? Sonsuzluk, kahkaha ve bağımsızlık gibi şeyler neye benzer? O, insanların doğmadan önce paylaştıkları yüzdür, öldükten sonra nihayet anladıkları şakadır. Anlamın anlamıdır, bir diğeri olmayan ötekidir, daha şeyi olamayan bir şeyin şeyidir."

Gracie umutsuzca kafasında bu şeyi canlandırmaya çalışırken, minik rehberi, "Uyarıyorum. Birayı bir araç olarak düşünenler, onun hiç de güvenilir bir taşıma aracı olmadığını bilmeli. Eski bir at arabasıdır o; unutulmuş güçlerin, tarım dünyasının ruhlarının, toprağın ve ekinlerin kadim ruhlarının itip çektiği bir vagon. Bu arada bir tanem, bu araba her an yönünü şaşırıp yoldan sapabilir" dedi.

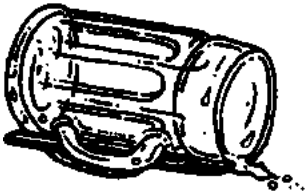
Evet, çocuklar, büyükbabanız okumayı bırakıp televizyondaki maçı izlemeye hâlâ gitmediyse, sizin tüm bu anlatılanlarla, yani Gizem, sihir, kadim ekin ruhları vs ile Beşinci Element arasında bir ilişki kuramayacağınızı düşünüp hikâyenin bu bölümünü atlayabilir.

Ama yanılıyor, öyle değil mi? Çünkü her çocuk, daha doğrusu diyelim ki üç ila on iki yaş arasındaki çocuklar (şansları varsa daha büyük olanlardan da birkaçı) farklı bir gerçekliğin varlığını belli belirsiz de olsa bilirler. Biraz aşina olduğumuz, sihirli bir Başka Dünya'nın. Ürkütücü veya tehlikeli olduğunda bile, modern yetişkin toplumun onları inanmaya zorladığı gerçeklikten hem daha çok heyecanlandıran hem daha iyi doyuran bir gerçekliğin. Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Eh, artık dedemizin bir bira daha açma zamanı da geldi. Ne dersiniz?

Her neyse, Peri daha neler neler anlatacaktı ki (gerçekten de söylemek istediği daha çok şey vardı) bir çığlık ya da ağlama sesiyle o ve Gracie yerinden sıçradı. Dönüp baktıklarında, dehşet

içindeki bir genç kızın tepenin yeşil eteklerinden yukarı güçbela tırmandığını gördüler. Hemen arkasında, pis pis sırıtan, nefes nefese kalmış, yalpalayarak ilerleyen ve onu yakalamaya çalışan iki adam vardı. Kızcağıza bir kötülük yapacakları belliydi.

16

Çığlıklar atan bakire, gözleri yuvalarından fırlamış ve dizleri çıkan içinde kalmış bir halde tepenin zirvesine ulaşmak üzereydi ki ilk harekete geçen Bira Perisi oldu. Kızıl başlı bir mermi gibi fırlayıp doğruca iki adamdan en yakındakinin üzerine atladı. Adamın başının etrafında dolanıyor, elindeki sopasını bir gözüne, bir kulağına daldırıyordu. Kanatlarını hızla çırparak vızır vızır adamın çevresinde dönerken sopasıyla her yerini dürtüp duruyordu.

Adam çok büyük ve son derece saldırgan bir arı türünün yuvasını bozduğunu sanmıştı herhalde. Bütün böcek sülalesine ve onları yarattığına inandığı Şeytan'a küfrederek öfkeyle Peri'yi başından defetmeye çalışıyor, Peri'yse anlaşılmaz bir hızla hâlâ adamın başının etrafında dönüp duruyordu. Peri, sopasını adamın

burnuna sokuyor, adam homurdanıyordu. Peri, adamın kulağını dürtüyor, adam ciyak ciyak bağırıyordu. Kendi etrafında dönüp duran adamın iyice başı dönmüştü ve bu hali hiç de mutluluktan kaynaklanmıyordu. Zaten sarhoş olduğu için hareketlerini doğru dürüst kontrol edemiyordu.

Ama en sonunda, adamın savurup durduğu, havayı döven eli Peri'ye isabet etti. Bu çam yarması rençperin darbesiyle o çıtı pıtı, narin Pericik tepetaklak çayırların üzerine fırladı. Sersemlemiş bir halde çimenlerin üzerine seriliverdi. Zar zor nefes alıyordu. Başındaki tacı kaymıştı. O minicik sırtı acı içinde inip kalkıyordu.

Bu arada genç kız tepenin zirvesine ulaşmıştı. Tam o noktada tökezleyip öne doğru düşünce ikinci saldırgan ona yetişti. Kız tekrar ayağa kalkmaya fırsat bulamadan adam onu sertçe bileğinden yakalamıştı bile. Adam nefes nefeseydi ama hâlâ kişnercesine gülüyor, keyifli mırıltılar çıkararak saçma sapan bir şeyler geveliyordu.

Gracie araya girip bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu; ama nasıl yapacaktı? Bir kere o anda Çizgi'nin hangi tarafında durduğunu hatırlayamıyordu. Bira fabrikasından havalandıktan sonra Peri'yle birlikte Bu Taraf'a dönmüşlerdi ama yine de emin değildi. Bu Taraf'a geçmemişlerse ne saldırganın ne kurbanın onu görüp duymasına imkân yoktu.

Ne yapacağını kestiremez bir halde sarhoş hödüğün üzerine yürüdü ve en kalın sesiyle (ama o bile asabi bir cırcırböceğinin şakımasından daha kalın değildi) bağırdı: "Yapma, dur! Çabuk bırak onu geri zekâlı herif!" Hödük, çırpınıp duran kadını bırakmadı; ama pis pis sırıtışının yerini bir şaşkınlık ifadesi almıştı. Bu çocuğun burada ne işi vardı? Anlaşılan adam, Gracie'yi gayet iyi görüyordu ve telaşla sağa sola bakıp çocuğun yakınlarında olması muhtemel yetişkinlerin nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Geçen eylül ayında Bay Perkel, Gracie'nin oynadığı minikler futbol takımının koçluğunu yaparken –gerçi sonradan futbolcuların anneleri birleşip onu kovmuşlardı– kızını uzun bir süre, "avukat tekmesi" dediği bir tekmeleme tarzına çalıştırmıştı. Avukat tekmesi, rakip oyuncunun bacağına onu yere indirecek ve daha

sonra oyuna devam edemeyecek kadar sert atılan bir tekmeydi. Üstelik o kadar sinsice yapılıyordu ki çoğu zaman hakemler bile fark edemiyor ve bu yüzden de ceza veremiyorlardı. Gracie pis bir hile olduğuna inandığı için bunu hiç uygulamadı; ama nasıl yapıldığını gayet iyi hatırlıyordu.

Böylece, avukat tekmesi, altı yaşındaki bir çocuğun biriktirebileceği tüm öfkeyle adamın kavalkemiğine indi. Gracie tekmeyi savururken "Hay dozo!" diye bağırmıştı. Bu sözü, eskiden izlediği bir dövüş sanatı filminden hatırlıyordu. "Go go Tokyo!" diye haykırarak bir tekme daha indirdi. Zaten aşırı alkol aldığı için ayakta durmakta zorlanan adam bir dizinin üzerine çöktü ama kadını hâlâ bırakmamıştı. İşte o zaman Gracie, "Sapporo! Çin yemeği!" diye haykırarak adama bir tekme daha savurdu. Bu kez tekmesi kazara daha yukarıda bir noktaya isabet etmişti. Kavalkemiğinden epey yukarıda bir noktaya hem de.

Birkaç saniye boyunca sarhoş serseri bu arazideki tüm oksijeni içine çekti adeta. Önce nefesi kesildi, sonra da inlemeye başladı. Sonra yana devrildi. Zirvenin hemen kenarında durduğu için de ister istemez dosdoğru aşağı yuvarlanmaya başladı. Adam tepetaklak yuvarlanarak yolun üçte birini katetmişti ki bir ardıç çalılığına takıldı ve orada öylece serilip kaldı; ayağa kalkmak için acele ediyor gibi de görünmüyordu.

Bunlar olup biterken Peri, acı içindeki omurgasını ovuşturarak darmaduman olmuş kanatlarını düzeltiyor ve ayakları üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Korku filmlerindeki arı rolü sona ermişti. Bundan böyle vızıltı bombardımanı işini eşekarılarına bırakmaya karar verdi. Sopasını oturduğu yerden, ona vuran ahmağa doğrulttu. Adam ne tarafa gideceğini bilemez bir halde, kan çanağına dönmüş gözlerini ağlayan kadından, tepenin biraz aşağısında kıpırdamadan yatan arkadaşına çevirdi. Peri nişan aldı. Ve gözlerinin ardındaki, beyninin bulunması gereken bölgeye tek bir atış yaparak, kehribar rengi bira ışınını fırlattı.

Bu ışını daha önce yüzlerce kez kullanmıştı. Kavga eden denizcileri, kuduran futbol fanatiklerini, ahlaksızlık peşindeki genç

grupları adam etmeye birebirdi. Bunu daha önce yapmalıydı; ama gördüklerine o kadar canı sıkılmış, o kadar sinirlenmişti ki soğukkanlı davranamamıştı. Bira ışını hedefi bulduğunda sarhoşların kanındaki alkol seviyesi aniden o kadar yukarı fırlardı ki insanın beyninde ışıklar çakar, perdeler aşağı iner ve beden saati gece yarısını gösterirdi. Bu rençper de ışınla vurulur vurulmaz önce geriye doğru bir iki adım sendeledi, sonra da kendinden geçerek bayırdan aşağı yuvarlandığı gibi baygın bir halde arkadaşının yanına uzanıp kaldı.

Peri uçarak –tabii havada içler acısı, titrek bir salınmaya uçmak diyebilirseniz– Gracie'ye yaklaştı ve çocuğun omzuna ona hiç yakışmayan bir şekilde beceriksizce kondu. Otomatik mısır patlatma makinesinin içinde kalmış bir mısır güvesine benziyordu. Peri ile Gracie, genç kızın tepenin öteki yanından aşağı doğru, ayağı kaymadan yürüyebileceği kadar hızlı bir şekilde inişini izledi. Ta ilerideki, iki arpa tarlası arasına kondurulmuş eve doğru gitmeye çalışıyor gibiydi.

Sonunda Peri, "Herhalde, ailesi orada yaşıyor" dedi. "Kızın üstü başı berbat bir halde. Evdekiler onun kasabadaki festivalde fazla bira içtiğini düşünecekler ve aklı başına gelsin diye, tatlısını yemeden onu doğru yatağa gönderecekler."

Gracie tam bunun hiç de adil olmadığını söyleyecekti ki Bira Perisi aniden ona bir öpücük kondurdu. (Herhalde siz hayatınızda bir peri tarafından hiç öpülmemişsinizdir; ama eğer öpülürseniz bunu gayet iyi tanıyacak ve hayatınızın sonuna kadar son derece değerli bir hazine olarak saklayacaksınız.) "Çok cesur davrandın, ufaklık" dedi Peri, "hem de çok cesur."

"Teşekkürler" dedi Gracie. "Hay de ho!"

"Sana bir şey göstermek istiyorum, cesuryürek. Şu aşağıdaki kasabada..."

"Yani Kızarmış–Ekmek–Üzeri–Kremalı–Biftek kasabasında mı?" dedi. Madem o kadar cesurum, bunu da söyleyebilirim diye düşündü Gracie. Minik rehberine sadece cesaretini değil coğrafya bilgisini de gösteriyordu.

Peri şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sen neden söz ediyorsun, çocuk?"

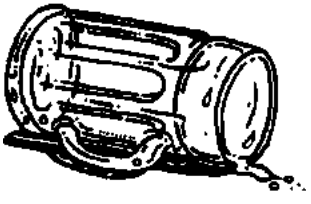
"O kasabanın adı bu: Kızarmış–Ekmek–Üzeri–Kremalı–Biftek kasabası."

"Dalga mı geçiyorsun? Kim demiş adının bu olduğunu? Bir kere o kasabanın adı Çenedeki Sivilce."

"İğrenç!" dedi Gracie.

Aşağı yukarı yedi sekiz yıl sonra, Gracie'nin de sivilcelerden nasibini alacağını –bu sizin için de geçerli; tabii halihazırda yoksa– göz önünde bulundurursak verdiği cevabın pek de yerinde olduğu söylenemez.

17

Az önce canını yakan darbenin etkisinden kurtulduğu giderek daha çok anlaşılan Peri, "Mesela, farz et ki" dedi, "Çenedeki Sivilce kasabasının üzerinden bir uçak geçiyor ve diyelim ki Seattle'a gidiyor."

Gracie gayri ihtiyari, gökyüzüne baktı. Gördüğü şeyler arasında uçsuz bucaksız bir mavilik, ağır ağır alçalan güneş ve ayın cılız silueti vardı ama uçak falan yoktu. Sadece örnek vermek için söylenmişti.

"Ve diyelim ki" diye devam etti Peri, "o uçağın içinde Seattle'a gidip erkek kardeşini öldürmek ve ona kalan miras payını da almak isteyen bir kadın yolcu var. Ayrıca aynı uçakta bir ikinci kadın daha bulunuyor ki kendisi meşhur bir tıp doktoru. Seattle'a bir bebeğin hayatını kurtarmaya gidiyor.

Bu uçağın kendisi tek başına ne iyi ne kötüdür, öyle değil mi? O bir taşıt; tarafsız, bağımsız bir nesne. Tıpkı bıçak gibi. Bıçak, bir yetimhanede çocuklara turp soymak için de kullanılabilir, bir adamın kulaklarını kesmek için de. Dünyadaki pek çok şey için geçerlidir bu. Hatta, özellikle, insanların siyasi ya da dini inançları söz konusu olduğunda; ama bu çok daha ileride değineceğimiz bir konu. Senin unutmaman gereken şey şu: Bir şey ne bütünüyle siyah ne bütünüyle beyazdır. Hatta bazen aynı anda hem siyah hem beyaz olabilir."

Peri, tüm bunlardan bir şey anladı mı anlamadı mı diye Gracie'yi süzdü. Sonra yine Çenedeki Sivilce'yi işaret etti.

"Az önce, biranın rezil davranışlara nasıl katkıda bulunduğuna tanık oldun. İnsan kaba biriyse, bira onu daha da kabalaştırır, berduşsa daha berduş yapar, zalimse daha zalim yapar; salaksa iyice salaklaştırır... Çaktın, değil mi? Bira güçsüz insanların kendilerini çok kuvvetli biri gibi görmelerine yol açar; ağzı bozuk kadınlar bira içtikçe kendilerinin çok daha eğlenceli, çok kafa biri olduğunu sanırlar. Daha da beteri, eğer bağımlılığa yatkın bir karakteri varsa, bira insanı çok ciddi bir hastalığa, alkolizme sürükler.

Öte yandan, sen şunu da öğrendin: Bira her gün milyonlarca insanı mesut ve çakırkeyif yapıyor ve kırk yılda bir de olsa Gizem ülkesine anlık bir bakış atmasını sağlayabiliyor." Durdu, sanki bir şey düşünüyordu. "Gizem ülkesiyle bağlantı kurmak isteyenler oldukça, bunu hatalı ya da kaba saba yollarla başarmaya çalışsalar da, insan ırkı için bir umut var demektir."

Yine durakladı; sözlerinin Gracie'nin kafasına denk etmesini bekler gibiydi. Sonra kasabanın çıkışında bir yeri gösterdi. "Bir şey daha var. Nehrin hemen yakınındaki şu bira bahçesini görüyor musun? Orada, gözlerini nehre dikmiş, barda tek başına oturan üniformalı bir asker var, fark ettin mi? Günbatımında birliğine katılacak ve gece de aptal bir savaşta, lanet olası bir muharebede savaşacak ve bu aptal savaş zengin ve güçlülerden başka hiç kimsenin işine yaramayacak. Hatta onlara bile yaramaması ihtimali

de var. Asker bu durumdan kurtulmak için kaçmayı düşünüyor ama korkusundan yapamıyor.

Pekâlâ, şimdi, şu hantal ve ürkek görünüşlü diğer adamı görüyor musun? Kadınların oturduğu masaya doğru ilerliyor ve onlardan birini dansa kaldıracak."

Gracie adamı görüyordu görmesine de hâlâ, bu arada şu uçağı arayan gözlerle çaktırmadan gökyüzüne bakış atıyordu.

"O adam fena halde âşık. Ne zamandır o kıza evlenme teklif etmek istiyor; ama o kadar çekingen ki hâlâ edemedi."

Onlar bulundukları yerden bira bahçesini gizlice gözetlerken, asker umursamaz bir edayla bar taburesinden kayıp, zikzak çizerek nehrin kenarına doğru yollandı. Sürekli başını çevirip, gürültülü kalabalıktan birisinin kendisini izleyip izlemediğinden emin olmaya çalışıyordu. Hiç kimsenin kendisine bakmadığına kanaat getirince çizmelerini çıkardı ve suya girerek minicik bir dalga bile yaratmadan ilerlemeye başladı. Kimseye sezdirmeden karşı kıyıdaki ormanlık alana doğru yüzdü.

Bu arada, utangaç adam da sevdiği kızı dansa kaldırmış ve onu güllerin arasında sessiz bir köşeye götürmüştü. Şu anda dizlerinin üzerinde ona evlenme teklif ediyordu.

"Görüyorsun ya" dedi Peri, "bira bu adamların korkularını eritti ve onlara gereken cesareti verdi. Gerçi buna çoğu kişi 'sahte cesaret' diyor. Ama bence, sen de bana katılacaksındır, bazen sahte cesaret cesaret yokluğundan iyidir. En azından yarın o asker ormanda saklandığı kovukta uyandığında hâlâ hayatta olacak; aksi halde saçma sapan ve yakında unutulup gidecek bir savaş alanında, dalından koparılmış bir arpa sapı gibi cansız yatacaktı.

Öteki adama gelince, o da Noel'den önce, taptığı kızla birlikte, düğün kıyafetleri içinde kilisede ilerliyor olacak. Teklifte bulunmasaydı, o kız kendine uygun olmayan başka bir adamla evlenecek, adam da boş bir odada tek başına ağlıyor olacaktı."

Gracie bu sahnelere bayılmıştı. Televizyon seyretmek gibi bir şeydi bu. Sağ olsun, Peri sayesinde, filmin arasında bira reklamları bile vardı.

"Cesaret nerede bulursan oradadır. Tamam, nerede bulursan oradadır diyorum ama bir şişeden –ya da bir kitaptan veya bir vaazdan– aldığın cesaret, yüreğinden gelen cesaret kadar saf ve kuvvetli değildir. Senin cesaretinse yüreğinden geliyor, Gracie. Bu beni bayağı etkiledi."

"Hay de..." diye söze başlayan Gracie, "ho"yu ekleyemeden Bira Perisi araya girdi.

"Hep böyle cesur olacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Devlet memuru kılığındaki sömürgenler seni abartılmış, içi boş tehlikelerden koruyacağız dediklerinde arkanı dönüp kaçacaksın. Seyahat etmekten, senden farklı insanlardan, örümceklerden, yarasalardan, serserilerden, dişçilerden, avukatlardan, akranlarının baskısından, zevksizlikten, toplum tarafından dışlanmaktan korkmayacaksın. Sakın seni korkutmasın, emniyetsizlik hissi ya da Şeker Cinleri..."

"Neden Şeker Cinlerinden korkayım ki?.."

"Boş ver şimdi onları. Unvan sahibi adamların karşısında el pençe divan durmayacaksın ve en önemlisi sevmekten korkmayacaksın; sevginin karşılıksız kalabileceğini düşünsen bile."

Gracie biraz terreddütte kalmış olsa da başını sallayarak Peri'yi onayladı. "Sen bir filo... neydi o, filof... filofoz musun?" diye sordu; anlaşılan Moe Amca aklına gelmişti.

Minik öğretmeni kahkahayı bastı. "Filozof mu? Daha neler, ufaklık. Ben sadece sıradan, evrensel bir Bira Perisi'yim."

"Ama" dedi Gracie, alnını kırıştırarak, "orada... Kızarmış–Ekmek–Üzeri–Sivilce kasabasında herkes bir sürü bira içiyor. Sen neden onların arasında değilsin?"

"Oradayım zaten."

Gracie'nin kafasının karışacağını tahmin eden Peri düşünmesi için ona birkaç saniye verdikten sonra şöyle dedi: "Ben şu anda o kasaba festivalindeyim ve aynı zamanda nehrin aşağısındaki Çatıdaki Kaka kasabasında düzenlenen diğer festivalde. Aynı zamanda Alaska'daki bir düzine gürültülü barda, yüzlerce İrlanda barında, Ohio'da gruplar halinde arabalarıyla gezen gençlerin

yanında, Kore'deki fabrika açılışında ve buna benzer pek çok yerdeyim. Aynı zamanda burada, tam anlamıyla ve her şeyimle seninle birlikteyim. Ben aynı anda pek çok yerde olabilirim. Ve şimdi ben de, sen de başka yerlerde olmalıyız."

Ustaca bir hareketle sopasını Gracie'nin parmaklarının arasına uzattı ve bir kez daha *puſſſ*!

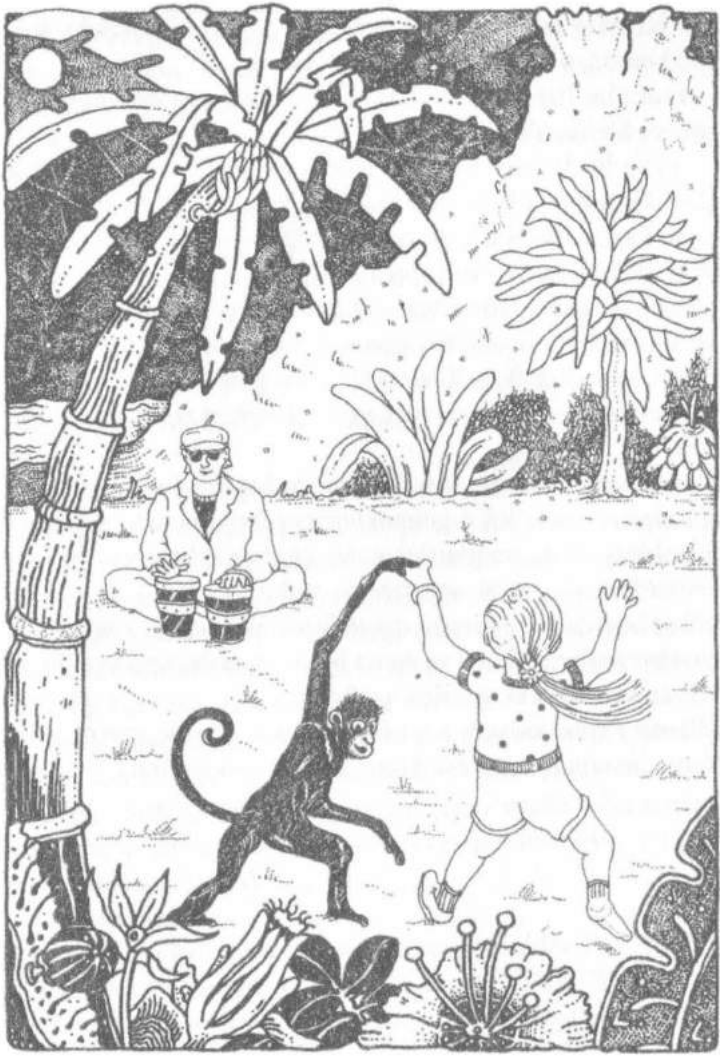
Gracie birdenbire kendini evde, yatağında buldu. Büyük bir şaşkınlıkla odasına baktı. Ne tuhaf! Hello Kitty saatine son baktığından bu yana yalnızca on-on beş dakika geçmişti. Halıdaki kusmuklar da hâlâ kuramamış, parlıyordu.

Başından geçenlerin rüya olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Bira Perisi, Gracie'nin tam göğsünde duruyordu. "Bana bir söz daha ver" dedi Peri. "On sekiz yaşına gelene dek, bir daha asla bira içmeyeceksin. Ve asla ama asla, içkiliyken araba kullanmayacaksın."

Kendisini bir an direksiyon başında hayal eden anaokulu çocuğu Gracie, kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı. Ama onun haklı olduğunu düşünüyordu ve tam söz vermek üzereyken, merdivenlerden gelen ayak seslerini duydular.

"Ben buradan uzuyorum" diyen Bira Perisi uçup Gracie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra bir anda, daha doğrusu bir *puſſ-ſta* tavana yükselerek gözden kayboldu.

Bayan Perkel odanın kapısında durdu. "Gracie, içerde misin? Pastana ne olmuş öyle? Bu iğrenç koku da neyin nesi?"

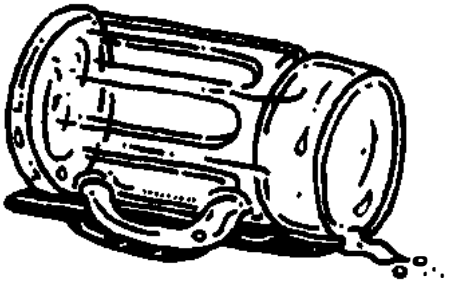
18

Evet, çocuklar, herhalde anlatılanları dikkatle takip ettiniz ve artık dünyanın en sevilen yetişkin içeceği hakkında bilmeniz gereken ya da bilmek istediğiniz her şeyi biliyorsunuz. Elbette, bira tüketiminin beyin, mide ve karaciğerdeki fiziksel etkilerine yönelik bilimsel açıdan ayrıntılı bir inceleme yapmış değiliz. İllaki bunları da bilmek istiyorum diyorsunuz, çocuk doktorunuza sorabilirsiniz. Bunları sorduğunuzda doktorunuz size tuhaf tuhaf bakarsa hiç şaşırmayın. İrlandalı bile olsa bu ihtimal dahilinde, unutmayın.

Bir şey daha var: Yapacak daha iyi bir işiniz olmayabilir ve biranın kaynağı hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyebilirsiniz. O halde muhtemelen şöyle bir bilgiye de rastlayacaksınız

Bazı tarihçiler biranın Mısırlılardan yüzyıllar önce Sümerler tarafından icat edildiğine inanıyor. Sümerler, şu anda Irak'ın bulunduğu topraklarda yaşamışlar. Bira Perisi de Sümerlerin gerçekten fermantasyon yoluyla bir tahıldan içki ürettiklerini ama o içkiye köpüklü bira demenin biraz abartılı olacağını düşünüyor. Bira Perisi'nin bir bildiği vardır herhalde.

Peki, bu kadar yeter. Şişenin dibini bulduk derler ya, biz de bu işin sonuna geldik. Hadi bir kez daha vedalaşıp birbirimize iyi şanslar dileyelim. Çav çocuklar! Sana da çav, büyükbaba. Her şey gönlünce olsun!

Ha, bu arada, eğer Gracie Perkel'in başına neler geldiğini merak edenleriniz varsa, üzülerek söylüyorum ki doğum günü kaçamağını izleyen günler, haftalar ve aylarda ne sıkıntıları azaldı ne ev yaşamında bir düzelme oldu.

Bay Perkel Arizona'dan dönünce, annesiyle babası dilleri tutulana, beyinleri uyuşana, sütler ekşiyene kadar, kısır bir tartışmaya tutuştu. Ta aralık ayının sonuna dek bir durup bir kavga ettiler. Noel'den iki gün önce ise kızlarını küçük odaya çağırıp bir yere oturttular ve boşanacaklarını söylediler.

Hiçbir çocuk annesiyle babasının boşanacağı haberini duymak istemez; ama Gracie bunu gayet iyi karşıladı. Zaten hatırlarsanız, hayatı boyunca cesuryürek olarak kalmaya söz vermişti. Bir ya da iki kez ağladı. Belki de üç kez.

Her şey daha beter bir hal aldı. Charlie Perkel pek de iyi bir hukukçu değildi ama zekiydi. Evlenmeden önce Karla'ya bir sözleşme imzalatmıştı. Sözleşmede, boşandıkları takdirde müştereken satın aldıkları tüm mülklerin sahibinin Bay Perkel olacağı yazıyordu. Mahkemede bu belgenin bir geçerliliği yoktu belki ama Karla Perkel'in bununla uğraşacak ne parası ne gücü vardı. Gracie'yle birlikte evi terk etmek zorunda kaldı.

Üniversitede ikinci sınıfa giderken (sosyal bilimlerde şeref listesine giren öğrencilerdendi) evlenmek için okulu bıraktığından, Karla iyi bir iş bulmasına yetecek kadar öğrenim görmemiş ve tecrübe edinememişti. Bir pastanede yarı zamanlı bir iş buldu. Asgari ücretli maaşı, yemek kuponları ve Bay Perkel'in –unutmadığı zamanlar– çocuk için gönderdiği nafakayla anne-kız, farelerin cirit attığı tek odalı bir daireye taşındı. Yeni evleri Seattle'da sıçanlarının büyüklüğüyle, yemek yağlarının kokusuyla ve tabanca seslerinin sıklığıyla nam salmış White Center'ın şantiyeye benzer bir sokağında, derme çatma binalarla dolu bir işçi mahallesindeydi.

Kablolu TV izleyecek paraları olmadığı için, Gracie yine *Kaptan Nemo*'ya döndü. Aynı videoyu o kadar çok seyretti ki *Guinness Rekorlar Kitabı*'na (varlığını –ne tesadüf– yine biraya borçlu olan bir kitap) çok rahat girebilirdi.

Bir cumartesi günü öğleden sonra, uykusundan uyanan Gracie, annesinin mutfakta oturmuş, ucuzlarından bir tane kutu bira içtiğini gördü. Masada iki ya da üç tane de boş bira kutusu duruyordu.

Gracie'nin kaşları çatıldı. Sol gözpınarında beliren tek bir gözyaşı damlası, bezelye büyüklüğünde bir dağsıçanı misali kabak kafasını çıkarıp bir an için etrafına baktı ama odanın loş ışığından ötürü kendi gölgesini göremedi. Gracie gözünü kırparak onu defetmeye çalıştı; ne var ki saklanabileceği tek kanal olduğu için, o yine ortaya çıkıverdi.

Ara sıra özel günlerde bir bardak şarap içse de, annesinin alkole elini sürdüğünü görmemişti. "An-an-anne" diye söze girdi. Sanki bira fabrikasındaki dinlendirme odasındaymış gibi kekeliyordu. "Lütfen yapma!" Bir an durdu ve doğru sözcükleri aradı.

"Bira mesut ve çakırkeyif olmak, bazen de Gizem vesaire için iyidir ama bira kutusunda bulduğun mutluluk asla yüreğinde bulduğun mutluluğa benzemez." Yine durakladı. "Bira, bedenindeki işini bitirdiğinde, kendini eskisinden daha da kötü hissedersin."

Gözyaşıyla uğraşma sırası bu kez Karla'daydı. İskemlesini geriye çekip masadan kalktı ve küçük kızını kucakladı. "Grace Olivia Perkel, yemin ederim ki bazen beni korkutuyorsun. Sen ne kadar... ne kadar zeki bir kızsın! Böyle tavsiye vermeyi nereden öğrendin, Tanrı aşkına?" Bir an, bunda, ailenin "malum filozof"unun etkisi olduğunu aklından geçirdi. Ama Moe Babbano tarzı adamların bira hakkında asla olumsuz konuşmayacağını düşünememişti. Konuşmuşsa da, bu sözleri insanların algılayabileceği sade bir Amerikan televizyonu İngilizce'siyle söylemesi hiç mümkün değildi. "Nereden buluyorsun bu sözleri?.."

"Bir periden öğrendim" dedi Gracie neşeyle; ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu; keşke heceleri tek tek ağzıma geri tıkabilme yeteneğim olsaydı, diye düşündü.

Annesi gülümsedi. "Demek bir periden ha? Her şeye rağmen hayal gücünü kaybetmediğin ortada." Lavaboya doğru yürüdü, bir an düşündü, sonra da son bir yudum aldığı bira kutusunun kalanını lavaboya boşalttı. "Pekâlâ, bu akşam yemeğinde Häagen-Dazs marka bir kutu vanilyalı dondurmayı paylaştığımızı hayal etsek mi, ne dersin?"

"Çikolata parçacıklı olsun" diye mırıldandı Gracie.

Oysa yine her zamanki gibi o akşam da makarnalarını yediler. Yemekte tatlı da yoktu.

Neden sonra, ailenin sevgili filozofu yaşananları öğrendi ve hemen anne kızla temasa geçerek onları kendisi ve Dr. Proust'la birlikte Costa Rica'da yaşamaya davet etti. Karla kibarca reddetti bu daveti. Sonra yeni bir davet daha geldi. Karla yine reddetti. Ama bu Gracie yok mu; o kadar yalvardı, o kadar yalvardı ki ve o kadar şeker, o kadar sinir bozucu, o kadar ısrarcıydı ki bu alanda da Guinness Rekorlar Kitabı'na girebilirdi.

Üçüncü davete bu kez uçak biletleri de eklenmişti. Gracie'nin

ısrarları üzerine zavallı annesi dayanamayıp razı oldu. Yaz ortalarında bir perşembe günü, anne-kız kendini burnunu güneydoğu istikametine çevirmiş, önce Teksas'ı, sonra Meksika'yı, sonra da Nikaragua'yı geçip Costa Rica'ya giden bir uçakta buluvermişti. Çenedeki Sivilce kasabasının üzerinden geçmişlerse de, Gracie fark etmemişti.

Yol yorgunu ama heyecan içindeki Gracie ve annesi (ne hoş, Gracie en azından tatlı bir heyecan duyuyordu) ormanla deniz arasında bir yere kurulmuş kolonyal tarzı geniş bir evde karşılandılar. Hindistancevizi ağaçlarıyla çevrili evin ön yüzü beyaz boyalıydı ve kırmızı kiremitten bir çatısı vardı. Pencereler kasırgalara ve tropikal güneşe dayanacak kadar kalın kahverengi panjurlarla kaplıydı. Tavanlarda ise sivrisinekleri sersemleten ve sesi uyumak isteyenlere ninni gibi gelen vantilatörler vardı.

Dışarıda, baharatlı bitkilerin ayrı bir lezzet kattığı, çiçek kokularıyla yüklü ve parlak tüylü kuşların, morumsu yarasaların, pinpon raketi kadar kocaman kelebek kanatlarının canlılık kattığı hava, çikolata hamuru gibi ağdalı ve tatlıydı. Seattellı küçük kız başlangıçta sıcaktan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Çisentiyi gerçekten özlediğini hissediyordu; yoksa özlediği, pus ile kasvet arasında kalan o "Diğer" şey miydi? (Hani suşideki su ile şi arasında kalan gibi bir şey miydi?)

Evin içi hep serin ve loştu; ama Gracie seramik karoların üzerinde badi badi yalınayak gezinmekten çok hoşlanıyordu. Çırılçıplak dolaşmanın keyfini de çıkarabilirdi ama etrafta çok göz vardı. Bütün odaların duvarlarında minik kertenkeleler durmaksızın insanların ne yaptığını gözlüyordu. Bu arada, Moe Amca bir de papağan edinmişti. Şişman ve kirazlı limonata renginde bir papağan. Avludaki tüneğin tek hâkimiydi. Ara sıra uzun uzun İspanyolca cümleler haykırıyordu. Gracie bir hafta içinde ona "hay de ho" demeyi öğretti. Papağan bu ifadeden Gracie kadar hoşlanmış görünüyordu; ama o kadar sık tekrarlıyordu ki evdeki herkes aklını oynatmak üzereydi.

"Hay de ho"layıp duran papağanla pek ilgisi olmasa da Gracie

ve annesi geldikten sonra Madeline Proust evden ayrılmıştı. Moe Babbano ile geçirdiği cicim ayları sona ermiş (evet, çocuklar, ateşli yıldırım aşkları genellikle böyle sonuçlanır) ve Seattle'lıların ağrıyan ayaklarını özlemeye başlamıştı. Gitmeden önce büyük bir cömertlik yaparak evi Moe'nun üzerine geçirmeyi önerdi. Tek bir şartla: Moe önce bıyıklarını kesecekti. Madeline bunun kendisinin değil toplumun yararına olduğunu söyledi. Zaten kendisi artık onu görmeyecekti.

Tıraş töreni bahçede düzenlendi. Aralarda durup kimsenin anlamadığı Latince cümleler attıran Moe'nun melankoli mahsulünü, öldürmeyip işkence yapmaya yetecek kadar elektrik verilmiş o güzel sesli kuşu üstdudağından kazıması bir saat sürdü. "Bu bir devrin kapanışıdır" dedi ciddiyetle. "Böyle bir bıyık her kuşakta sadece bir kişide olur." Kesilen kıllar özenle bir hindistancevizi kabuğuna yerleştirilip bir yasemin ağacının dibine gömülürken herkes alkışlıyordu.

Dr. Proust'un gidişinin ve sonbaharın gelmesinin ardından, Gracie ciddi ciddi evde eğitime başladı. Annesi ona basit matematik denklemlerini ve İngilizce okuyup yazmayı öğretti. Moe Amca ona İspanyolca, felsefe, şiir ve muhteşem caz konusunda dersler veriyor, yıldızların ve gezegenlerin isimlerinin nereden geldiğini öğretiyor ve kendisi için olmasa bile Gracie için Gizem ülkesi olan yer hakkında ipuçları veren başka konular anlatıyordu.

Gracie de amcasına bir şeyler öğretiyordu. Her ne kadar oralarda Imperial birası bolca bulunuyor ve bizim Moe da bunlardan bol bol tüketiyor olsa da (bir kez bile Gracie'ye içirmedi; Gracie de hiçbir zaman istemedi), kendi birasını kendi yapmaya karar verdi. Bir çuval malt satın aldı ve bunu evin arkasındaki kulübede pişirip mayalamaya koyuldu. Ama Gracie olmasaydı ve amcasına çok yardımı dokunan o püf noktalarını vermeseydi, Moe asla bu işi başaramazdı. Gracie'nin bu kadar bilgili olması Moe'yu hayrete düşürmüştü.

"Sen nereden biliyorsun bütün bunları?" diye sordu. Gracie yalnızca omuz silkti. Aslında aklından şunlar da geçiyordu: Tanı-

dığı insanlar arasında herhalde onu anlasa anlasa Moe Amca anlardı ve büyük ihtimalle Bira Perisi'yle o da tanışmıştı; ama Bira Perisi'yle yaşadığı macerayı kimseye anlatmamaya yeminliydi. (Olur da bugünlerde Costa Rica'ya falan gider ve masmavi gözlü cesur bir sarışınla karşılaşırsanız, sakın onun ağzından periler, *puffflar* ve pilsenerlerle ilgili laf almaya kalkmayın; arkasını dönüp seke seke yanınızdan uzaklaşacaktır.)

Bira yapımında, Moe bir fıçıya topladığı yağmur suyundan faydalandı. Bu su kulübenin katranlı mukavva çatısından aşağı akarak birikiyordu. Yaptığı biranın rengi gece gibi karanlıktı ve yüzeyinde yosun gibi bir şey toplanıyordu. Sirke kurtlarının damak tadına uygun muydu bilinmez ama kendisi bunun pek lezzetli olduğunu söylüyordu. Onu içtiği akşamlarda gökyüzünde mutlaka UFO görüyordu.

Gracie'ye sorsanız, Costa Rica'daki yaşamının hayli güzel olduğunu söylerdi. Bazen mesut ve çakırkeyif olmaya yakın bir şeyler bile hissediyordu. Yedinci yaş gününde de (evet, bütün kaderinin değiştiği altıncı yaş gününden bu yana koskoca bir yıl geçmişti), pembe cep telefonuna kavuşamamıştı ve anlaşılan hiçbir zaman kavuşamayacaktı. O köpek yavrusuna da sahip olamamıştı; ama şimdi bir maymunu vardı.

Maymunun adını Häagen-Dazs koydu; ama onca eğitim görmüş Moe Amca dahil evdeki hiç kimse bu adı söyleyemeyince, Gracie maymunun ismini Hıçkırık olarak değiştirdi. Birbirinden hiç ayrılmayan bir ikili oldular. Ailenin tek çocuğu Gracie, kendine nihayet bir dans partneri bulmuştu.

Gracie ve Hıçkırık verandada birlikte neşeyle Bugalu dansı yapmayı pek seviyordu. Figürlerin çoğunu Gracie uydurmuştu; ama maymun da kendine özgü hareketlerle katkıda bulunuyordu. Çevredeki çocuklar toplanıp onları seyrediyordu. Normalde çekingen olan bu çocuklar bazen gülme krizine giriyor, bazen de mahcup bir edayla onu alkışlıyorlardı. Kahve taneleri ve muz gibi hediyeler de getirdikleri oluyordu. Kimi zaman Moe Amca da verandaya çıkar ve bongo davullarının başına geçerdi. O zaman

çocuklar dağılıp ağaçların arkalarına gizlenirlerdi. Oysa yüz kılları bıyık cennetine (belki de cehennemine) gittiğinden bu yana Moe Amca eskisi kadar tuhaf görünmüyordu.

Evde eğitime, maymunlu eğlencelere ve plaj gezmelerine rağmen tropiklerde zaman, tavanda gıcırdayıp duran ahşap vantilatörlerle uyum içinde ve çok ağır geçiyordu. Sonra birden çok büyük bir olay yaşandı. Çok tuhaf, çok çarpıcı ve hiç mi hiç beklenmedik bir şey. Karla ile Moe birbirine âşık oldu.

Teknik açıdan konuşmak gerekirse, ansızın âşık oldular demek doğru değil aslında. Karla ve Moe tüm bu zaman boyunca birbirlerine gizlice âşık olduklarını, o kadar gizli ki, kendilerinin bile bunun farkına varmadıklarını, bunu yüreklerinin ta derinlerinde bulunan kadife kaplı bir kutunun içine kilitlediklerini keşfetmişlerdi.

(Eğer birisi size "yaratık" ya da "delinin teki" falan derse, o kişinin gizli gizli size âşık olma ihtimalini de göz önünde bulundurmalısınız.)

Her neyse, Amerikalıların Şükran Günü tatilinin arifesinde Gracie'nin annesiyle amcası balta girmemiş ormandaki, çatısı sazdan tapınakta evlendi. Damat, eski olduğu için biraz sararmış, beyaz takımını giydi; çılgın ve ölü bir Fransız'dan yüksek sesle şiirler okudu. Yıllarca ayağını sıkan pabuçlardan kurtulan gelin ise rahat hasır sandaletleriyle mutluluktan ışıl ışıl parlıyordu. Maymun Hıçkırık da Gracie'nin eski elbiselerinden birini giymişti; kulübenin arkasında bir yere konan papağan ise durmaksızın "hay de ho" diye haykırıyordu ve Gracie nikahın kıyılıp bittiği uygun bir anda neşe içinde öyle bir çığlık attı ki neredeyse altına kaçırıyordu.

İşte şimdi biliyorsunuz. Olaylar böyle gelişti. Daha sonra bir ömür boyu mutlu mu yaşadılar dersiniz? Hayır, hiç kimse sadece ve sadece mutlu günler yaşamaz. Ama Moe ve Karla ne zaman herkes gibi kötü günler yaşasa, Karla bunlarla hayatını karartmıyor, fazla üzülmemeye çalışıyordu ve sevgili okurlarım, işte sonsuz mutluluğa en yakın şey de budur.

Kıyı ülkelerinin en küçüklerinden Costa Rica muhafazakâr bir

başkan seçince, Moe bu aydın ve küçük ulusun, ne yazık ki dur durak bilmeyen, iğrenç bir para hırsına kapılacağından (muhafazakâr toplumlarda nedense en önemli faaliyet hep bu olur) endişe etse de, Karla'yla paylaştığı bu hayatın ve uzun balayının siyasetle gölgelemesine izin vermedi.

Gracie'ye gelince, her zamanki neşeli halinden ender de olsa küçük sapmalar yaşadığında, Bira Perisi'nin gitmeden önce kulağına fısıldadığı sözleri hatırlıyordu.

"Bir gün seninle yine karşılaşacağız" kehanetinde bulunmuştu Bira Perisi.

"Sıradan dünya sadece gerçek dünyanın, daha derinlerdeki başka bir dünyanın üzerindeki köpüktür. Ve bir gün seninle yine karşılaşacağız."

Teşekkür

Moe Amca'nın Gracie'nin "maymun yaşamı dansı" ifadesi Jack Kerouac'tan alınmıştır. Yaşamı boyunca daha ziyade ucuz kırmızı şarabı tercih etmiş Jack'in ruhunu birayla kutsamak isterim ben.

Tercihler bir yana, başta Daniel Halpern, Abigail Holstein ve efsanevi (gerçeklerin yorumlanması konusundaki özel bilgisiyle) David Hershey olmak üzere, 53. East Street'teki editöryal beyin bankasına da bir teşekkür fıçısı açmak isterim; ikinci teşekkür fıçısını Barb Bersche'ye ve McSweeney'in yerindeki yetenekli arkadaşlara, bir üçüncüsünü de her kalem oynatışı bir orkestra şefinin sopasına, sihirli bir değneğe, şişeden bir füzeye ve cumartesi geceleri şehir merkezine inerken kullandığı özel yapım bir 51 model Mercury'ye benzeyen sanatçı Lesli LePere için açmak isterim.

Ayrıca, başkaları yapamazsın, yapmamalısın diye beni uyarır-

ken ya da ne yaptığımı umursamazken bana cesaret veren bir avuç dostuma; E. Jean Carroll, Phoebe Larmore, Alexa Robbins, David McCumber, Russ Reising ve Lee Frederick'e de neşeyle kadeh kaldırmak istiyorum.

T.R.

AYGINTI

Tom Robbins
Villa Meçhul

Edebiyat/Çev.: Şebnem Kaptan Göktaş/249 sayfa/ISBN 978-975-539-543-2

"Tanuki'nin erbezi torbasını paraşüt niyetine kullanarak gökten indiği bildirildi." Düşünün bir kere, bu tümceyle başlayan bir roman okura nasıl bir hayal dünyasının kapılarını aralar? Ve kim bilir, böylesine saçma, kaba saba, şaşırtıcı, iğrenç bir görüntünün ardından daha neler neler çıkacaktır ortaya?

Tom Robbins zamansız ama bir o kadar da günümüze ait bu romanında, en başta da kahramanlarıyla, bizi sürprizlerle dolu bir serüvene sürükleyeceğinin işaretini veriyor. Uzakdoğu mitolojisinin renkli simalarından, kocaman göbeği ve genital organları olan, kılıktan kılığa girerek kadınları ayartan yarı tanrı, yarı hayvan Tanuki; Asya kökenli, Tanuki'nin kanından olduğu rivayet edilen, Lisa Ko adlı, güzeller güzeli bir gösteri sanatçısı; Vietnam Savaşı'nın ardından isteyerek kendilerini "kayıp" eden ve Laos'un derinliklerinde eski bir Fransız villasını mesken tutan üç Amerikan askeri başta olmak üzere, renkli karakterler en inanılmaz, en şaşırtıcı ve en çekici yönleriyle *Villa Meçhul*'de boy gösteriyor.

Olay örgüsüne gelince... Kahramanlarımızdan üç kafadar asker geçimlerini sağlamak, cariyelerini beslemek ve yardım faaliyetlerini yürütmek için uyuşturucu imal edip pazarlamaktadır. Ancak içlerinden birinin rahip kılığında vücudunu sardığı uyuşturucu paketleriyle havaalanında yakalanması üzerine bütün dengeler alt üst olur. CIA'nin, kayıp asker ailelerinin, yerel polisin ve daha birçok unsurun devreye girmesiyle olaylar hızla gelişir...

Parfümün Dansı başta olmak üzere, renkli bir kişiler ve olaylar karnavalı gibi akan romanlarında, cinselliği militarizmin, bağnazlığın ve bencilliğin kalbine sapladığı bir hançer misali kullanan ancak hiçbir zaman seksin kendisini konu yapmayan ender yazarlardan biri olan Tom Robbins, bu romanında da hayranlarını yanıltmıyor; zengin hayal gücüyle, okuru eğlendirirken tabuları da yıkmaya davet ediyor.

Dirk Wittenborn
Farmakon

Edebiyat/Çev.: Gökçe Günduç/448 sayfa/ISBN 978-975-539-547-0

1939'da yarım milyon Amerikalı, akıl sağlığı bozuk olduğu düşünülerek tedavi altına alınır. 1951'e gelindiğinde ise, bu sayı üçe katlanır. Sebep nedir peki? Atom çağının yarattığı endişe mi? Dinin başarısızlığı mı? Yetersiz seks mi? Yoksa aşırı seks mi? Radyoaktif atıklar, televizyon ya da UFO'lar olabilir mi? Belki de, aşırı refah?

Sonuçta buna çözüm bulunmalıdır ve bunu yapacak, şizofreniyi, depresyonu, daha doğrusu bu eski moda, uygunsuz tuhaflığı tedavi edecek sihirli formülü bulacak ilk kişi, üne ve paraya kavuşacaktır.

Romanda karşımıza Dr. William Friedrich olarak çıkan ABD'li ünlü psikiyatr Dr. J. R. Wittenborn buna talip olur. Ne var ki, işler planladığı gibi gitmez. Doktorumuzun deneklerden birine mutluluk veren mucizevi ilacı diğerini çıldırtır. Öyle ki, Friedrich'leri kaçtıkça kovalayan hayalet Casper Gedsic, ilacın etkisindeyken cinayet işler...

Hayattaki mutluluk arayışımızda, bazen elimizde sımsıkı tuttuğumuz küçük bir hap kutusu, bazen de tek çıkış yolu olarak gördüğümüz hayallerimiz bize eşlik eder. Ama bunlar kimi zaman ilaç gibi gelirken, kimi zaman bizi daha da zehirler.

İsmini hem ilaç hem de zehir anlamını taşıyan Yunanca kelimeden alan *Farmakon*, bir anlamda, günbegün değişen dünyayla iyiden iyiye karmaşıklaşan insan psikolojisi karşısında bilimin ne denli çare olduğunu ve ne denli çaresiz kaldığını anlatıyor bize.

Yazar ve senarist Dirk Wittenborn'un kendi aile trajedisinden yola çıkarak yazdığı bu kitap için, geçmişin yaşadıkları her ana damgasını vurduğu bir ailenin ya da "deliliğin" elli yıllık tarihi de diyebiliriz. "Hasta-normal", "anne baba-evlat" olma üzerine düşündüren, içtenlikle yazılmış, çoğu zaman ironik, yer yer can yakıcı ama ruhumuza attığı çiziklerle kesinlikle "gerçek" bir roman.

David Lodge
Ne Kadar İleri Gidebilirsin?

Edebiyat/Çev.: Ayşe Öngün Aksakal/272 sayfa/ISBN 978-975-539-554-8

Ne kadar ileri gidebilirsiniz? Yani cinsel partnerinizle...

David Lodge, "Ne Kadar İleri Gidebilirsin?"de bir grup Britanya'lı Katolik gencin yaşamını 1950'lerdeki öğrencilik yıllarından 1980'li yıllardaki yetişkinlik dönemine uzanan süreçte kendi benzersiz üslubuyla gözler önüne seriyor. Kahramanlarımız (ara ara devreye giren yazarın gözetiminde), Katolik inançlarının koyu gölgesinde cinsel arzular, evlilik, doğum kontrolü ve hayatın diğer gerçekleriyle başa çıkmaya çalışıyorlar.

Elbette ki temel çatışma, dinlerin insanları zapturapt altına almada ilk olarak başvurdukları cinsel zevk ve doğum kontrolünde düğümleniyor. İlk gençliklerinden itibaren, Papa'nın duyurularıyla altı daha da çizilen doğum kontrol yöntemleri affolunmaz bir günah olarak kahramanlarımızın kafasına kazınıyor. Bedenin diğer günahlarının aksine, bir işe yaraması için bu günah önceden planlanarak ve tekrar tekrar işleniyor. Dolayısıyla sinirlenerek kontrolü kaybetmek, sarhoş olmak ve zina gibi iyi niyetle, günah çıkardıktan sonra tekrarlanabilen bir eylem değil. Seni sakramentlerden dışlar, bu nedenle ve aynı dönemin Katolik öğretisine göre, Paskalya Görevi'ni yapamazsan kendini kesin bir şekilde aforoz etmiş olursun. Böylece ya güvenilir bir doğum kontrol yöntemi olmadan idare etmeye çalışır ya da dinden çıkarsın; makul alternatifler işte bundan ibarettir. Ve yol istesen de istemesen de Cehenneme kadar uzanır...

Papalar durmadan gidip geliyor ama bu cadı kazanı gibi kaynayan ortamda Katolik Kilisesi'nin doğum kontrolü konusundaki fetvası değişmiyor.

Peki bu durumda, kahramanlarımız "ne kadar ileri gidebilirler?"

Elbette hayatın elverdiği yere kadar! İleri, hep ileri...

David Lodge, dünyanın hızlı değişim yıllarında, insanların değişimi kadar Kilise içi tartışmaları ve dinlerin revizyon tarihini de kara mizah tadında anlatıyor. Ortaya çıkan manzara gülünç mü acı mı? Galiba, kelimenin tam anlamıyla trajikomik. Sözün kısası, bir David Lodge kitabı işte!

Tom Robbins

Geriye Uçan Yaban Ördekleri

Edebiyat/Çev : Aysun Babacan/264 sayfa/ISBN 978-975-539-556-2

Geriye Uçan Yaban Ördekleri'ni elinize alıyor ve Robbins gene neyin peşinde diye düşünüyorsunuz. Bu kez hangi uzak dağ yamaçlarında, hangi tuhaf ışıklar dikkatini çekti acaba? Kimin kamp ateşinde ısıtıyor fikirlerini, imgelerini, edebi sanatını? Çingenelerin mi? Gerillaların mı? Kız izcilerin mi? fiamanların mı yoksa?

Hayır, bu kez yaban ördeklerini geriye uçuruyor. Kafi!ede 1967 yılından 2003'e uzanan dönemde yazdığı yolculuk yazıları, öyküler, çoğu daha önce yayımlanmamış şiirler, sanat eleştirileri, sevdiği insanlara övgüler, çeşitli dergilerle yaptığı mülakatlar ve muhtemelen hiç film olamayacak bir tretman bulunuyor.

Robbins, modern sanatın yapısökümünü yaptığı ve kafayı yiyen rock'çılara övgüler düzdüğü sıralarda, mesleki konumunu bir daha geri dönmemek üzere değiştirmeye karar vermişti. Kurduğu yeni dünya bir tür "hayal-ettiğine-inan" dünyasıydı; bu dünyada, haber metinlerinde satır arasına gizlenmesi gereken Üslup kraldı, Paradoks ile Muamma ise diplomatik dokunulmazlığa sahipti. İlk romanını 1968'de yazmaya başladı ve hatırlanacaksa romanlarıyla hatırlanmak istediğini açıkça belirtti. Ama elinizdeki kitap onun hem gençlik hem olgunluk dönemi bakışını, hem gazeteci hem edebiyatçı yanını vahşi ve yahşi parçalarla meraklılarına bir güldeste olarak sunuyor.

Geriye Uçan Yaban Ördekleri ile, Vajinalar Kanyonu'ndan geçerek Selous safari sahasına yolculuğa çıkıyor, The Doors'la esriyip Leonard Cohen'le "huzur" buluyor, Thomas Pynchon, Osho, Debra Winger ve daha nicesiyle muhabbeti koyulaştırıp Ay Işığında Yastık Âlemi Sonatı'nda cadı kızın insan kemiğiyle çaldığı çellosuna kulak veriyorsunuz. Sonra Tom Robbins sizin hep sormayı istediğiniz sorulardan birkaçına cevap veriyor: Yaşamın anlamı nedir, gerçekçi misiniz, metaforun işlevi nedir, kaleminiz hiç tutuldu mu, siyaset ve edebiyat ilişkisi hakkında ne düşünüyorsunuz, kendinizi en çok hangi kurgu karakterle özdeşleştiriyorsunuz...

Tom Robbins okurlarına onun gerçek dünyasına dalmak için işte bir fırsat. Uçuş serbest!

Peter Carey

Bir Sahtekâr Olarak Hayatım

Edebiyat/Çev.: Handan Saraç/241 sayfa/ISBN 978-975-539-559-3

Yaratan kim, yaratılan kimdir? Ne edebiyattır, ne değildir? Gerçek nedir, sahte nedir? Genellikle bunlara verecek cevaplarımız var gibidir. Ya tüm bunların birbirine karıştığı, cevapların öyle kolayca verilemediği durumlar, zamanlar yok mudur? Peter Carey işte o gölgeli, hem de koyu gölgeli alanlarda, yaratılanın yaratanı yarattığı o tekinsiz kıyılarda, gerçek ile sahte, edebiyat ile edebiyat olmayan arasındaki gelgitlerde keyifle dolaşıp okuru da o edebiyat adasının her koyunda maceralı bir geziye çıkarıyor.

Edebiyat âleminde her daim sahte imzalarla gerçek yapıtlar üretilmiş, camianın direkleri sallanmaya çalışılmış, edebiyat adına korsan gösteriler düzenlenmiştir. İki Booker ödüllü Peter Carey de Avustralya'da 1943'te yaşanan Ern Malley Hilesi'nden esinlenerek ve onun temel olay örgüsünü ve şiirlerini kullanarak yarattığı Bob McCorkle Hilesi ile okurunu edebiyat ve edebiyat âlemi üzerine düşündürüyor. Ayrıca yazar, "Zavallıyı seyrettim, yarattığım hilkat garibesini. Yatağın perdesini kaldırdı ve gözlerini, eğer onlara göz denebilirse, üzerime mıhladı" diyen Mary Shelley'e bir selam da çakıyor. Ancak bu kez yaratığın adı Frankenstein değil, Bob McCorkle ya da Cristopher Chubb. Baktığınız yere göre değişir!

Bir editör, iki şair Malezya'da Rilke vasıtasıyla milyonda bir gerçekleşebilecek bir karşılaşma yaşarsa ve onları bir araya getiren iyi şiir tutkusu ve arayışı olursa ortaya ne çıkar? Elbette şiir gibi bir roman. Her kafiyesi, her cinası iyi düşünülmüş, dokusu sıkı örülmüş, zekice olduğu kadar eğlenceli, eğlenceli olduğu kadar entelektüel bir eser.

Nasreen Akhtar

İnternette Balık Avlamak

Edebiyat/Çev.: Zarife Bilir/269 sayfa/ISBN 978-975-539-560-9

Aranıyor!
Birlikte cheesecake yenecek biri
Asla bitmeyecek işlere başlanacak biri
Güzel şeyler yaşanacak biri
Özür dilemekten korkmayacak biri
Düşlerin yaşanacağı biri
Birlikte gülünecek biri
Uçan tabaklardan kaçacak biri
Gözyaşlarını silecek biri
Etrafa iyilik yayacak biri
Bu fani dünyanın gizemlerini birlikte keşfedebileceğim biri

Bu kitap bir kadının arayışını anlatıyor. İyi eğitim almış, Pakistan kökenli bir İngiliz kadının "Müslüman Evlilik" sitelerindeki kimi kez komik, kimi kez ıstıraplı ama çoğu kez hayal kırıklığı dolu yolculuğunu...

Bu kitapta aşkı arayan bir kadın var, sonrasında evliliğe giden yolda yürümekte kararlı. Sıra dışı erkeğini bulmayı umut eden, sıradan bir kadının tabulara ayak direyen tavrı var. Ve maçosundan bağnazına, üçkâğıtçısından kaypağına, playboyundan kaçak dövüşenine, eh, az sayıda da olsa,

saygın ve çekici olanına, pek çok erkek.

İnternette Balık Avlamak içten bir dille kaleme alınmış, esprili, ilginç ve ayrıksı bir ilk kitap.

Walker Percy
Lancelot

Edebiyat/Çev.: Suzan Aral Akçora/232 sayfa/ISBN 978-975-539-561-6

National Book Award da dahil olmak üzere birçok ödül alan ve çağdaş Amerikan edebiyatının en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen Walker Percy'den kolay okunacak ama zor unutulacak bir kült roman...

Hayal kırıklığına uğramış liberal bir avukat olan Lancelot Andrews Lamar, kendini hatırlanmaya değmez gibi görünen anılarla bir akıl hastanesine kapatılmış bulur. "Eski bir dostu"yla karşılaşması vahşet dolu yolculuğunu düşünme fırsatı verir ona. Yolculuk, küçük kızının babası olmadığını tesadüfen keşfettiği gün başlamıştır. Bu keşif onun modern Amerika'nın yozlaşma sürecini tersine çevirme ve yeni bir şövalyelik ve romans çağı başlatma saplantısını tetiklemiştir. Lancelot giderek artan bir öfkeyle, parlak bir şövalye haline gelmiştir; ama romansın değil, intikamın şövalyesi.

Zamanımızın Yuvarlak Masa filövalyesi, eski dostuna ne yapacağını şöyle anlatır:

"Ne yapacağımı bilmek istediğini söylüyorsun. Pekâlâ. Sana memnuniyetle söylerim çünkü bu sabah uyandığımda ilk defa tam olarak ne yapacağımı biliyordum. Sana kolaylık olsun diye bunu basit bir skolastik önerme olarak ifade edebilirim:

Sodom'da yaşıyoruz.

Tanrı ya vardır ya yoktur.

Eğer varsa, Sodom'a daha fazla hoşgörü göstermeyecektir.

Eğer Tanrı yoksa buna hoşgörü göstermeyecek olan Tanrı değil, ben olacağım."

Lee Siegel

Ölü Bir Dilde Aşk

Edebiyat/Çev.. Esra Arışan/480 sayfa/ISBN 978-975-539-564-7

Bir adam var, akıllı, bilgili, zaten tanınmış bir profesör; karısına âşık, çocuklarına uzak, acılı ve mağlup. Ama en önemlisi Hindistan'a tutkun bir adam.

Ve bu adam, Profesör Roth, her şeyi bir yana bırakıp tutkusunun peşine takılıyor. Tac Mahal'de gördüğü, genç bir Hintli kadının bedeninde hayal ettiği, Hindistan'da kokladığı aşkı ne pahasına olursa olsun yaşamaya çalışıyor.

Ölü bir dil olan Sanskritçe'den çevirmekte olduğu Kamasutra'nın öğretilerini izleyerek adım adım yol aldığı bu Hindistan, bu aşk, bu tutku yolculuğu onu kendisi dahil, hiç kimsenin beklemediği bir sona sürüklüyor.

Ölü Bir Dilde Aşk, aslında Kamasutra hakkında bir kitap, tene, bedene, arzulara yönelik; ama öte yandan, gitgide duygu ve gerilim yoğunluğu artan bir aşkın izini sürüyor. Hindistan'ı, onun çelişkili güzelliğini, bir adamın gelgitleriyle paralel yansıtıyor.

Gizem, entrika, tehdit, cinayet, mağlubiyet, ikiyüzlülük, erotizm, seks, ıstırap; kısacası bu, hayata dair her şeyin anlatıldığı bir öykü; ama en çok da ölü bir lisanda dillenen aşkın öyküsü...

Çocuklar İçin Yetişkin Kitabı, Yetişkinler İçin Çocuk Kitabı

Çocuklar için bira kitabı mı?
Evet, ister inanın ister inanmayın, öyle!
Ama aynı zamanda yetişkinler için de bir kitap *B, Bira*.
Üstelik her yazdığı tüm dünyada satış listelerinin
üst sıralarında yer alan, ciddi konularda
ciddi fikirler sunarken eğlendirmeyi de çok iyi bilen
bir yazarın kaleminden çıkmış.

Bir varmış bir yokmuş, tam da şimdiki zaman içinde,
bir gezegen varmış ve bu gezegende yaşayan canlı türü,
insan denen iki ayaklı varlık her yıl
yüz otuz beş milyar litre bira tüketiyormuş.
(İnanmazsanız internetten araştırın!)
Bu azgın tüketim ürününün renginden, kabarcığından,
köpüğünden, geğirtisinden, kısacası huyundan ve
suyundan etkilenenler arasında zeki mi zeki bir kız çocuğu ile
bu kızın şaşkın annesi, duyarsız babası ve çılgın amcası da yer alıyormuş.

İşte *B, Bira*, çekici olduğu kadar yıkıcı da olabilecek
yukarıdaki bu dört karakteri bir araya getiriyor ve okuru,
gerçekliğin sınırından geçirerek Gizem dünyasına doğru bir yolculuğa
çıkarıyor. Sizi temin ederiz, zeki ve cesuryürek bir ufaklık ile kızıl saçlı
Bira Perisi'nin eşliğinde gerçekleşen bu yolculukta, kimilerine at sidiğini
andıran kimilerine göreyse altın sarısı rengiyle insanı baştan çıkaran bu
sıvının tüm sırlarına vakıf olacaksınız. Ve kim bilir, belki de cesarete,
mutluluğa, sevgiye ve daha pek çok "anarşist" duyguya ilişkin sırlara da...

9 TL

AYRINTI YAYINLARI • EDEBİYAT
ISBN: 978-975-539-597-5

9 789755 395975